

Seriya predavanja

NEVEROVATNA OTKRIĆA

Prof. dr Valter Fajt

Kulturni centar Politehničke akademije

Bulevar AVNOJ-a 152a, Novi Beograd

2-16. jul 2003. u 19.30h

Prof. dr Valter Fajt (Walter Veith) doktorirao zoologiju na univerzitetu Kejptaun u Južnoj Africi. Doktorirao je iz oblasti nutricionističke fiziologije.

Prof. Fajt predavao je studentima teoriju evolucije sedamnaest godina. Posle iscrpnih istraživanja na univerzitetu Štellenboš u radobolju od 1979-1987. uverio se da ova teorija ne daje adekvatno objašnjenje porekla ljudske vrste. Godine 1988. prof. Fajt gostovao je na Institutu za istraživanje u oblasti geologije na univerzitetu Loma Linda u Sjedinjenim Državama. Njegov istraživački rad, ostvaren u saradnji sa vodećim svjetskim naučnicima iz pomenute oblasti, razradio je suštinu naučnog problema – evolucija ili stvaranje.

Prof. Fajt sada predaje na univerzitetu Vestern Kejp u Južnoj Africi na katedri zoologije i jedan je od pet naučnika u Južnoj Africi kojima je Londonsko kraljevsko društvo dodelilo počasnu Donaciju za realizaciju programa razvoja za početak naučno-istraživačkog rada u Južnoj Africi u periodu posle Aparthejda.

EVOLUCIJA I ARHEOLOGIJA

Koliko je zemlja stara? (Šta otkrivaju stene?)

Večeras vas neću indoktrinirati nikakvom novom teorijom. Ovde sam da vam predstavim alternative, jer *verujem u mogućnost slobodnog izbora*. Neću vam reći da je, ukoliko ste evolucionista, sve u šta verujete pogrešno. Samo kažem da postoji i drugo rešenje za teoriju postanka života. Ali, kako biste znali za nju ukoliko ne biste došli u kontakt sa činjenicama koje iznose i drugu stranu priče?

Sledećih četiri dana idemo na jedno istraživanje. I nema načina da odgovorimo na sva pitanja koja postoje. Ali nauka je sebe postavila visoko na prestolu. I sve što nije u skladu sa takvom naukom je loše. A ono što Biblija kaže je mitologija. A ljudi koji žele da veruju ono što piše u Bibliji bivaju ismejani. Ono što hoću jeste da «izravnamo polja». I posle prvog predavanja biće više pitanja nego što ćemo vam ponuditi odgovore. Ono za šta vas molim je otvoren um. Gledajte na činjenice kao da ste naučni empirista. Dozvolite svom umu da pođe nekim drugim tokom. I nemojte suditi dok ne prođu sva četiri predavanja. Šta god da izaberete, nemam ništa protiv. Ali, imaćete mogućnost da napravite izbor. Da li Bog ima nešto da kaže na temu odakle dolazimo?

Postoji jedno pismo upućeno časopisu «Tajms» u kome piše: «Mojsije je bio omražen u svoje vreme jer je govorio istinu». Da živi u ovo mračno vreme, dva puta bi bio omraženiji. Vidite, još uvek postoje ljudi koji veruju u kreacionistički način stvaranja. U Sjedinjenim Državama je procenat onih koji veruju u stvaranje 70%. Uprkos svim bombardovanjima u medijima na televiziji, u školama, na univerzitetima gde nam se kaže da organizmi kompleksni kao čovečiji sa neverovatnim čudesnim razvićem i genetičkim informacijama koje prosto začuđuju um najvećih naučnika, kažu da su ovakva bića nastala transmutacijama informacije milionima godina. Interesantno je da u Bibliji u Rim. 1:20 kaže: «Jer što se na njemu ne može videti od postanja sveta moglo se poznati i videti na stvorenjima i Njegova večna sila i božanstvo da nemaju izgovora». Biblija kaže da posmatrajući stvorenja zaključujemo da mora da postoji Stvoritelj. Kad dođemo do zvezda i galaksija videćemo da Biblija kaže: « Ti si sam Gospod. Ti si stvorio nebesa. Nebesa nad nebesima i svu vojsku njihovu, zemlja i sve što je na njoj. Mora i sve što je u njima. I ti oživljavaš sve to i vojska nebeska tebi se klanja». Ali, nauka kaže da je sve ovo postalo kroz Veliki prasak. Dakle, svemir je nastao u velikoj eksploziji. I u neko vreme u prošlosti sve je bilo koncentrisano u jednoj tački veličine jajeta. Drugi kažu veličine atoma. U jednom trenutku, to je eksplodiralo i naravno, tu nije bilo materije, tu je bilo samo energije. I desila se ta velika eksplozija i, sve je poletelo iz ove tačke u ovaj ogroman prostor zvanom svemir. U slučaju da mislite da ni jedan naučnik nema problema sa ovom teorijom, kazaću vam da postoje ogromne količine naučnih dokaza da ovo nije baš tako. Postoji časopis «Nature» u kome kažu da teorija Velikog praska nije još uvek mrtva, ali je u svom opadanju. Zapravo, pronađeno je da je starost univerzuma mnogo manja nego što je poznata starost nekih zvezda i to u zvezdanim jatima u našoj galaksiji. I ako pogledate našu galaksiju, videćete da je vrlo slična Andromedi. I u svemiru imate sve ove galaksije superklastera i sve ove divne stvari, i ako pogledate zvezde, Mesec, galaksije, videćete da sve kruži: Mesec oko Zemlje, Zemlja oko Sunca, Sunce oko galaksije, galaksija oko jata galaksija i sve to oko većeg klastera, a Veliki prasak pretpostavlja linearnu eksploziju u svemiru. To znači da oni imaju linearni momenat. Oni pretpostavljaju da budući da sve počinje od energije da jednom kada se sve to uspori stvoriće jednake količine materije i antimaterije, tako da treba

jednostavno da se samouništi. I univerzum će se sastojati samo od energije a neće biti materije. Ali, to naravno nije moglo da se desi, jer materija postoji. Mora da je tu nešto kliknulo, tako da ima više materije nego antimaterije. Naučnici, takođe, pretpostavljaju nešto što se zove *kosmološki princip* što znači da, ukoliko je bilo eksplozije u vakumu, i sve se kretalo napolje linearno u ogromnom vakumu, materija mora biti ravnomerno raspoređena po svemuru. To je taj kosmološki princip. Ogroman problem jer što mi to ne vidimo. Mi, zapravo vidimo organizaciju materije po grupama i u sazveždima. Postoji red i postoji ugaoni momenat. U Knjizi o Jovu piše: «Možeš li vezati sveze vlašićima ili raspustiti sve sveze Orion?» Sazvežđe Sedam plejada sastoji se od sedam zvezdanih jata. Nauka to naziva vezanim jatima. Vezano jato znači da je gravitacija u ovom sistemu jednaka spoljnom momentu koji ih vuče da se razdvoje. Tako da sve ovo ostaje povezano zajedno. Ali ako pogledate sazvežđe Orion, nauka kaže da se njegove zvezde udaljuju jedna od druge neverovatnom brzinom. Tako piše i u Bibliji. Dakle, imamo koncentrisanu materiju i nauka mora da reši ovaj problem. I onda oni kažu: «Ako gledamo u globalu, jednako je raspoređena». A mi stalno vidimo lokalno koncentrisanu materiju. Gde god pogledamo, materija je koncentrisana u univerzumu. I to je upravo suprotno onome što bi nauka trebala da očekuje od teorije Velikog praska ukoliko je ona tačna. Ali, oni kažu: «Oni se razilaze jer sve se udaljuje od nas!» Kada se ova materija udaljuje od nas, mi vidimo crveni pomak. Svetlosni talasi se produžavaju i tako nam se čini da imamo taj crveni pomak. Kažu nam da se univerzum širi. Ako se kreću u suprotnom smeru i onda u jednom trenutku moraju da budu koncentrisani na jedno mesto.

Vreme mi ne dopušta da idem u dalju diskusiju u ovome. Ali, dovoljno je da kažemo da činjenica da sva nebeska kruže takođe može da proizvede ovaj efekat crvenog pomaka. Ali budući da su to objekti koliko-toliko daleko od nas, mi ne možemo da odredimo da li se oni kreću od nas ili se oni kreću kružno. Svakako, logika nam kaže da polazimo od onoga što nam je poznato i idemo ka onome što nam je nepoznato. Ako sve ide u krug, ako Mesec kruži oko Zemlje, Zemlja oko Sunca, Sunce oko centra galaksije, galaksija oko drugih galaksija, zašto onda ne bi ceo svemir kružio? Nije li to logično? I onda se univerzum ne širi. I onda nestaje osnova na kojoj smo zasnovali teoriju Velikog praska. Mi čak i ne znamo u kom pravcu i na koji način se ovi objekti kreću. I kako da rešite nešto što ne možete da rešite? Jednostavno, samo dajte tome ime i problem ne postoji više. I naučnici onda tom fenomenu dali ime. Kažu da je to teorija relativiteta. Sve je relativno. Brzina svetlosti je ista i kad krećem prema njoj ili idem od nje, jer je sve relativno. Dobro, i ja mogu da kažem da je sve relativno. Ništa, dakle, nije po ovoj teoriji kako bi trebalo da bude, jer imamo koncentrisanu materiju što ta teorija ne pretpostavlja, i što više znamo, postoji veći problem. Trebalo je da smo imali ovaj Veliki prasak i onda se razvila supa kvarkova, zatim su se razvili prvi atomi, to bi trebao da bude vodonik i nešto helijuma, ali pogledajte, ja sam sastavljen od svih vrsta minerala. A odakle su nastali ostali atomi jer nisu mogli da nastanu u ovakvom tipu eksplozije? Nema problema. Gas je srastao, zgušnjavao i tako je nastala prva zvezda, a u zvezdi imamo nuklearnu fuziju i svi ostali elementi su nastali u zvezdi i onda je zvezda eksplodirala – eksplozija supernove i svi su se ti elementi raspršili u prah i od tih ostataka supernove formiraju se nove zvezde i sad imam sve što mi treba da nastanem ja. Treba vam zaista dosta vere da prihvatite ovako nešto.

Kako, u stvari, ta zvezda počinje da se zgušnjava? Kako gas koji se širi u ovom ogromnom vakuumu može da se sabije i da se formira u zvezdu? Postoje neki zakoni fizike sa kojima biste imali problema. Pritisak gasa spolja je uvek veći nego gravitacija koja ga privlači ka centru, ka unutrašnjosti. Velika je misterija kako je nastala prva zvezda. Ali, da pretpostavimo da se sve desilo kao što teorija Velikog praska kaže i za nekih 4560 miliona godina unazad sva se ova prašina zgusnula i stvorila naš Sunčev sistem i našu Zemlju. I sve se to dešavalo milionima godina, u kom periodu su stene i životni oblici kakve ih poznajemo evoluirali.

Geologija nas uči da imamo dokaze o tome kako je život nastao. Stene se pojavljuju u slojevima: najstariji su paleozojski slojevi, pa mezozoik, pa kenozoik i na kraju kvarter kada mi dolazimo. I sve te stene su stene koje su nastale taloženjem. Fosili se u njima zadržavaju slučajno tako da ako posmatrate različite slojeve stena i gledate fosile u tim stenama, možete da kažete šta je živelo u tom vremenskom periodu. Dalje, ova teorija kaže da postoji promena životnih formi koje se pojavljuju od nižih ka višim i to dokazuje evoluciju. Sutra uveče razmatraćemo fosile. A večeras ćemo se baviti stenama. Naučni časopisi ismevaju svakog ko veruje u stvaranje. Naučeni smo da su svi ovi slojevi stena milionima godina stari. Dokaz za ovo dolazi iz radio – metrijskog datiranja stena. Da vam kažem nešto: ni jedna sedimentarna stena ne može da se datira radio – metrijski. Znači, oni moraju da ekstrapuliraju starost ovih stena iz starosti vulkanskih stena. Ali, ne postoji način da se direktno ustanovljava starost sedimentnih stena. Ali, radiometrijsko datiranje stena je vrlo moćno oruđe. I nauka to vrlo precizno upotrebljava. Idete i poredite sastojak u steni od majke do ćerke – početni element i element koji proishodi iz njegovog radioaktivnog raspada. Da uzmemo datiranje pomoću uranijuma i olova. Uranijum se raspada u olovo, zapravo u je specifičan izotop olova. I razmatrate odnos uranijuma i ovog specifičnog izotopa olova, i pretpostavljate da ste počeli samo od uranijuma i završili sa ovom količinom olova koje imate. I ako znate vreme poluživota, na osnovu toga možete da kažete koliko je stara ta stena. Tehnika se zasniva na vrlo preciznom kvantifikovanju ovog završnog produkta u steni. Tehnika je dobra, i rezultati mogu biti vrlo precizni. Ali ako to kažemo da vidimo prvo šta oni moraju sve da pretpostave:

1. Prva pretpostavka je da je vreme raspada i poluživota bilo konstantno. Kao da imamo peščani sat. Morao bih da pretpostavim da je količina peska koja curi ista sve vreme. To je dobra pretpostavka, ali postoje izvesne okolnosti koje mogu da je promene kao što su solarni vetrovi, povećanje ili smanjenje kosmičkog zračenja, tako da to nije apsolutni metod.

2. Druga pretpostavka je da kada je nastala ta materija koju posmatramo, tada je sat podešen na nulu. A ovo je zaista važno. Ako želim da znam koliko ste stari moram da znam kad ste rođeni. Pretpostavljam da sam, kada ste se rodili pritisnuo sam štopericu i počeo od nule. Jednu godinu kasnije, vi ste stari godinu dana itd. E, sad kod stena. Da li znam kada su nastale? Ne, i kako onda mogu da pretpostavim koliko su stare? Isto tako moram da pretpostavim da je na početku bio samo ovaj roditeljski izotop, a ne i onaj koj iz njega nastaje. Moram da pretpostavim da je bilo samo uranijuma i da nije bilo uopšte olova. Pretpostavljam da je, kad sam okrenuo peščani sat, sav pesak bio gore. Da li je to istina? Da li je sat podešen na nulu kada je ova stena nastala? Odgovor je: Ne.

Možete uzeti uzorke lave i možete da izmerite sve do milion godina. I ukoliko sat nije podešen na nulu kada je vulkan eruptirao, koliko je onda stara stena? To je relativno. Možete da je napravite onoliko starom koliko to želite. Možete reći da je stara sto miliona godina. Zaista nije toliko stara.

Postoji još jedna pretpostavka koju moramo da uzmemo u obzir, a to je da radimo sa zatvorenim sistemima. Zamislite jednu stenu. Da li su stene porozne, da li upijaju nešto ili ne? Naravno da jesu. Ako želim da znam koliko je stara ova stena, pretpostavimo da su izotopi bili podešeni na nulu kada je stena nastala i moram da tvrdim da ništa iz te stene nije nestalo, otišlo. Ako imam peščani sat i imam podeoke koji mere minut, dva, tri, ali imam jednu rupu na dnu, i pesak utiče, ali pesak i ističe negde dole, da li je ovaj sat onda validan? A šta ako ima i jednu rupu na vrhu i pesak se stalno dodaje? Imam li ikakve vajde od tog sata? Ne.

I da pretpostavimo da ja sada imam tri sloja vulkanskih stena. I pada kiša. A posle vulkanske erupcije imate kisele kiše, da li one rastvaraju teške metale? Da il ne? Apsolutno. Zato su nam reke i jezera zagađeni teškim metalima.

Da li je moguće da dok kiša pada nešto od onog mog olova koje merim otekne? Naravno. I gde će da ode? Ići će naniže. Sad, ako uzmemo uzorke sa niže stene i iz višeg sloja, gde će biti više olova? U ovoj nižoj steni. Pošaljem ja i gornji i donji uzorak u laboratoriju, i kažu da više ovog otpada radioaktivnog raspada ima u donjoj steni, onda možete zaključiti da je ova donja starija. Da li su oni nužno u pravu? Ne, njihov sat curi. Ako mogu da im verujem da je ovo zatvoreni sistem, onda bih i mogao da im poverujem. Zato mi ne mogu reći da je štoperica bila podešena na nuli, niti da je u pitanju zatvoreni sistem i stoga je cela ova tehnika radiometrijskog datiranja beskorisna. Nauka je dobra, ali pretpostavke su vrlo loše.

Hajde da uporedimo stene. Nauka kaže da su one nastajale milionima godina taloženjem. A uslovi su sve vreme bili uniformni. To je princip uniformizma. I da kažemo da sedim na plaži i svaki dan nailazi plima i spira po malo od plaže i vidim kako pesak svaki dan polako nestaje i za dvadeset godina mogu da kažem da se tu sve spralo i recimo jedno drvo koje je nekad tu raslo. I ja izvedem jednu teoriju zasnovanu na principu da se stvari jednako ovako dešavaju svaki dan, sve vreme. I jedne noći se desi stravična oluja i talasi udaraju. I vidim da je to drvo koje je bilo zakopano celo odjednom pred našim očima. I da nisam bio tu i to doživeo ne bih to nikad znao.

Biblija kaže da je bio potop. I mi mislimo uvek na 40 dana i 40 noći. Ali, to nije ono što Biblija kaže o tome. Biblija kaže da je kiša padala 40 dana i 40 noći, ali vode su rasle 150 dana, to je 5 meseci. Nakon jedne godine i sedamnaest dana Noje je napustio barku visoko na planini Ararat. A koliko se vode još zadržalo u nižim predelima, to Biblija ne kaže. I onda kažu da je ovo bila velika katastrofa. Kažu da su vode iz velike dubine provalile napolje. U Bibliji kaže: «Ko je kao Gospod koji izliva vode okeana na zemlju». Možemo da pretpostavimo da se kontinent spustio i da su ga onda vode okean prekrile. Zanimljivo je da se morski sedimenti nalaze na zemlji kada bismo ih očekivali na dnu okeana. Ali, oni se ne nalaze u okeanu, nego na zemlji. Zanimljivo!

Nauka nas uči o zakonu superpozicije. Kažu da će stariji slojevi biti na dnu a oni mlađi iznad njih. I, to je logično. Ako gledamo geološki stub, najstariji su na dnu, i svaki sledeći je mlađi. I u prošlosti, kada smo bili u ovom vremenu, ni jedan od ovih nije postojao. Ako dođem i pogledam jedan sloj, ja proučavam prošlost. Znači moram naći mesto gde ću pronaći pukotinu u zemlji gde mogu videti sve ove slojeve. Sve kako su poređani. I svaki ovaj period je trajao milionima godina. Kako znaju da je trajao milionima godina? Da li mogu da datiraju sedimentne stene? Ne, dakle, oni tako *pretpostavljaju*. Kad im odgovara oni dodaju neki milion godina, kad im ne odgovara oni ponovo dodaju koji milion godina, i ovde u Grand kanjonu možete videti sve te slojeve. Setite se, svaki od tih slojeva bio je jednom na površini. Razmislite sad o ovome. Pogledajte te slojeve, oni su svi u obliku ravne ploče. Ako pogledamo Grand kanjon, geolozi su bili i toliko ljubazni da nam stave table da nam objasne šta se dešavalo. A tu se dešava jedna neobična stvar. Između dve stene nalazi se nešto što oni zovu ankomforniti. Šta to znači? Znači da stene iz ordovicijuma i silura nedostaju. To je stvarno problem za geologiju. Oni znaju da slojevi moraju postojati jer ih nalazite u drugim delovima sveta, a ovde ih nema, nestali su. Za standardnu geologiju, ovo je problem. Jer uz svaki ovaj nivo oni umaju «zakačen» period od miliona i miliona godina. I ne možete jednostavno da istrgete milione i milione godina iz stena što znači, ukoliko je postojalo to vreme, da su morale nastati i te stene. A evo čemu nas geologija uči: prvo se formirao niži sloj, pa su se formirali oni slojevi koji nedostaju. Međutim, vidite, ovde u Grand kanjonu došlo je do erozije, pa su erodirani ti slojevi, pa se formirao sledeći sloj, i tu imamo stari i novi sloj i malo varaju jer ostave neke ostatke slojeva koji nedostaju, ali njih zapravo nema u kanjonu. Oni jednostavno nedostaju. Na jednom spoju imate sto miliona godina koje nedostaju. Na drugom spoju imate trideset miliona godina koje nesotaju. I vi jednostavno «izbacite» tolike milione godina (!).

Šta to znači? Da vam dam jedan primer: sadašnji nivo erozije kreće se od 6 cm do 2 m na hiljadu godina. Na Himalajima svakih hiljadu godina nivo se snizi za 2 m. Hajde da uzmemo ovu najniži vrednost od 6 cm na hiljadu godina. Gde završavaju ovi produkti erozije? Odlaze u reke i zatim u okeane. To znači da kontinenti postaju 6 cm niži svakih hiljadu godina. To dalje znači da bi svakih 10,2 miliona godina kontinenti bi nestalijali. To znači da bismo imali dovoljno vremena da, kako geneologija pretpostavlja 450 puta kompletno speremo kontinente u okeane. Ali, nema nikakvih znakova erozije između ovih slojeva. Spoj stena je zaista ravan. Ne zaboravite, nauka nas uči da su svi ovi slojevi jednom bili površina zemlje. Ako imamo eroziju, šta će erozija da uradi? Da li erozija spira kanale, kanjone i takve stvari? Uzmimo primer tri sloja stena. Oni su odvojeni milionima godina. Svaki od ovih slojeva je jednom bio površina Zemlje. Ali, sada se erozija dešava samo na gornjem sloju. On je podložan eroziji. A njihova dodirna površina je apsolutno ravna. A znate kakvu površinu ostavlja erozija. Ako bih sad stavio sloj preko ovoga, kako bi izgledala njihova dodirna površina, da li bi bila ravna ili sa izbočinama? A šta se desilo sa onim srednjim delom? Pitanje je da li je u pitanju brza ili spora erozija. Ovo o čemu govorimo je veliki problem za nauku jer svaki sloj ima za sobom milione godina. Da vam dam još jedan primer. Zamislite da ispred sebe imam tri kofe pune blata: jednu veliku, jednu malu i opet jednu ogromnu. I uzmem veliku kofu i rasprostrem to blato na zemlju. Pa onda uzem malu koficu blata i sipam na ovu veliku masu. I onda se samo malo može rasprostrti. I onda opet uzmem ogromnu kofu pa pospem opet preko te mase a onda napravim jedan presek. Koliko su tu slojeva? Dva sloja. A kad napravim presek na drugom mestu, koliko tu mogu da imam sloja? Tri sloja. Dakle, mora da su milioni godina taloženja nestali erozijom tamo pozadi. To se dešava ukoliko svakom sloju pripisete određeno *vremensko razdoblje*. A šta ako slojevima pripisete *količinu* a ne vreme nastanka? Ja jednostavno nisam imao dovoljnu količinu blata da pospem po svom prethodnom blatu. Vi zaključite koji je od ovih koncepata logičniji.

Članak za člankom postavljaju isto pitanje kao i ja. U časopisu «Nature» pitaju se gde je ta praznina od petnaest miliona godina. I kažu da najtemeljitiše istraživanje nije dalo rezultate. Nema nikakvog ostatka tog sloja. I zašto su te površine bile tako ravne u prošlosti? A zemlja ne izgleda tako, ide gore-dole i imamo razne slojeve. I nema nikakvih dokaza erozije čak i u mekanim i krtim materijalima kao što je krečnjak. Da pogledamo drugi model. Recimo da je bilo puno vode, onda ste mogli da očekujete sedimente. I ceo geološki stub bi se sastojao od sedimenata ukoliko je bilo puno vode. Blatnjavi sloj ili strujanje se pojavljuje na obalama Severne Amerike kada se deo kontinentalne ploče razišao. I mogli su tačno da kažu kojom brzinom se on kretao niz okean. Posle tri sata on je bio 450 km u moru. To znači da se zid blata kretao 160 km/h. Da ste bili neka ribica bili biste uhvaćeni i fosilizovani. Ne biste mogli da izbegnete ovaj zid blata.

Hajde da ovo simuliramo. Ako imam zemlju, vodu i zemljotres, ako je kontinentalna ploča pukla i nailazi sloj blata, ovo blato će se staložiti i onda ćete imati vrlo nežne slojeve blata jednolične svuda, Zemlja se pomera jer se ne drugom mestu dešava neki drugi zemljotres, i sada imamo još jedan tok blata koji dolazi preko ovoga. Različiti izvor, različita boja, različit sastav. I, teče gore-dole na podvodnim bregovima i ono se taloži. Zapazite da ispunjava doline, a tanji je na vrhovima. Da li mislite da je moguće da se nešto od onog sa dna se podigne gore? Da li mislite da je to moguće? I onda dolazi novi sloj blata. Ali vidite kako oni iznenađujuće ostaju lepo razdvojeni. Pa još jedan i vidite da ova površina postaje veoma ravna. I svet je odjednom ravan. Da zastanemo ovde. Vidimo sve ravne površine. Baš kao što izgleda na geološkom stubu. A kako to izgleda iz bliza? Sad ovde vidimo da su se materije rasporedile po težini. Teža materija je dole, a lakša gore. To je zato što je smešano i kamenje i blato zajedno. I koliko mi za ovakvu formaciju treba miliona godina? A kako izgledaju prave stene? One su kvali fikovane kao one koje su nastale tokovima blata. Svaki od njih je jedan sloj nanosa. Prvo su bili ravni a onda se kontinentalna ploča malo nakrivila. I onda vidimo ogromne turbedite. Kako znamo da su oni nastali tokom blata? Zato što se teža materija nalazi u nižim slojevima a lakša u višim. Koliko su ovi slojevi udaljeni jedan od drugog vremenski?

Milionima godina ili jednim katastrofalnim događajem? Morala je biti katastrofa. A zašto su planine tako isavijane? A zašto su u Grand kanjonu materije raspoređene od težih ka lakšim i finijim? To znači da je morao biti jedinstven katastrofički događaj u kojem su oni nastali, a ne milioni godina.

Zamislite kontinent pre potopa sa prepotopnim okeanima i zatim se kontinent spušta, okean prevazilazi površinu kontinenta polako tokom pet meseci, a onda se kontinent ponovo uzdiže a budući da su svi ovi slojevi još uvek mekani, oni se savijaju i daju određene reljefne oblike. Zapamtite, ako se slojevi formiraju jedan na drugog u jednom katastrofičnom događaju onda mogu nešto od onog sa dna da prevrtnem na vrh ili mogu ono sa vrha da «uguram» niže jer su oba sloja mekana. Postoje dva sloja koja su, po pretpostavci nekih naučnika erozivnim putem razdvojena milionima godina, ali je niži sloj prosto uronio u viši i to nazivamo plamenom. Znači da su oni morali bit mekani u isto vreme i nije ih moglo razdvajati milion godina.

Znate li koliko je ovo velik problem? Geolozi, budući da je po njihovoj teoriji svaki ovaj sloj milionima godina star i odvojen od sledećeg, to znači da su imali čvrste slojeve stena. Kako da ih savijete a da se ne polome? Morate da ih «ugurate» u unutrašnjost zemlje, da ih učinite vrelima, pa onda da ih podignete gore i da ih isavijate dok su istopljene. Ali to su sedimentne stene i nema dokaza o prisustvu takve ekstremne toplote. A ako su nastali odjednom zajedno i bili su zajedno mekani, onda nema problema.

Postoji još jedan primer stene koja izlazi iz drugih slojeva. Stub koji nastaje je od žutog sloja. A zapravo, istog je materijala kao i žuti sloj i prolazi kroz tri sloja povrh njega. I onda je erozija sprala ove gornje slojeve. Kako to nastaje? Jer to su sve čvrste stene, nije u pitanju zemlja. I sad u zemljotresu ih stavite pod pritisak i šta im se dešava? Izlome se u hiljade komada. Ali ovde se nije to desilo. *Oni prosto samo izbace stubove kroz druge slojeve.*

Hajde da to ilustrujemo: uzmite dva nivoa stakla, i uzmite pastu za zube i istisnite je? Da li prolazi kroz slojeve stakla? Ne. A šta ako imate tri sloja mekane paste za zube i primenimo neki pritisak na donji sloj, jer mogu da prodrem kroz ove gornje? Naravno. Dakle, svi ovi slojevi mora da su bili meki u isto vreme, a nisu se stvrdnjavali i nastajali milionima godina jedan za drugim.

Pogledajmo opet Grand kanjon. On prelazi preko brda. I sad dolazi reka i da bi isprala i stvorila kanjon ona mora da ide gore-dole. Da li reke idu tako? Ne. I trebalo je da je tako reka išla, sprala slojeve i napravila Grand kanjon. Sve vrste teorija pokušavaju da objasne ovu formaciju ali ni jedna od njih ne daje objašnjenje. Ali, ako ste imali potop, slojevi su meki, i primenite pritisak i podignete slojeve na jedno mesto. Oni formiraju pukotinu, voda poteče kroz to i onda nemate problema. I svi kanjoni u svetu su tako bili formirani. Naučnici kažu da su za ovako nešto bili potrebni milioni godina. A onda se u časopisu «Science» pojavio članak koji je rekao da ukoliko stene imaju oblik slova V onda su mogli nastati samo brzo i u katastrofičnim okolnostima jer kad reke polako teku kroz kanjon, ne mogu napraviti samo neki drugi oblik. Otići ćemo u Afriku i provešću vas kroz jednu scenu brze erozije. Postoje kanjoni koji su nastali u sekundama. Došla je poplava i povukla se. I pogledajte šta je ostalo za njom. Zašto su tu ostala brdašca? Zato što kad je voda spirala, odjednom se povukla, a nije sve bilo sprano. Ima puno primera ovakve erozije. Neke karakteristike koje je teško objasniti uobičajnim teorijama lako je objasniti brzom erozijom.

Da napravimo presek. Imamo ravne slojeve iako zemlja nije uniformna i ravna, imamo slojeve koji nedostaju bez znakova erozije, imamo sortiranje od krupnih i težih ka manjim i lakšim materijalima, zatim imamo dokaze da su ovi slojevi bili mekani jer prodiru jedan kroz drugi, imamo dokaze da je bilo ogromnih spiranja, i ne možemo da izvršimo datiranje.

Ali nauka kaže da je ipak trebalo milion godina da bi došlo do formiranja stena od tog prvobitnog mekanog blata. Imamo jedan keramički sud i imamo flašu koji potiču sa broda Birkenhend koji je potonuo 1852 god. *Oba ova komada su postala deo čvrste stene! Imate izbor: ili je ova flaša stara milionima godina, ili je stena u kojoj se oni sada nalaze formirana brzo.* Imamo zvono sa jednog broda, *ono je postalo deo čvrste stene zajedno sa fosilima korala koji je okružuju.* Imate izbor: ili je ovo zvono staro milionima godina ili ova stena nije onako stara kako geolozi kažu. Ako odete u pećine biće vam rečeno da su potrebni milioni godina da bi nastali stalaktiti i stalagmiti. Evo jednog stalagmita koji je nastao u Sjedinjenim Državama kada su pumpali vodu na ovo mesto. Toliko je brzo rastao da su oni od njega napravili spomenik. Postoji rudnik u Australiji koji je bio funkcionalan. On je star 30 godina ali ne možete verovati onda da su stari milionima godina, jer pogledajte veličinu stalaktita i stalagmita. Puno vode i oni brzo rastu. A šta da kažemo o dragom kamenju, mora da su im trebali milioni godina da se formiraju.

Predivni komad malahita koji dolazi iz Kongoa. Oni su to izvozili u Ameriku i prodavali za hiljade dolara. Ali, malahiti se formiraju u obliku prstiju jer nastaju kao stalaktiti i stalagmiti. Kada su ih transportovali u Ameriku jedan prst je otpao i vratili su ga nazad. Obratio mi se prodavac dragog kamenja sav u suzama jer je unutra bila bakarna žica. I kako je moguće da su razbili komad koji je vredeo 20 000\$? A to je čist malahit. Imate problem sada. Ili je ta bakarna žica stara milionima godina ili se ovaj malahit brzo formirao. Rekao sam trgovcu da pronađe rudnik i da naruči još malahita odande. Dileri iz rudnika su rekli da sada nemaju malahita. Rekli su da će ga imati tek za tri meseca. Očigledno su shvatili da, ukoliko postave bakarne žice u rudniku, a voda se sliva, malahit se vrlo brzo stvara na bakarnoj žici! Naravno, sad žicu ne možete da izvučete jer je unutar kamena. Dakle, koliko je vremena potrebno da se formira stena? Zavisi koliko gradivnog materijala imate na raspolaganju. Koliko vam vremena treba da se betom stvrdne? On se vrlo brzo formira.

Pogledajmo ostrvo koje ima sve karakteristike kao da je prošlo milion godina erozije. Ima divne plaže i sve što treba. A to je ostrvo koje se formiralo 1963 god. Ako odete na Havaje videćete ostrva koja izgledaju kao da su milionima godina stara i mislićete da su se formirala u toku više miliona godina. Imaju i interesantnu faunu kao što su bezooke bubašvabe koje su mora da su evoluirale milionima godina. Ali to su obično ostrva za koje ljudi pamte kada su nastala! Ne kažem vam da ne verujete u evoluciju, ali pokušavam da vam kažem da ukoliko hoćete da verujete u ono što Biblija kaže postoji više nego dovoljno dokaza da podupru tu priču. Ne morate da se brinete o tim dugim vremenskim periodima jer to je relativno, tj. zavisi od vaših pretpostavki i pozicije sa koje polazite. Ali ako želite da verujete, verujte u to.

Stvar će postati još interesantnija sutra uveče jer fosili su svakako dokaz evolucije. Ja sam bio evolucionista i ateista većinu svog života. Ali sutra ću vam ispričati priču koja će vas zaista iznenaditi.

Fosilni zapisi govore!

Večeras nastavljamo tamo gde smo sinoć stali. Dakle pitanje: stvaranje ili evolucija? Sećate se da smo sinoć govorili o geološkom stubu i rekli smo da tu postoje fosili. Nauka kaže da je raspored fosila zapravo zapis evolutivnog procesa kroz vreme. Sećate se, jednostavni morski organizmi su ovde u kambrijumskim slojevima, a ako idete malo više videćete nešto kompleksnije morske organizme, pa još kompleksnije. Kad dođete do devona, tu počinju da se pojavljuju ribe. U višim slojevima pojavljuju se kopnene životinje, pa se nisu još pojavile cvetnice, samo golosemenice, zatim insekti, a onda su se počeli javljati cikasi, a kada dođemo do mezozoika, to je vreme gmizavaca, i zatim još više dolazimo do sisara i oni zaista neobično izgledaju. Tako bivamo učeni da se evolucionarna sekvenca nalazi u fosilnom zapisu.

Sećete se da sam rekao da se starost sedimentarnih stena ne može datirati. Princip datiranja fosila zove se *fosilna korelacija*. Npr. ako u nekom sloju nađem jedan fosil i nađem isti takav fosil u nekom drugom delu zemlje u nekom drugom sloju, onda pretpostavljam da su dva sloja iz istog doba. Pitanje je sledeće: koliko je star fosil koji se tu nalazi? Pa, jednako je star kao i stena u kojoj se nalazi. A koliko je stara stena u kojoj se fosil nalazi? Stara je onoliko koliko je star fosil u njoj. Dakle, koliko je sve to staro? Ne postoji način da se stene i fosili datiraju. Čak i najstariji udžbenici kažu da vlažni sedimenti sprečavaju eroziju i stoga je brzo zatrpavanje najvažniji činilac za nastajanje fosila. Fosili se najčešće pronalaze u sedimentima nastalim u vodi. Šta brzo zakopava ili zatrpava dinosaurus ako to nije katastrofa? Da pogledamo neke od fosila: vidimo da su peraja nekih riba netaknuta. Danas ribe ne fosilizuju jer istrunu pre nego se stvori fosil. Prvo što istrune je ligament na vratu i zatim glava otpadne. Dalje, otpadaju krljušti jer ih koža više ne drži. Ako vidite fosilizovanu ribu, ona je bila trenutno zatrpana. A ako joj je otpala glava, onda znate da je tu plutala otprilike nedelju dana. Dakle, neki fosili su sa glavom, neki su bez glave. Imamo primer fosila ribe: još uvek su tu krljušti, a nema glave. Dakle, pre nego što je zatrpana, plutala je negde sedmicu. Imamo situaciju ako neke životinje hodaju na jednom mestu i desi se erupcija, i odjednom bivaju zatrpane, onda bivaju fosilizovane, i još se dublje zatrpavaju u sledećim erupcijama. Onda ih erozija otvori. One koji su nastali u vodi nauka objašnjava kao rezultat nekih malih lokalnih poplava. Ako vidimo jedan fosil sa njegovim tvrdim koštanim pločama koje vrše funkciju krljušti, znamo da je morala biti brzo zatrpana i nauka kaže da je, budući da su to koštane ploče koje je pokrivaju, u pitanju primitivna riba. Ali ribe od koje se pravi kavijar – jesetre – i one imaju koštane ploče i one i danas žive. Zatim nalazimo cele slojeve gde ne nalazimo ništa drugo do samo krljušti. Mora biti da su milioni riba nastradali i onda su njihove krljušti bile u izobilju i onda se stvorio sloj kako su se oni formirali. Nalazimo i ribe zatrpane drugim životinjama. Zatim smo u fosilnom zapisu viđali ribe sa gušterom u ustima. Imamo fosil koji sa sigurnišću dokazuje da je životinja bila zatrpana živa. Vidimo da je ta životinja bila u kretanju, kao da se pokušavala iskobeljati iz nečega. Dakle, morala je biti zatrpana onom strujom blata o kojoj smo sinoć govorili.

A onda nam kažu da nemamo potpuni zapis u fosilima jer nije baš lako pronaći životinje mekog tela koje nemaju skelet. Ali to nije istina. Nalazimo puno mekih organizama. Vidimo fosil meduze. Savršeno je fosilizovana. A imamo i fosile insekata. Nauka kaže da su oni sa pravim krilima primitivne forme, kao recimo vilin konjic. Ako insekti mogu lepo da saviju svoja krila i stave ih pod svoj oklop, kao što ih imaju tvrdokrilci, onda to mora da je jedna «savršenija» karakteristika. Ali, nalazite ih u *isto vreme* u fosilnom zapisu! I kod insekata nema promena između fosilnih i živućih osim u veličini. Zapravo, nalazite viline konjice sa rasponom krila od tri stope [oko 1 m]. Bili su ogromni u prošlosti. Buba švabe, takođe. U prošlosti, životinje su bile veće nego danas. Postoji zakon u

evoluciji poznat kao Karolov zakon koji kaže da životinje evoluiraju od manjih ka većim. To je logično! Ne počinjete od slona da biste završili sa amebom. Počnete od amebe da biste završili sa slonom. To onda treba da se vidi i u fosilnom zapisu. A vi u tom zapisu zapravo imate veće, a završavate sa manjima! Postoji još jedan zakon koji kaže da ukoliko je život počeo spontano, onda počinjete sa malim brojem da bi se dobio veći broj vrsta. Ali, to ne vidite. Imate mnogo životinjskih varijanti u prošlosti u fosilnom zapisu a manje danas živih. A kad dođemo do insekata, problem je još veći. Nalazite fosilne pčele kada nije bilo cvetnica po teoriji evolucije, tako da su pčele postojale pre nego što je postojala njihova hrana(!?). I onda, naravno, vreme i svi vremenski uslovi isekli su i uništili stene koje su bile uzdignute da bi formirale kontinente. Stoga u njima postoji fosilni zapis koji izgleda prilično markantan.

Pogledajte sledeće: kako erozija spira slojeve, moraju sa njima da se speru i fosilni zapisi. Uzmimo za primer Himalaje. Kažu da se Himalaji smanjuju dva metra na hiljadu godina, ali oni su još uvek tako visoki, jer kako su bili odsecani od strane erozije, bili su podizani orogenezom. Zato su oni još uvek tako visoki iako su prošli milioni godina, kao što pretpostavljaju neki naučnici. Razmislite o tome: ako ja skidam sa vrha i uzdižem ih time što primenjujem pritisak odozdo, kako to da su najmlađe stene još uvek dole? To je nemoguće! Postoje mnogi problemi sa vremenom u evoluciji. Darwin je učio gradualizam – postepene promene. Zapravo, gradualizam je jedini evolucionarni mehanizam koji ima smisla. Trebaju milioni godina da se mutacije formiraju da bi se živi organizmi promenili iz jedne forme u drugu. Dakle, očekuje se da se pronađu spore promene u fosilnom zapisu. Ali, ne nelazimo ih. Zapravo, sve životne forme nalazimo odjenom. I onda vidimo naslov: «Evolucija supersoničnom brzinom». Danas znamo da je život prosto eksplodirao a ne onako kako je Darwin postulirao. Dakle, danas više ne verujemo u gradualizam, verujemo u tačkasti ekvilibrijum – tačkastu ravnotežu. Dakle, bili su periodi brzog rasta sa dugim periodima bez promena. Da vidimo kako je to život eksplodirao.

Postoji članak u časopisu «Scientific America» koji sumira dosadašnje stanje u evoluciji. Naslov članka je: «Veliki prasak životinjske evolucije». Evo jedne revizije dosadašnjeg znanja iz najverodostojnih izvora na svetu: «Ova kambrijumska eksplozija se karakteriše trenutnom i simultanom pojavom mnogih različitih životinjskih vrsti skoro šesto miliona godina u nazad». Autor Džefri S. Levington, profesor i direktor Odeljenja za ekologiju i evoluciju na državnom univerzitetu Njujork u Stouni Bruku ovo naziva «neverovatna eksplozija kreativnosti evolucije». U ovom najstarijem makrofosilnom sloju odjednom se pojavljuju mnoge vrste životinja. On, takođe, govori o evolucionim travnjacima nasuprot evolucionom drvetu. Ono što imate u svojim udžbenicima su evolucionarna drveta. Počnete od jednog organizma i onda počnu da se granaju druge vrste, ali to ne nalazite u fosilnom zapisu. To pronalazite samo u umu naučnika. Ono što nalazite nije evoluciono drvo, već evolucionarni travnjak. To znači da se u isto vreme pojavljuju različite životne forme. Ono što još više zapanjuje je proučavanje ribozomalnih nukleinskih kiselina koji kažu da su se mnogi redovi životinja pojavili skoro u isto vreme. Zamislite to: mnogi redovi se pojavljuju simultano. To znači kao artropode – svi koji imaju noge povezane sa zglobovima kao rakovi, insekti, oni se u isto vreme pojavljuju sa mekušcima – puževima. Ovo je neverovatno!

Da vidimo šta drugi naučnici imaju da kažu: naučnik Stiven Guld, umro je prošle godine, bio doajen neodarvinizma. On kaže: «Evolucija se dešava mnogo brže nego što je iko ikada mogao da pretpostavi» On piše u časopisu «Nature»: «Od toga, ne iznad toga». Stariji udžbenici kažu da se naš filum hordate (to su oni gde i mi spadamo) nije pojavio do kasno, ali burges šeil sadrži hordate. Šta to znači? To znači da nije bilo vremena za specijalizaciju naših predaka jer su se hordati pojavili u kambrijumskoj eksploziji. Setite se, kambrijum je čak dole na lestvici. Drugim rečima: sve, uključujući i filon kome pripadamo i ti i ja, je bilo tamo od početka. To je zaista supersonična evolucija! Stiven Guld još kaže da je bilo dokazano da je pun diverzitet života bio dostignut tokom same eksplozije života. To znači da je sve bilo tamo od početka. Plašim se da nije onda ni moglo biti evolucije.

Ovde i Darwin kaže da je to dobar argument protiv njegove teorije. A Darwin je to rekao samo u prvom izdanju svoje knjige «Poreklo vrsta». Odakle im, onda, sva ona divna evolucionna drveta koja pronalazimo u našim udžbenicima? To su, zapravo, travnjaci. Ajkula se nije promenila od svog postanja do sada. Isto važi i za ribe. Naučnici su ih povezali kao da su svi evoluirali zajedno od nečeg drugog. Ali te veze dolaze samo iz uma a ne iz fosilnog ostatka. Isto važi i za gmizavce.

Šta da kažemo o dinosaurima? Oni se javljaju u određenim slojevima. Dok smo gledali evoluciono drvo dinosaurusa otkrili smo da ne postoji nešto što se zove evoluciono drvo, postoji samo evoluciono travnjak. Odakle onda ovo dolazi? Ovo potiče iz umova naučnika jer se svi fosili pojavljuju u istom vremenskom periodu. Ako vam dam jednu torbu punu psećih lobanja, a nikad u životu niste videli psa, i kažem vam da ih poređate po njihovoj evoluciji, kako biste ih poređali? Od malih ka velikim. To je prvo što biste uradili. Onda biste uzeli one sa sabijenim njuškama, kao npr. buldoza i pekinezera i stavili biste ih na jednu granu, a one između u srednje grane, a one sa izduženim njuškama, kao što su avganistanski hrtovi, na drugu stranu i onda imate divnu evoluciju koja počinje od čivave i završava sa buldozima. I to bi bilo apsolutno logično, ali bi bilo i apsolutno pogrešno. Savršeno logično ne znači i ispravno. Svi znaju da je ova varijabilnost postojala kod prvog psa i da je onda dalje uzgajanjem i selekcijom došlo do svih ovih varijacija. Nemojte biti zbunjeni logikom!

Da su ove životinje nastradale u malim lokalnim poplavama, da bi samo objasnili činjenicu da su oni zatrpani u vodenim grobovima, ako uzmemo za primer formaciju Morison koja se prostire na ovom ogromnom prostranstvu, to bi trebala da bude prilično moćna poplavama. Uzgred budi rečeno, nalazite i dinosauruse kao alosauruse, u tom nalazu vidite da su svi oni usmereni u jednom smeru. Vrlo neobično jer one bi trebalo da su nasumično umirale. Zar su te životinje uvek padale na istu stranu kad su umirale? A šta da kažemo o ovim veličanstvenim Tiranosaurus reksima, ako ih vidite u muzejima videćete da su uvek predstavljani kao zlokobni mesožderi, uvek se tuku, ujedaju, žvaću, usta su im puna krvi. Ali zapravo, kao i danas među gmizavcima, nalazite razne varijante, pa nalazite male dinosauruse veličine kokoške do ogromnih kao što je Brontosaurus koji je svakako bio biljojed i bio je sve samo ne zloban. Činjenica je da danas ne možemo da nađemo takve dinosauruse. I ako pogledate odnos njihove kosti i koštane srži one su negde na sredini onoga što danas nalazimo u svetu. Danas imamo toplokrvne i hladnokrvne životinje. Ove izgleda kao da su između. To znači da im je trebala vrlo ujednačena klima da bi preživeli. Očigledno se klima promenila, jer u fosilnom zapisu biljaka imate mnoštvo tropskih biljaka. Ja prosto verujem da oni nisu bili u mogućnosti da prežive i zato su izumrli. Daleko od toga da su oni bili zlobni, oni su zapravo preživljavali u životnoj sredini gde je bilo mnogo više izvora hrane nego danas.

Šta da kažemo za dinosaursova jaja koja su pronađena? Svako jaje koje je pronađeno bilo je isprano iz svog gnezda i zatrpano u vodenim fosilnim slojevima. A šta da kažemo o otiscima stopala dinosaurisa? Očigledno je da su svi nastali dok je blato bilo mekano. Postoji cela nauka izučavanja fosilnih ostataka stopala. Gledajući kako je načinjen fosilni otisak možete da zaključite na koji način se životinja kretala. Da li znate da sve životinje koje su ostavile otiske stopala ili velika većina njih uvek su išli uzbrdo kada su ostavljali otiske. To je neverovatno! Da li možemo da pretpostavimo da su životinje u prošlosti išle samo uzbrdo? Možete li onda da kažete da one ne ostavljaju tako dobro otiske ako idu nizbrdo? Nelogično! Laboratorijski dokazi pokazuju da se otisci jednako utiskuju bez obzira da li se ide uzbrdo ili nizbrdo. Kod nekih otisaka dinosaurusa vidite poskakivanje. Šta su ti dinosaurusi radili? Igrali balet ili su radili nešto drugo? Da li je moguće da je trčao po vodi ili je možda bežao uzbrdo od nečega? Da li je moguće da su ga talasi već podizali i da je samo malo dodirivao tlo? Zašto su hiljade njih prosto usmereni u jednom smeru? Ima preko 100 objavljenih teorija o nestanku dinosaurusa. A katastrofičke

pretpostavke čine većinu od njih. Jedna govori o olujama, druge o padu meteorita, druge o iridijumskom sloju. Da li ste znali da vulkani stvaraju slojeve iridijuma? A zašto bi uticaj iridijuma bio tako selektivan?

Lično verujem da su ova stvorenja postojala i da su prosto «sprana» jednom ogromnom kataklizmičnom katastrofom. Nauka mora da negira univerzalni potop, jer ako ga prihvati, onda je nestao evolucionni scenario. Ali svaki pojedinačni fosil koji proučavamo govori o katastrofizmu. Pogledajmo biljke: nalazimo iste biljke u fosilima koje žive i danas. Vidite, na naslagama uglja fosili su ravni. Da li je moguće da je to mogla biti šuma koja je rasla u prošlosti i onda bila zbijena, da li to šume danas rade? Ne. Znači, drva pojedinačno padaju i ponovo njihova materija ulazi u biološki ciklus. Ako vidite ove ogromne naslage uglja postavite sebi jedno pitanje: ako je to bila šuma koja je rasla u jednom periodu i onda je bila zbijena, kako onda nalazite morske organizme u ležištima uglja? Da li su šume rasle pod morem?

Geilord Simpson, čuveni evolucionista, pretpostavlja da su sve životinje sada specijalizovane, a da generalizovane opšte forme od kojih su se razvili ovi specijalizovani organizmi sada ne postoje. Zapravo, sve životinje su uvek bile manje-više specijalizovane. Takozvane «opšte životne forme» su ili samo mit ili apstrakcija. Dakle, tzv. «jednostavna životinja» koja je bila predek nečemu kompleksnijem ne postoji u fosilnom zapisu. To je mit. Potiče iz uma. Dakle, Guld kaže da su porodična stabla koja krase naše udžbenike zasnovana na onome što su ljudi izmislili koliko god to izgledalo razumno, a ne na fosilnom dokazu. Prema tome to potiče iz ljudskog uma, a ne iz činjenica koje pruža fosilni zapis. Pogledajte hiljade amonita zajedno. Danas su istrebljeni. Da li su primitivni? Ne. Oni su jedni od najkompleksnijih mekušaca koji su ikad živeli. Šta da kažemo o trilobitima. I oni više ne postoje. Da li su primitivni? Ne. Jednako su napredne kao i bilo koje druge artropode koje danas žive. Šta da kažemo o morskim sasama? Da li su i one primitivne? Ne, iste su kao i one koje danas žive. Uporedimo fosil i živi organizam. Imamo fosil morske kornjače i živu morsku kornjaču. Nikakve promene nije bilo. Uporedimo živi i fosilni nautilus. Isti su danas kao što su bili u fosilnom zapisu. Insekti su isti danas kao što su bili i na fosilima koje nalazimo. Šta da kažemo o evoluciji konja. Oni su najčuenija postavka u muzejima. Opet ovde imamo morfološku sekvencu, a ne paleontološku. To znači da su se svi pojavili u istom vremenskom periodu, a neki naučnici su to poređali u sekvencu kako su smatrali da je logično. Čak nema ni dokaza da su neki od tih bili i konji. Postoji jedan u tom nizu – euhipus. Ranije su ga zvali hirakaterijum i izgleda kao neki mali skočimiš koji živi u pustinji. Ovo formiranje evolutivnog stabla od malih ka velikim je iracionalno jer i danas i danas imate male i velike konje. A redukcija nožnih prstiju od tri na dva je takođe nelogična jer nalazite živuće životinje u istoj formi kao i danas. Njihov broj je različit i ne mogu biti u sekvenci.

Da rezimiramo: evolucija zahteva da počnemo od nekolicine i da završimo sa mnoštvom. A mi, zapravo, započinjemo sa mnoštvom, a završavamo sa manjim brojem. Evolucija zahteva da započnemo sa malim i završimo sa velikim. A fosilni zapis kaže suprotno: započinjemo sa velikim, a završavamo sa malim. Evolucija zahteva da, kako vreme odmiče, imamo sve kompleksnije životne oblike, a nalazimo sve u kambrijumskoj eksploziji uključujući čak i filon kome mi pripadamo. Evolucija zahteva da imamo evoluciono drvo, da počnemo sa jednom formom, i onda se razvijaju druge. Ali, nemamo ih, imamo evolucione travnjake. To nisu mali problemi, to su *veliki problemi* za evoluciju.

Hajde da probamo sa nečim drugim. Da pogledamo jedan savremeni primer katastrofe. Odvešću vas u čuvene okamenjene šume u parku Jelouston u Sjedinjenim Državama. Ova drveta stoje uspravno, ona su okamenjena. Ideja je da su oni tu morali rasti. Nalazite 40 slojeva okamenjenih šuma jedan iznad drugog. Ako su ova drveta tako uspravna, znači da su tamo rasla. I ako pogledate njihove godove neka su 400 godina stara. Znači da je svaki

od tih slojeva morao rasti nekoliko stotina godina. Ideja je sledeća: šuma je rasla, desila se vulkanska erupcija, ona je zatrpala šumu, a zatim opet erupcija koja zatrpava novu šumu. Nova šuma je rasla... i tako 40 puta. A to bi tražilo stotine hiljada godina. I naša teorija o jednom opštem potopu bi nestala. U starijim udžbenicima teorija o stvaranju je ismevana zbog ovakvih činjenica. Ta drveta tamo postoje i ona su uspravna. A da li su ona tamo rasla? Hajde da se još malo popnemo uz planinu i pogledamo. Evo jedno koje se proteže kroz više od jednog sloja. Postoji još nešto zanimljivo u svim tim drvetima: nemaju korenje, nemaju koru i nemaju grane. Da je šuma zatrpana pepelom, zar tamo ne bi ostali i koreni? Ali, koreni nedostaju. Nisu sva uspravna, neka su položena a sva su u istom smeru – kao dinosaurusi koji leže u istom smeru. I svaki sloj leži u određenom pravcu. U sadašnjim šumama nema takve prostorne orijentacije. Mora da je nešto drugo bilo u pitanju. Ako svi leže u istom smeru čak i ona koja su uspravna na neki način su u tom smeru u kome su i ova položena. Nemaju koru, nemaju grane niti korenje. Zatim nalazimo šumske podove. Ako se pojavi vulkanska erupcija i prekrije šumsko tlo onda mora postojati taj sloj šumskog tla. Oni nalaze takve slojeve, ali oni su široki samo jednu šaku. Ako ih odnesemo u laboratoriju, vidimo da su oni sortirani kao što bi se taložili u vodi.

Povešću vas na vulkansku planinu Sveta Helena. Pogledajmo planinu pre 1980-te kada je eruptirala. Prelepe šume i jezera i veliki glečer na vrhu pre erupcije. Ne znaju svi da su bile dve erupcije. Postoji jezero koje se zove Spirit. Nakon prve erupcije koja se dogodila u martu 1980 samo se glečer otopio i voda je potekla severnom stranom ove planine. Ona je uskoro izazvala veliku poplavu i mogli ste da vidite drveta koja su otkinuta. Pogledajte, balvani nemaju ni grana ni korena. Uskoro je sve bilo prekriveno blatom. Mesec dana kasnije planina je ponovo eruptirala. Hajde da prvo vidimo rezultate prve erupcije: Postoje pojedinačna drveta koja su otkinuta u toj poplavi i vidimo ih kako leže. Šta vidite? Nemaju grane, otkinuti su koreni i nemaju koru. A orijentisani su u onom pravcu kako je tekao tok poplave. Zašto nemaju granje i koru? Vidite jedno udubljenje. Dok se balvani kotrljaju u vodi, njihovo se granje pokida. I kako se jedan o drugog taru, skine im se kora. A onda sledećeg meseca se desi nova erupcija. To su najveći pokreti zemlje ikad zapisani od strane ljudskih bića. Cela trećina vrha planine je skliznula dole. I to je bila ta ogromna eksplozija. Sila ove eksplozije je bila 500 puta jača nego bomba koja je bačena na Hirošimu. Desila se ogromna pečurka dima i šume je nestalo. Kamioni i automobili koji su bili hiljadama kilometara daleko bili su zatrpali. Postoji jedno od jezera koje je postojalo sa šumom pre erupcije – a nakon erupcije ovo jezero je nestalo. Svo blato i materijal su pali u jezero. Vidimo jedan krater i tu ljudsku figuru kao reper. Tu vidimo i ogroman kanjon koji je prosečen u samo nekoliko sekundi jer ova ogromna količina materijala koja je pala u jezero je izazvala ogromne cunami-talase. I kako se prašina taložila formirali su se slojevi za koje naučnici kažu da im treba milioni godina. Sva drveta koja su bila pokidana su se zajedno formirala na površini vode u novoformiranim jezerima. Može se videti da su vrlo brzo drveta počela da plutaju u vertikalnom položaju. Ronioci su otišli tamo i na dnu jezera našli su ogromnu količinu kore. A neka ležišta uglja danas se ne sastoje ni od čega drugog osim od kore drveta koja je komprimirana. Naučnici su želeli da saznaju koliko je tu stabala bilo i upotrebili su sonar gde je svaka linija predstavljala jedno vertikalno drvo. Pronašli su 90.000 uspravnih drveta u tom jezeru. Da je naišao drugi tok blata, ova drveta bila bi zatrpala vertikalno.

Da se vratimo ovim našim okamenjenim šumama u Jeloustonu. U svim ovim šumama vidimo da su neka drveta horizontalna a neka vertikalna. Ni jedno stablo nema koru niti grane. A neka od njih se prostiru kroz više pretpostavljenih vremenskih slojeva. Naučnici su hteli da znaju koliko godina je bilo potrebno da se ovakva jedna formacija formira.

Pretpostavljali su da je svaki od ovih slojeva pojedinačna erupcija. Prvi problem je da je vulkanska materija, koja se naziva breksija, formirana pod vodom. A sledeći problem je da ovde imamo 40 slojeva, ali kad analizirate

hemijski sastav svakoga, mogu da pronađu samo četiri kategorije. Vidite, kad vulkan skuplja magmu, može nekoliko puta da eruptira dok se ta magma ne potroši. I onda treba da prođu godine dok se ne formira nova magma. Magma koja izlazi u jednom eruptivnom ciklusu ima isti hemijski sastav, a kasnije magme imaju različite hemijske sastave. Kada su analizirali ove okamenjene šume pronašli su samo četiri tipa hemijskog sastava. I nije jedan na dnu, pa zatim da se formirao drugi, pa treći, pa četvrti, već su ovi slojevi bili pomešani. Vrlo zbunjujuće! Našli su četiri pukotine u zemlji. Zamislite, sve je pod vodom i jedan vulkan eruptira. I tok kreće u jednom smeru. I sad imamo milione drveća koja plutaju koja se dole konstantno talože, pa su neka zakopana jedna uspravno, druga horizontalno. Onda eruptira drugi vulkan i teče u drugom smeru. Zatim eruptira drugi, pa teče u drugom smeru. I budući da svi imaju identičan hemijski sastav, sve erupcije su morale da se dogode u toku tri meseca jer su na Havajima otkrili da, ukoliko se erupcije razlikuju vremenski više od tri meseca, hemijski sastav magme je različit. Koliko smo rekli juče da je trajao potop po Bibliji? Pet meseci. Više nego dovoljno vremena tako da sve okamenjene šume na svetu pokazuju sličnosti.

Postoji zanimljiva biljka velvecija koja raste na okamenjenom drvetu. Da kažemo nešto o toj biljci: To je najstarija biljka na zemlji zajedno sa crvenim drvetom (to je jedna vrsta kedra i ima specifičnu koru koja ne može da gori). Vidimo prvu generaciju ovih drveća. Nema nekih dokaza da je bila neka druga generacija ovih drveća koja bi tu rasla. Imam nekoliko pitanja za vas. Najstariji živi organizmi danas su velvecija i ova vrsta kedra – stari oko 4-5 hiljada godina. Na najstarijoj reci na našoj planeti Nilu, ukoliko želite da izgradite branu, nećete moći jer Nil donosi nanos, tako da bi se brana napunila tokom godina. Godinama su proučavali koliko godišnje nanosa donese Nil pre nego što su izgradili branu. To je korisna informacija jer ako znamo koliko nanosa donosi godišnje i znamo koliko nanosa imamo u Delti i koliko nanosa imamo u Mediteranu, onda je moguće izračunati koliko je Nil dugo tekao. Između četiri i pet hiljada godina. Koliko dugo je tekao Misisipi u Misuriju? U oba slučaja nema odnošenja nanosa. Između četiri i pet hiljada godina. Reka Po koja izaziva probleme u Veneciji, dve do tri hiljade godina. Ne postoji reka koja je tekla duže od četiri do pet hiljada godina. Ne postoji biljka na planeti koja je starija od toga.

Moje pitanje za vas večeras glasi: Ako sve činjenice govore u prilog suprotno onome što zahteva teorija evolucije, zašto ne možete da verujete u izveštaj o stvaranju, ukoliko to želite? Zapravo, sve činjenice i dokazi se savršeno uklapaju u katastrofički model potopa. Ako izaberete da verujete, ne postoji razlog da se stidite. Pitaćete me: «A šta da kažemo o ledenim dobima? A šta da kažemo o velikim mamutima koje nalazimo u Sibiru. A šta o pomaku kontinenta? A šta ćemo sa evolucijom čoveka? E, sutra uveče ćemo razmatrati ove teme.

Pitanja i odgovori (utorak)

1. Imam nizak krvni pritisak. Ponekad 80/40. Šta da radim?

Odgovor: Najbolji lek za nizak pritisak je vežbanje. Život nije samo jedenje i pijenje. Potreban vam je odmor, trebaju vam vežbanje, dobra voda, sunčeva svetlost - svi ovi faktori.

2. Mišljenje profesora o soja-lecitinu i o malteksu.

Odgovor: Soja-lecitin je prirodni emulgator u sojinom zrnu. Bolje je koristiti soja-lecitin nego ulja. Sa malteksom ne možete pogrešiti i nema problema da ih koristite zajedno. Lecitin izdvojen po sebi je rafinisana supstanca tako da nije prirodno da se puniti velikim količinama rafiniranih emulgatora. Stari aksiom da je najbolji lecitin onaj koji je u zrnu soje ili drugih mahunarki.

3. Nešto o algama i preparatima od algi.

Odgovor: Alge su biljni materijal bogat vitaminima, mineralima i fitohemijskim supstancama. Ne vidim da je problem da ih koristite kao dodatak u svojoj ishrani ako želite.

4. Šta mislite o mahunarkama (o pasulju) protiv dijabetesa. Šta inače preporučujete protiv dijabetesa?

Odgovor: Ne mogu reći da je pasulj lek protiv dijabetesa, ali zdrav životni stil koji uključuje pasulj usporava dijabetes. Postoje dve vrlo važne stvari ako bolujete od dijabetesa - govorimo o dijabetesu tipa 2 jer jedino kod njega možete nešto da promenite. Zdrav život koji isključuje masnoće u ekstrahovanoj formi, veganski način života zajedno sa vežbanjem - pokazalo se da sve ovo skida ljude od zavisnosti od insulina i ostalih lekova u 86% slučajeva. Neke klinike koriste ovaj metod.

5. Da li je bolje piti stalno mineralnu vodu ili isfiltriranu vodu sa česme? Šta mislite o negativnoj jonizovanoj vodi i o energizovanoj vodi?

Odgovor: Voda je postala nauka u poslednje vreme. A u stara vremena, voda je bila voda. Danas kažu da morate da pijete vodu iz arterškog bunara jer je ona negativno jonizovana i zbog kristalne strukture molekula vode i tada je ona najbolja za korišćenje po biološki sistem. Postoje naučnici koji tvrde da je tada voda iste strukture kao što se nalazi u ćeliji koja prima svoju strukturu od proteina i od ostalih struktura u ćeliji. Negativno jonizovana voda je popularna, a popularna je i voda koja je protekla preko kristala, ali vi ovo vrlo lako možete izokrenuti u ezoteričnu nauku ako tako želite. Ni dobro profiltrirana voda možda nije najbolja stvar na svetu.

6. Da li je zdrav pivski kvasac?

Odgovor: Kvasac je dobar ukoliko je mrtav. Ne želite da u svoj organizam unesete živ kvasac jer će vas on lišavati vaših već postojećih vitamina. A umrtvljeni kvasac vama predaje svoje vitamine. Pivski kvasac je već umrtvljeni kvasac, i to onda nije problem. Bogat je vitaminima B grupe. Imate kvasce u hrani koji su već umrtvljeni i oni se koriste nekad da bi poboljšali ukus hrani. Neki od ovih kvasaca koji se dodaju hrani se gaje na podlozi koja je bogata vitaminima B 12 pa su i sami kvasci bogati vitaminom B 12 iako sam kvasac nije izvor vitamina B 12. Ako koristite živi kvasac, kao onaj koji se koristi u pekarskoj industriji, potrudite se da cela vekna koju pravite tim kvascem bude dobro pečena i da je temperatura takva da toplota dospe i do unutrašnjosti tako da se umrtvi ovaj kvasac, i zato su male vekne bolje od velikih.

7. Neuropate. Da li je moguće smanjiti tegobe režimom ishrane?

Odgovor: Da, moguće je. Postoje ljudi koji osećaju izvesne tegobe kad se menja vazdušni pritisak ili meterološki uslovi i to je samo otežavanje već nekih postojećih stanja kao što su bol u zglobovima. Ali, to je kao prvo rezultat kisele sredine koju ste već stvorili u organizmu. Stvaranje bazne sredine, što znači eliminisanje životinjske ishrane i unošenje dovoljne količine voća i povrća u vašoj ishrani, pomoći će da se ovi simptomi ublaže, i onda ni vreme neće onda uticati tako strašno.

8. Vaše mišljenje o biljnim hidrogenizovanim masnoćama, recimo u margarinu.

Odgovor: Hidrogenizovane biljne masnoće i margarin su dobri kao mašinsko ulje ili mogu služiti da podmažete vaše cipele, ali oni nisu hrana. Iako su dobri za industriju i oni iz industrije ih vole, bakterije ne mogu da ih koriste.

A bakterije imaju iste lipaze kao što ih i vi imate, što znači da ih ni vi ne možete iskoristiti. Dakle, dobri su za indistriju, ali su loši za ljudsku upotrebu.

9. U kojoj meri ispitivanja na životinjama: majmunima, pacovima, mogu biti validna za donošenje zaključaka o štetnosti unošenja mleka za ljudski organizam?

Odgovor: Fiziologija je fiziologija. To znači da fiziologija pacova koristi iste mehanizme koje koristimo vi i ja. Ono što tamo pronademo može u visokoj meri biti primenjeno i na ljudski organizam. Postoje razlike u brzini razvika nas i pacova, recimo, tako da ne možete reći da će se nešto istom brzinom događati kod pacova i kod ljudskih organizama. Ali, princip ostaje isti. Znate šta me uvek začuđuje? Kad postoji neki lek koji treba da se testira, onda su ljudi zadovoljni ako se primeni na pacovu pre nego što se primeni na čoveka. Ali kad treba da se promeni stil života, onda, ako se to dešavalo kod pacova, onda to nema veze. Fiziologija je ista. Zapravo, fiziologija metabolizma kalcijuma kod pasa i čoveka funkcioniše na isti način. Životinjski proteini su jednako kalciuretični kod pasa kao i kod čoveka jer je fiziološki mehanizam neutralizacije isti. Kod pasa se kukovi samo izmeštaju kako stare, a kod ljudi, kukovi se lome.

10. Šta preporučujete obolelima od astme, pogotovo starijim osobama i kada se prvi pozitivni efekti te terapije mogu videti?

Odgovor: Za astmatične pacijente pravilo br. 1 je: izbegavajte mlečne proizvode jer je mleko ono koje stvara sluz i alergenično je. Postoji gomila stručnih časopisa koji objašnjavaju odnos mlečnih proizvoda i astme. Pravilo br. 2: nemojte koristiti konzervanse u ishrani, a pogotovo one koji imaju u sebi sumpor. Takvi se konzervansi koriste u sokovima kao npr. u sokovima od grožđa i za suvo voće. Oni izazivaju astmu. Neke boje takođe to čine. Isto i neki poleni izazivaju astmu. Kod nekih će se rezultati pokazati odmah, kod nekih kroz tri meseca, kod nekih kroz šest, ali u svakom slučaju, ovo deluje.

11. Da li i kako se može eliminisati celulit?

Odgovor: Celulit će nestati ukoliko prestanete da ga dodajete. Celulit su akumulirani toksini u vezivnom tkivu tela i stoga on menja oblik. Vaše telo stalno izbacuje materijale, čak i cele ćelije i masnoće koje ne može da upotrebi. Ako koristite zdravu hranu, vaše telo će se na kraju izboriti sa tim, naravno, ukoliko primenjujete i vežbanje. Zdrav životni stil, vežbanje – nestaće celulit

12. Kalcijum pangamat ili B 15. Koliko je potreban za ishranu i gde ga ima?

Odgovor: Ne mogu da vam kažem u kojoj se hrani sadrži ovaj vitamin, ali budući da spada u B grupu on se nalazi u svim mahunarkama i u svim semenkama. Potrebne količine bi trebalo da su male. Mahunarke i zrnasta hrana.

13. Da li vam je poznato jedinjenje dimetil aminoetanol? Koristio sam ga kao veštački suplement jedan mesec. Imao sam bolju koncentraciju, povećanu budnost, ali nije smanjio nesanicu.

Odgovor: Ono što se ovako naziva čini me nervoznim. Ako razdvojite metanol, a to je nešto što se dešava i sa spartanom gde imate aspartinsku i glutaminsku kiselinu oni pomažu u proizvodnji metanola u organizmu. Postao je trend da se u organizam unose pojedinačne aminokiseline. Smatralo se da možete poboljšati svoju ishranu izdvajanjem aminokiselina. Ja bih to izbegao po svaku cenu, jer nije prirodno unositi pojedinačno aminokiseline u svoj sistem. Velike količine pojedinačne aminokiseline može uticati na funkciju mozga. Činjenica da je ovo

jedinjenje izazvalo nesanicu već govori da je unos ovoga imao upliva na funkciju mozga. Ja to nikako ne bih koristio.

14. Kako smršati 20 kg? Kako značajno dobiti na telesnoj težini?

Odgovor: Postoji publikacija nutricionističkog centra Kembridž univerziteta koja postavlja pitanje, da li su sve kalorije jednake. Odgovor je bio da nisu. Ono što vas čini gojaznima više nego išta drugo jeste masnoća u ishrani jer je masnoća poslednja koju ćete upotrebiti u svom metabolizmu. Da biste gubili na težini, morate da naterate telo da koristi sopstvenu akumuliranu masnoću. To znači da ga morate lišiti masnoće u ishrani. Ljudi najčešće smanjuju unos ugljenih hidrata smatrajući da su oni ti koji vas čine gojaznima. Ali, ugljeni hidrati su hrana koju vaše telo najviše voli da koristi. Dakle, odgovor je jednostavan: smanjite unos masnoća. Pogledajte šta imate u svojim namazima koji stavljate na hleb, gledajte kako spremate hranu i izbacite masnoću u svim oblicima. I jedite doručak! Ljudi koji imaju sklonost da budu mršavi traže više masnoće u ishrani. Oni mogu koristiti sve vrste orašastih plodova za svoje namaze. Dobra vest je da ne morate da se izglednjujete da biste gubili na težini. Samo vodite računa šta unosite.

15. Da li je korisno preventivno uzimati aspirin ili 0,1 gram acetilsalicilne kiseline?

Odgovor: Aspirin se koristi za razređivanje krvi. Ako koristite previše aspirina, možete previše razrediti krv. Time se izlažete većem riziku od šloga i tromboze i u tom smislu korišćenje aspirina nije tako dobra stvar. A ako vam se ikada krv zgušnjava i morate da preduzmete nešto po tom pitanju u medicinskom smislu, jer neki ljudi npr imaju veštačke srčane zaliske i moraju da čuvaju krv razređenom, onda koriste lekove kao što je vofarin. To nije baš najbolja stvar jer je ta supstanca slična otrovu za pacove, ali ne uzimate te supstance toliko da biste dobili unutrašnje krvarenje. Postoje i prirodni proizvodi koje možete da koristite da postignete sličan efekat: recimo vrbova kora.

16. Sve stvari koje ste izneli sinoć zvučale su veoma logično. Međutim, ako su istinite, zar ne biste trebalo da imate obimniju pomoć od naučne zajednice u ovoj oblasti? Nemoguće je da su svi toliko tvrdoglavi! Šta naučna zajednica misli o ideji brze erozije poplavom?

Odgovor: Imam novosti za vas. Postoji mnogo naučnika koji slede ovaj alternativni pogled na postanje iako mnogi od njih to nevoljno priznaju. Na jednom predavanju u Australiji jedan iritirani naučnik je ustao i rekao: «Niko ko ima doktorat ne bi poverovo u to ili podržavao ovu vrstu tvrdnji!» Postavio je jedan izazov govorniku i rekao: «Dajte mi ime samo jednog čoveka koji ima doktorat sa univerziteta koji verujete u to i onda mogu da vas slušam!». Rekao sam: «Neću vam dati samo jednog, daću vam 50, ili možda želite 100?» Gospodin se još više razljutio i rekao: «Nikada nećete pronaći takve!» Pošao da traži takve i pronašao je na svim vrhunskim svetskim univerzitetima ljude sa doktoratima, od Kembridža preko Oksforda, Harvarda i ostalih, na stotine i počeo je da stvara knjigu koju je nazvao «Za šest dana zašto 50 naučnika veruje u stvaranje?». Koristio je samo pedesetoricu jer bi knjiga postala prevelika. Možete je pronaći na ininternetu www.amazon.com sa istoimenim nazivom.

Nove tajne u fosilnim zapisima

Sinoć smo govorili o fosilima i o geološkom stubu. Stigli smo do dinosaurusu, ali nismo govorili o sisarima. Sisari se nalaze uglavnom u gornjem delu geološkog stuba. Između dva sloja – mezozojskog i kenozojskog postoji sloj koji se naziva *kreda*. Ovo je zanimljiv sloj, jer kreda se sastoji od vrlo zanimljivih stvari. Tu imamo i belu stenu *dovera*, to je jedan od najdebljih slojeva na planeti. Zanimljiva stvar o ovom sloju je da je univerzalan i da se prosteže od kontinenta do kontinenta. U nekim predelima je vrlo debeo, u drugim je tanak, što znači da je cela planeta morala biti pod vodom. Ovi slojevi se sastoje od malih oklopa algi a imamo i oklope foraminifera, to su jednoćelijski morski organizmi. Zanimljivo je da se danas ništa slično ne dešava, kao što je formiranje ovakvih slojeva jer su okeani jako duboki a kada alge ili foraminifere iz gornjih slojeva umiru, oni se talože u okeanu, ali pre nego što dospeju do dna, ove majušne školjkice se već rastvore. Ali na Srednjeatlanskom grebenu ima visokih podvodnih planina, i ako tamo ronite videćete da su vrhovi tih podvodnih planina beli kao da su pokriveni snegom. To je zato što se ljuštore nisu rastvorile pre nego što su dospele do dna, pa tako leže na vrhu ovih podvodnih planina. *Zapravo, možemo da pođemo kući, jer kad smo ovo rekli, završili smo sa evolucionom teorijom!!*. Jer ako postoji univerzalni sloj krede koji se proteže po svim kontinentima i leže na svakoj steni u kontinentu, to znači da je sve bilo pod vodom u isto vreme i to zabija nož u evolucionu teoriju. Ali, hajde da budemo fini i da ipak nastavio. Kada se sve ovo nataložilo, stvorilo je prilično debele slojeve. A ljudi misle da su potrebni milioni godina da se ovi slojevi formiraju.

Pogledajte koralna ostrva. Budući da koralni rastu vrlo sporo, ti koralni su morali rasti hiljadama i desetinama hiljada godina da bi izrasli do veličine ostrva. Ali, sa današnjim znanjem o cvetanju algi, cvetanju mora zbog poremećene ekološke ravnoteže, znamo da čak i debljina debelih stena krede u *doveru* može da nastane za 200-300 godina, a takođe i koralni. Najbolje rastu ukoliko nisu suviše blizu površine i blještavog sunčevog sjaja. Ali, takođe, ne rastu ni bez prisustva svetla. Sad imamo problem: ako odete na Pacifik, tamo postoji ostrvo *Novi Itak*. Ima 1500 m od vrha do dna ovog ostrva, i to je koralno ostrvo. Pitanje: da li je raslo od dna ka vrhu? Nemoguće, jer koralni ne rastu na dubini većoj od 50 stopa. Postoji samo jedno rešenje. Mora da je okeansko dno bilo bliže površini. I kako se okeansko dno polako spuštalo, brzina njenog spuštanja nije mogla biti veća nego što je brzina rasta koralna. U ostalim delovima Pacifika imate mrtva koralna ostrva koja su fosilna koralna ostrva. I ona su morala biti negde pri površini vode, jer u suprotnom ne bi mogla da rastu. Mora da se ovo dno spuštalo 36

prebrzo tako da koralni nisu mogli da nastave da rastu jer su već bili ispod nivoa gde ima dovoljno svetlosti. Ovo nam govori da okeani nisu mogli da budu tako duboki u prošlosti i da se dno, zapravo, spustilo. Čak i ovo ostrvo koje je debelo 1500 m sa sadašnjom brzinom rasta koralna moglo je nastati za svega 1000 godina. Nisu im potrebni milioni godina za nastanak.

Evo zanimljive priče: Imamo dva planinska lanca u Sjedinjenim Državama. Jedan je *Medveđi zub*, a drugi je *Veliki rog*. Vidimo njihovu liniju *raseda*. A u dolini između njih imamo slojeve geološkog stuba. Očigledno da su obe planine morale biti *izdignute*. Jedna se vrlo brzo *izdigla* i napravila liniju *raseda*. Prvo, pre nego što su te planine bile tamo, dok smo imali ravno okeansko dno ili ravne slojeve, zamislite da su ove linije planine na nivou donje linije. Zamislite da su ravna linija. Sve je u jednom sloju. U ovim slojevima imamo *zatrpane* sve fosile o kojima smo sinoć govorili. Ovo su isti slojevi koje možete videti u *Grand kanjonu*. Sad, ako bi voda sve *prekrivala*, šta bi bilo u vodi? Sve što *pluta*. Možete naći i ptice i sisare koje *plutaju*. Oni se *naduvaju* i mogu da *plutaju*. Možete videti i

drveta koja plutaju i posle katastrofe, kao što je mogao biti potop, našli biste mnoštvo mrtvih životinja i biljnih ostataka. I sad izdignite ove planine. Vidite, slojevi pri dnu su savijeni kao što je savijena planina. Šta nam to govori? To nam govori da su slojevi već bili tamo kad se planina uzdizala. U protivnom, ne bi mogli da se iskrive. Dakle, bili su tamo, planina se izdizala, i oni su se savijali uz planinu. Ova scena nam, takođe, govori da ovi slojevi u to vreme mora da su bili mekani, tako da se nisu prelomili. To je logično, zar ne? Ali, pogledajte, tu postoji još jedan, kenozojski sloj koji je mlađi sloj. A između ta dva sloja imate kredu, naravno, što pokazuje da su ova dva sloja bila pod vodom. A zeleni slojevi nisu savijeni. To nam govori da oni nisu bili tamo u vreme kada se planina izdizala. Mora da su se pojavili posle izdizanja planine. Ako su ovi crveni slojevi bili tamo kada se planina izdizala, gde su oni sada? Dakle, ti slojevi su sprani sa vrha. Voda je kuljala i sve zatrpavala zajedno sa blatom. Imamo ovde i jedno brdo koje je ostatak onoga što je bilo na vrhu, jer se ovo brdo na vrhu sastoji od istog materijala kao i ovo dole.

Ovo je vrlo lako objasniti katastrofičkim modelom potopa. Pre nego što su planine postojale ovi slojevi su sve ovo prekrili, zatim su se planine uzdigle, sve je bilo sprano zakopavajući sve što je plutalo na vodi, ali pre nego što je sve bilo sprano vode je već nestalo, tako da imamo ostatke. Ali, nauka ne prihvata ovu teoriju brzog nastanka jer stavlja milione godina u sve ovo. Problem je onda objasniti kako su se ovi slojevi iskrivili ukoliko su te stene bile čvrste u tom periodu. A jako teško mogu i da objasne prisustvo ovog brda na vrhu planine. Za njih, to nije ostatak onog što je tu pre bilo, nego je tu nekako moralo da nastane. Za objašnjavanje ovoga oni tu koriste silu guranja. I prosto ovo brdo na vrhu planine moralo je biti «odgurano» gore 10.000 stopa pre nego što je to brdo na vrhu planine postalo. Evo, vidimo ga, sedi na prekambrijumskim stenama, ne izgleda kao da je ikad bilo «gurano», nema nikakvih tragova uspinjanja «guranjem» zato naučnike iritira ovo brdo. Ono je paleolitskog ili mezozoitskog porekla jer ima ribe kao fosile. Ali, setite se da sam rekao da bi sve životinje koje su plutale bile zatrpane. Uzgred da vam kažem, planina dobija ime po šiljku koji izgleda kao medveđi zub. Ako se setite onih zelenih slojeva iz mezozoika, nalazite još nešto što je zaista zanimljivo. Puni su životinjskih kostiju. U nekim područjima kosti su izlomljene, a u drugim delovima sveta gde je sloj krede tanji, kosti nisu toliko izlomljene. Šta se tu desilo? Da li mislite da je moguće da se u nekim delovima sveta kontinent uzdigao dosta ranije i da su njegovi sisari bili zatrpani i oni su u masovnim grobnicama, a u drugim područjima gde je bilo potrebno više vremena da te životinje istrunu, imamo izlomljene kosti sisara. Na drugom mestu imamo cele kosti. Na šta vam to liči? Slučajna fosilizacija tokom milion godina ili vam to liči na masovnu grobnicu?

Vodim vas u Britanski muzej prirodne istorije u Londonu. Tamo vidite jedan fosil. Mnogima se on sviđa. Da vidimo šta su evolucionisti sami napisali (svi oni koji rade u muzeju su evolucionisti): groblje sisara, fosilizovani ostaci antilope, gazele, konja, mesoždera, svi su sačuvani u jednoj gromadi. Fosili su bili okruženi ostacima poplave sugerišući da su životinje bile zbrisane zajedno stravičnom poplavom. Nema uticaja vremenskih prilika, nisu uništeni erozijom, i vrlo malo ima štete na fosilima, tako da mora da su brzo zatrpani. Imate konja, gazelu, mesoždere, sve zajedno zatrpane. A na drugim mestima imate takođe masivne grobnice gde su hiljade fosila zatrpani zajedno. Svakako je u pitanju katastrofa koja se desila kao posledica potopa.

Imamo poplavu u Bangladešu. Vidite sva telesa životinja kako zajedno plutaju. Da su kojim slučajem zatrpani tokom blata, imali biste sličnu situaciju. Nalazite fosile, bukvalno, hiljada životinja koje leže zajedno. Negde nalazite po stotine kitova u jednoj zajedničkoj grobnici. Neki su čak zatrpani vertikalno prolazeći kroz više kenozojskih slojeva što pravi problem tvrdnji da su potrebne hiljade godina da se formiraju ovi slojevi. Naš model potopa govori o tokovima blata i turbulencija ispod vode, i ako pogledate eksponate u Britanskom muzeju, nalazite fosile za koje piše: «Zakopani živi morski ježevi zajedno sa morskim zvezdama i morskim ljljanima.

Zakopani su vrlo brzo te su im se i bodlje zadržale». Čak ne mogu da koriste kao objašnjenje za nastanak ovakvih fosila poplave reke jer su ovi fosili pronađeni u okeanu.

Dakle, imate veliku količinu činjenica koje govore u prilog katastrofičnom potopu. Ako pogledate u morske fosile, opet vidite da leže u jednom pravcu. To, takođe, onemogućava primenu uniformističkog principa koji govori da su fosili nastajali slučajno, slučajnim taloženjem, sporim procesima. U višim slojevima nalazite još nešto vrlo zanimljivo - nalazite zelene listove. Vidite, i oni leže u istom pravcu u kojem je struja tekla. Ništa slično se ne dešava danas. Zanimljivo je da, ukoliko je posle potopa ponovo dolazilo do uzdizanja tla, onda bi semenje se nalazilo u tom materijalu. Čak i da je bilo godinama u morskoj vodi morska voda bi delovala kao neki silos za skladištenje, a more ima visoku koncentraciju kosmotskog pritiska, a seme ima nizak kosmotski pritisak. To je bilo prosto kao da ste ih čuvali na suvom pod vodom. I ako biste im dodali slatku vodu, one bi počele da rastu!! Dakle, koliko bi vremena prošlo pre nego što bi se rast biljaka obnovio?

Imamo brilijantne ekološke primere u svetu. Klasičan slučaj je planina Sveta Helena: potpuno uništenje ekologije, i za samo deset godina čak su i drveta počela da rastu, trava se obnovila, već su niski žbunovi počeli da rastu. A odakle se onda stvaraju ovi nanosi i talozi zelenog lišća? Šta čini da lišće opada sa drveća? Veliki vetar. Interesantno je da Biblija govori o velikom vetru koji je isušio Zemlju posle potopa. Ako pogledamo sav taj materijal koji je plutao, u gornjim slojevima imamo depozite nagomilanih algi koje govore da je sve ovo bilo veoma vlažno, i depozite močvarnog bilja, dok se ponovo uspostavljala ravnoteža na zemlji posle potopa, bilo je manjih, lokalnih katastrofa. Da li znate da je časopis «Nature» izvestio da je pre 2.000 god. cela Etiopija bila vlažna jer u slojevima u Etiopiji koji su stari 2.000 godina imate veliku količinu slatkovodnih fosilnih puževa. Nikad vam to ne bi palo na pamet, jer je sad tamo pustinja. Iz fosila dobijamo informacije i o klimi neposredno posle takve jedne katastrofe. Ako su zeleni listovi počeli da bujaju odmah nakon takve jedne katastrofe to nam može reći nešto o vremenu. U Evropi smo našli fosilizovan i živući primer leptira. Naravno, nauka nikada ne bi priznala da je u pitanju ista vrsta. Mora da su milionima godina razdvojeni. Možete naći i fosil persijskog gvozdenog drveta. Budući da je to, verovatno, tropsko drvo, to nam govori da je klima u Evropi morala biti mnogo toplija nego što je danas.

Sibir mora da je bio veoma topao jer tamo nalazite veliko mnoštvo faune, uključujući i neke životinje koje kopaju. Topla klima znači da su i okeani morali biti topli. Ako su izvori velikog bezdana izbili na površinu, a neki od tih vrelih izvora danas imaju i do 360 stepeni, po vrstama algi koje su rasle možemo pretpostaviti da je tamo postojao jedan fini topli okean sa negde oko 30 stepeni.

Ako je Zemlja relativno nedavno bila prekrivena vodom, onda za to mora postojati dokaz. Ako odete u Saharu, i tamo ima dokaza da je pre 2.000 godina tamo bilo dosta vode. Ako pogledamo nešto što se nekada zvalo jezero Lahontan, a veliko slano jezero je ostatak nekadašnjeg velikog jezera Lahontan, upravo po obodima jezera vidimo da je upravo nedavno tu bila voda. I to je bilo pre svega 300 godina kada su prvi Amerikanci počeli da se naseljavaju u Sjedinjenim Državama. Oni su veslali preko ogromnih jezera, a danas je to plodna zemlja koja se koristi za uzgajanje biljaka. Argument koji je korišćen protiv kratke istorije Zemlje su slojevi blata u jezerima koji se zovu *valfovi* (?). Oni se koriste kao godovi drveta za datiranje. Svake sezone stvara se jedan ovakav depozit, tako da u nekim jezerima mogu se naći 100.000 ovakvih slojeva. Ako koristite ove jezerske godove za datiranje starosti zemlje, onda je teorija o kratkoj istoriji kompletno pala u vodu, Naravno, ukoliko ti godovi nastaju na godišnjem nivou.

Evo jednog lista koji je zakopan u ovim jezerskim godovima. Siguran sam da možete sa mnom da izbrojite koliko on slojeva zahvata. Četrdeset osam! Četrdeset osam godina ovaj list je čekao da bude zatrpan. Verujete li u ovako nešto? To je jedan tvrdokoran list. Danas ti godovi jezera nastaju sa pojedinačnim događajima kao što je oluja praćena kišom. Oni se ne mogu koristiti kao dokaz za godišnje taloženje, i ne možete datirati starost jezera po tome. Ako pogledate sisare u višim slojevima, kao što je recimo slepi miš, videćete da su oni potpuno isti kao i današnji sisari. Malo su veći, i bilo ih je više vrsta. Nalazite nosoroge sa jednim, dva, tri roga. I danas nalazimo iste sa jedim ili dva roga. Ali te životinje su bile krupnije. I biljke su bile veće. Imamo primer biljaka koje rastu pod uticajem Golske struje u Škotskoj. One su zaista velike jer Golska struja čini ovaj deo toplim. Isto tako imamo i džinovske slonove koji su, zapravo, mamuti. Zatim džinovske bizone, ogromne lenjivce, konje, ogromne sabljaste tigrove, a ljudi misle da su ovo neobične životinje koje su živеле pre više miliona godina. Zapravo, stavljaju ih negde 40-45 miliona godina unazad. Mora da je životna sredina zaista bila dobra za ove stanovnike. Koliko mislite da je potrebno da bi se jedna životna vrsta smanjila?

Pogledaćemo opet neke zanimljive članke u časopisu «Nature»: Ako uzmete neku vrstu životinja i izolujete ih na ostrvo, i kako populacija raste, povećava se njihovo međusobno takmičenje. Prva adaptacija da bi se izborili sa tim je redukcija veličine, smanjivanje. Neke gazele mogu se smanjiti za 2/3 za samo nekoliko generacija. Dakle, nisu potrebni milioni godina za to.

Uzmimo primer insekata koji su živeli u rodnim godinama i one iz ne baš tako rodnih godina. Videćete ogromno smanjenje veličine.

Pogledajmo neke zaista zanimljive fosile. Pogledajmo katran, tu možemo naći neke zaista zanimljive fosile. Odakle, uopšte potiče katran? To je raspadnuta organska materija. Ima slično poreklo sa naftom. A koliko miliona godina je stara nafta? Znae šta sam uradio? Stao sam na jedno mesto i čekao. Ljudi mora da su mislili da sa mnom nešto nije u redu. Čekao sam i kad se pojavio, slikao sam. Fotografisao sam mehur vazduha. Evo, vidimo katran pod zemljom, a postoji i pukotina u zemlji, a gasovi koji nastaju raspadnjem organske materije izazivaju pritisak, oni potiskuju katran i onda odjednom izađu. Ako imam limenku koka-kole, ukoliko napravim rupu u svojoj limenci, za koliko vremena će ona «izvetriti»? Neće puno vremena proći. Izađe ugljen-dioksid koji je čini gaziranom. (Naravno, ni u kom slučaju ne treba da je pijete). Ali, ova «limenka» još uvek stvara mehuriće. Dakle, prošli su milioni godina, a ona još uvek nije izvetrila. Da je ova naslaga stara milionima godina, odavno bi taj gas izašao. Ali, da se vratimo priči: Naiđu mamuti i dođu do nalazišta katrana. Oni misle da je to jezero i onda zagaze u njega, i to ih usrče i ne mogu da ga se oslobode. I sada zapomažu kao životinje koje su na samrti. To sad privlači mesoždere koji dođu da se lako najedu i oni završe kao žrtve, tako da u ovim ležištima katrana imate prelepo očuvane mamute i zatim ogromne lenjivce. Jeste li čuli za Ričarda Ačēboroua? U pitanju je serija «Život na zemlji». On je veliki evolucionista koji pravi emisije za BBC.

Bila je naučna izložba u Južnoj Americi pre nekoliko godina i naučnici su išli ka farmi, a farmer je okačio ogromnu kožu neke životinje. Niko od tih naučnika nije video takvu životinju ranije i pitali su se šta je to. Farmer im je rekao da je to životinja koju je pronašao na farmi i da ima još par tih uginulih životinja u pećini. I poveo ih je da pogledaju i zaista su te životinje ležale tamo. U pitanju je bio ogromni gigantski lenjivac s kožom koja je još uvek bila na njima. Koliko miliona godina mogu biti stari ti lenjivci? Vidimo i gigantskog bizona, sabljastog tigra, ali kada vam prikažu jedan ovakav fosil, ne kažu vam da su ga našli zajedno sa tigrom sa mnogo manjim zubima, tako da vam to predstavljaju kao da je u pitanju zasebna vrsta. A to je, zapravo samo jedan krajnji ekstrem jednog varijeteta unutar vrste. A evo i džinovskog vuka. Sve vrste u fosilnom zapisu koje su nama danas poznate postoje,

samo što su veće! A tvrdnja koja stoji iza ovoga jeste da su ova stvorenja živela 40-45 miliona godina unazad. Ne zaboravite, našli su jednog sa kožom u današnje vreme!

Očigledno, cela planeta bila je topla, ali danas imamo ledene kape. Takođe imamo puno leda na Južnom i Severnom polu, a imamo isto tako i veoma hladne zime, tako da nikako ne može da bude kao u prošlosti. U Sibiru više ne mogu da preživljavaju ogromni slonovi. Kako se klima promenila? Pre koliko vremena? Koliko brzo? Da li je moguće da je meteorit udario u planetu? Na Zemlji vidimo velike udarne kratere kao što je npr. veliki krater u Arizoni. U Sibiru nailazite isto na kratere i oni su mnogo veći od onog u Arizoni. Duž cele obale Afrike nalazite kratere kao posledice udara meteorita, ali nigde u ostalim delovima geološkog stuba nemamo te ostatke. Dakle, Zemlja je bila pogađana. To mora da je izazvalo razdvajanje kontinenata. Dakle, kontinenti su se razdvojili, rascepili. I kao što vidite, delići slagalice se još uvek veoma dobro uklapaju. A tu gde se Zemlja tačno razdvojila imate ogromne vulkane. Imate ceo vatreni prsten Pacifika gde vidite vulkan do vulkana - 80.000 vulkana koji eruptiraju u isto vreme. Zanimljivo je da jedan vulkan Sveta Helena je proizveo toliko prašine koja je otišla u vazduh da se temperatura na celoj zemaljskoj kugli smanjila za ceo jedan stepen. Jedan vulkan Krakatoa, koji je bio mnogo veći nego Sveta Helena, snizio je temperaturu za cela četiri stepena. Šta mislite, šta bi uradili 80.000 aktivnih vulkana? A svuda duž ovog vatrene pojasa imate dokaze o vrlo skorim vulkanskim erupcijama sa mnogo vulkanskih odžaka. Ako pogledate brzinu erozije obala kontinenata danas, a činjenica je da se kontinenti tako dobro uklapaju kada biste ih spojili, govori o tome koliko dugo je erozija mogla delovati a da se oni još uvek uklapaju. Dakle, imate odjednom zaklanjanje Sunca, relativno tople okeane sa puno isparenja, i na taj način može brzo da nastane led. Naučnici pokušavaju da nam dokažu da su ledena doba trajala stotinama hiljada godina i da je bilo tri ledenih doba. Pravi dokazi postoje samo za jedno ledeno doba. Na glečeru Atagaska i na mnogim glečerskim ležištima imamo stubove koji pokazuju gde su glečeri bili i koje godine. Po tome vide da ledeno doba nije moglo da traje baš 100.000 godina. 6.000 godina može sve da objasni. Prosto: posle velike katastrofe – potopa, sve se odjednom zamrzlo. A imamo dokaze i o silasku i prolasku glečera jer imamo kanjone ili udubljenja oblika «U». A imamo i otopljene glečere, glečerska jezera, a imamo i suve vodopade. Mora da su glečeri nekad blokirali velika kopnena jezera, i kad su se glečeri otopili brže nego što ljudi smatraju, ova jezera su provalila kroz glečersku barijeru i napravila takve formacije. Naravno, evolucionisti nikad ne bi priznali da se tako nešto desilo u prošlosti, jer njima su trebali milioni godina, i oni kažu da se takav događaj desio krajem ledenog doba.

Postoje životinje koje su zakopane u Sibiru. Zašto su one tamo? Na severu Sibira mora da je bilo mnogo hrane čak i u hladnim periodima. Okean je postao topao tako da je duž obale ostalo dovoljno hrane za njih. Glečer je prošao kopnom Sibira i razdvojio populaciju mamuta na južnu i severu. Južna populacija bi danas bili indijski slonovi. Kada je led počeo da se topi posle ovog ledenog doba, tada je nastupila katastrofa za ove životinje. Da li je led slana ili slatka voda? Slatka voda. Kad se topi i uliva u okean ređa je nego morska voda, tako da leži na površini. I preko noći, kad postaje hladno, ona se smrzava, tako da su prosto preko noći ove životinje bile zamrznute. Ali, zvanična nauka pretpostavlja da se tako nešto dogodilo pre 40 miliona godina. Ne nalazite tamo samo mamute nego i razne vrste sisara čak i neke vrste rovećica i druge životinje koje žive u mnogo toplijoj klimi. Kada se po tvrđenju nauke pojavio čovek? Tri i po, maksimum četiri miliona godina unazad, tako da bi razmak između mamuta i ljudi bio negde 40 miliona godina. A onda su pronašli mamute sa kopljima zabodenim u njih. Takođe, nalazite i crteže mamuta u pećinama u Francuskoj. E, sad moramo ponovo da razmislimo. A naravno da čoveka ne želimo da vratimo 40 miliona godina unazad. Onda ćemo morati 40 miliona da približimo mamute. Tako je lako u nauci promeniti vreme življenja nekih životinja. Ako imate puno miliona možete da ih premeštate kako vam odgovara. A onda možete da odete i da iskopavate mamute iz leda i hranite tim mesom pse a možete i da naručite mamutsku šniclu. Pitanje za vas: Da li mislite da je to meso staro 50 miliona godina i da kažete da je još uvek takvo da možete

da ga jedete? Ako verujete u to, imate više vere nego ja. Jer čak i ako ga držite u zamrzivaču kažu da za godinu dana meso više nije tako dobro za upotrebu. Dakle, nemoguće je da je to meso staro 40 milioa godina.

Evo, možemo da vidim potpuno očuvanog embriona. A to me dovodi do evolucije čoveka. Časopis «Time» voli da nas podseća kako smo postali. Imali smo naslov: «Kako je čovek nastao». A posle par godina ponovo su imali sličan naslov. A kroz par godina imaće verovatno ponovo sličan naslov. Čisto da ne zaboravite. Pogledajte kako je na jednom mestu nacrtan: vidimo jednu lobanju, a takođe vidimo da je pun ožiljaka i modrica. Zašto je pun tih ožiljaka i posekotina? To nam daje sliku primitivizma. Evo Darvina sa sličnim pojavama [*predavač ukazuje na slajd*].

Da vam kažem nešto o evoluciji čoveka: ne postoji ništa što više nervira evolucioniste nego reći da je čovek nastao od majmuna. Znam to jer sam bio evolucionista. A čovek nije evoluirao od majmuna i svaki evolucionista to zna. Morate biti načisto s naukom. I majmuni i čovek su krajnji proizvodi evolucionog procesa. Imaju zajedničkog pretka. Zajednički predak je rovčica koja živi na drvetu. Ova životinja skakuće s drveta na drvo, ali ima oči sa strane. Teorija kaže da su se oči vremenom pomerile napred i to vam pomaže da bolje procenite daljinu. A to čini da i mozak biva veći. Ali, i ovaj sa očima sa strane vrlo dobro skakuće s drveta na drvo i nikad ne promašuje. Koja bi bila selektivna prednost, zaista ne možemo da kažemo. Tada su majmuni živeli na drveću i kažu da se jednom promenila klima i kompletni biljni pokrivač je više ličio na savanu. Tako da su ova majmunolika bića sišla sa drveta i počeli da zasedaju savanu. Odustali su od jedenja banana i lišća, napravili su sebi motke i počeli da love gazele. Desila se potpuna promena ishrane. To je teorija. A zašto su se uspravili i počeli da hodaju uspravno? Pa, trava je bila visoka. Bilo je teško videti preko trave, tako da su počeli da se propinju na zadnje noge i da gledaju preko trave. Tako se razvio uspravni hod. Ovo govore ozbiljni naučnici na javnim predavanjima. Ali, to je potpuno nenaučno. Za one od vas koji poznajete materiju, to je lamarkizam, to nije darvinizam - to bi bila želja da se ide uspravno. Teorija dalje kaže da je čovek potekao iz Afrike. I onda se čovečanstvo razprostranilo 1,8 miliona godina unazad. Ali u istom udžbeniku naći ćete kontraargument ovome koji govori o *multiregionalnoj hipotezi* jer je teško objasniti kako se ljudski ostaci pojavljuju svuda. Uprkos svemu, još uvek je najomiljenija *afrička teorija*.

Da vas podsetim: čovek nije evoluirao od majmuna, već je postojao zajednički predak. A majmuni su krajnji rezultat evolucionog procesa kao i svi fosili majmuna koji su bili pronađeni tako da su čovek i svi fosili bili savremenici. Živeli su u isto vreme. Vrlo je važno da to znate. Dakle, evoluciono drvo koje imamo, kao što sam juče rekao, po Stivenu Guldu, zasnovani je na imaginaciji, to je proizvod ljudskog mozga, a ne na naučnim činjenicama. Ono što imamo je morfološka sekvenca. Ne paleontološka sekvenca. Ne nalazite ih jedan nad drugim u slojevima. Nalazite ih u slojevima *iz istog doba* i onda ih slažete kako bi vama bilo logično. Dakle, svi oni su živeli u isto vreme, a precizno i pristorijski ljudi su živeli zajedno sa njima. Ako ste primat i imate dugačku njušku, mora da ste primitivna forma. Šta je primitivno? Ono što ne liči na nas. A ako vam je njuška negde između? A ako imate više onako spljošteno time više ličite na čoveka, pa onda mora da su nam ovakvi bliži. A svi su oni živeli u isto vreme. Pa, zašto bi onda jedni bili primitivniji od drugog? Jedino ako sve ovo ne potiče iz našeg uma. Ako pogledate fosile nalazite dve grupe: nalazite majmunolike i čovekolike fosile. Ali su živeli u isto vreme tako da mogu da koristim iste kosti i da stvorim sekvencu. Kao što su oni naučnici koje sam sinoć pomenuo koristili lobanje pasa, i onda su poređali sve pse koji žive danas od malih do velikih, tako su i ovi koristili isto sve te lobanje organizama koji su živeli u isto vreme da napravim sekvencu kako je čovek evoluirao. Ali, nema nikakvih dokaza da se to dešavalo u sekvencama!

Recimo da je naš predak izgledao na jedan način. Dakle, uhvatili su gazelu pomoću motke. Nisu više voleli da jedu banane, sad im se više sviđale gazele. Zatim su polako počeli da se ispravljaju, zatim da nose odelo. Jedan naučnik Liki počinje sa australopitekusom – pitekus znači majmun – i zatim to stvorenje prolazi kroz razne alteracije kao javanski čovek, pekinški čovek, neandertalac, dok ne dođemo do kromanjolca koji je savremeni čovek. Ali, neki od ovih nalaza su 100% majmuni, a neki su 100% ljudi. Ali, njihove karakteristike su predstavljene progresivno! Liki zastupa tvrdnju da je čovek potekao iz Afrike. Uzgred da vam kažem da postoje rekonstrukcija istog fosila od strane tri naučnika: prvi je primitivan, drugi izgleda kao gorila a treći kao filozof. A sve lobanje su ili 100% majmunske ili 100% ljudske. Zaista je teško pronaći nešto što je između. Ali oni *moraju* pronaći nešto što je između. Zato su pronalazili svoje omiljene međuvrste.

Postoji kanjon u Africi koji se zove Oldovaj i u toj klisuri je pronađen jedan od Likijevih omiljenih australopitekusa. Najpoznatija lobanja koja je pronađena je lobanja 14/17. Pod ovim brojem je vode u muzeju. Liki kaže da su oni hodali uspravno. A sve što tu vidite je majmunsko. A zašto kaže da su hodali uspravno? To je zato što u dolini Oldovaj nalaze fosilne otiske stopala tako da su oni morali da hodaju na dve noge uspravno. I to je dokaz!? Znači, lobanja je 100% majmunska, nikad nije pronađen kompletan skelet, a sve što je pronađeno bilo je majmunsko. Ali postoje otisci stopala pa mora da je baš taj hodao uspravno. Upoređivali su ove otiske stopala sa ljudskim otiscima koji su pronađeni u Južnoj Americi onih plemena koji hodaju bosu. Identični su! Baš kao otisci ljudskih stopala. Uzgred, u Oldovaju u nižim slojevima, našli su ljudske kolibe. Dakle, ljudi su već bili tamo! Ko je onda ostavio otiske stopala? Majmun ili čovek? Obojica su bili tamo. Nema dokaza da je to bio taj majmun.

Johansen tvrdi da može da priđe bliže istini. Evo njegovog omiljenog fosila – čuvene *Lusi*. Lusi je bila vrlo mala i u muzeju u Londonu imamo fosile kako je ona išla uspravno. A vidimo i fosil koji je pronađen. Ali ovo je najkompletniji nalaz austrolopitekusa. Glava je 100% majmunska. Odnos dužine ruku i nogu je po Likiju negde između čoveka i majmuna. Kod ljudi, ruka je 75% dužine noge. Kod majmuna, ruka je dugačka koliko i noga. Liki kaže da je ovaj fosil negde između (87,4%). Zanimljivo je ustvrditi tako nešto kad vidite da dosta kostiju fali. Kako je onda izračunao te dužine? On kaže da je hodao uspravo zbog *kuka*. Nažalost, to sa ovim kukom nije mogao. Sa tim kukom, on je morao hodati kao majmun. Johanson kaže da je kuk ispravljen, ali on nema drugi kuk da ga uporedi. Ako je verovati ovom nalazu, onda je on morao hodati kao majmun. Ali, naučnik je ubeđen da je kuk iskrivljen. Zašto? Zbog *kolena*. Koleno je u celom fosilu jedina ljudska karakteristika. Sa ljudskim kolenom morao je imati drugu vrstu kuka od onog što je pronađen i morao je hodati uspravno. A da li su vam ikad rekli da nikada nisu pronašli koleno zajedno sa ovim fosilom Lusi? Ovo koleno ne pripada istom fosilu. Ono pripada sasvim drugom ležištu. A da li su ljudi već biti tamo? Da. Dakle, to je ljudsko koleno koje nikada nije pripadalo Lusi, a sve ostalo je majmunsko. Ima naučnika koji kažu da ovo nije ništa drugo do pigmajski šimpanza.

A šta da kažemo o *neandertalcu*? Njegov mozak je bio 100 kubnih santimetara veći nego vaš. I imao je artritis. I stoga to je bio stariji čovek koji je hodao povijeno. Nema dokaza da je neandertalac bio išta drugo nego čovek. Da ste darvinista i da ste videli aboridžina koji živi u Australiji, šta biste pomislili? Da je on primitivan. Zapravo, 1940-te mogli ste dobiti dozvolu da ih lovite, a danas, oni su univerzitetski profesori. Vidite, darvinizam je uveo diskriminaciju. Koliko vremena treba da se nešto fosilizuje? Pogledajmo jedan šešir. Pripadao je jednom rudaru, a sada je čvrst kamen. Ostavio ga je u rudniku i posle 30 god. to je bio kamen. Nalazimo zaista zanimljive fosile kao što su ljudski ostaci u već spomenutim rupama. Ali, oni nisu primitivni. Nalazimo ih zakopane sa zlatom. A ledeni čovek koji je pronađen u Alpima? Napokon smo pronašli nešto primitivno! Ali, on je bio tako običan. Zapravo, imao je ožiljke od operacije. A mumije koje pronalazimo ne govore nam ništa drugo nego da je naša vrsta oduvek bila ljudska vrsta.

Kako naučnici rekonstruišu sve ove neobične stvari koje vidimo? Oni kažu da koriste forenzičnu nauku, dakle, ono što se koristi u sudskoj medicini. Ali kada se to danas radi u sudsko-medicinskoj nauci imamo cele kosture sa lobanjama, a kod ovih fosila nalazimo samo, recimo, zub, ili neku malu kost lobanje. Možete li na to primeniti sudsko-medicinske postupke? U slučaju čoveka iz Nebraske koji je imao samo jedan zub rekonstruisali su celog čoveka zajedno sa oruđem koje je nosio. Kasnije su pronašli ostatak fosila i ispostavilo se da je to bila svinja.

Da vidimo kako oni to rekonstruišu. Uzećemo časopis «Scientific America». Nađete komad kosti i počnete da rekonstruišete lobanju, dodate zatim meso, a to sve na osnovu jednog zuba ili jednog komada kostiju lobanje. Zatim dodate kožu, pa kosu, a sve to od jednog zuba ili, recimo, malog dela vilice. Da li je ovo nefer nauka? Ja bih večeras malo da zaštitim naučnike. Nije to baš toliko nefer, jer sve počinje iz uma. Teorija zahteva da počnete od primitivnog i dođete do onoga što izgleda kao danas. «Morao je izgledati tako u prošlosti», kažu oni. Ne bih rekao da bi ovaj koga možemo videti baš dobar u matematici. Izgleda mi malo priglupo. Ali to je ono što naučnici veruju. I nekako je neproporcijalan i ružnjikav. Ali Biblija kaže da je čovek stvoren savršen po liku Božjem.

Na osnovu najstarijih dokaza koje smo videli večeras imamo fantastičnu teoriju. I kako se dokazi prikupljaju mi dodajemo ili oduzimamo milione godina, a nema ni traga dokaza. I onda čitamo o novim pronalascima u Africi. Ali, uvek su ti pronalasci samo austrilopitekusi. 2.Pet. 2 kaže: «I ovo znajte, najpre, da će u poslednje dane doći rugači koji će živeti po svojim željama i govoriti: «gde je obećanje dolaska njegova? Jer od kad od kako oci pomreše sve stoji tako od početka stvorenja». Prvi deo kaže da je sve bilo kao od početka - to je zakon uniformnosti. I kaže da «navalice neće da znaju da su nebesa bila od pre i nebesa iz vode i usred vode Božjom rečju. Za to tadašnji svet bi vodom potopljen i pogibe». Drugim rečima, poricali su univerzalni potop. Nema naučnika koji ne negira univerzalni potop jer oni prosto moraju da ga negiraju. Jer u protivnom, ako je bio potop, nema evolutivnog kontinuiteta. A zatim kaže: «a sadašnja nebesa i zemlja tom istom reči zadržana su te se čuvaju za dan strašnoga suda i pogibli bezakonih ljudi». Biblija kaže da je bio sveopšti potop, da je bio sud i da su ljudi tada bili uništeni. Naučnici kažu da nije bilo sveopšteg potopa, dakle, nije bilo ni suda. Iz toga zaključujemo da nismo započeli kao savršeni, pa onda degradirali, već smo nastali kao nesavršeni i uzdižemo se, napredajemo. Dakle, jedno uključuje, a drugo isključuje Boga.

Zapamtite samo jednu stvar večeras: ako sloj krede prekriva sve kontinente, onda morate priznati da je voda prekrivala celu zemlju. A onda ostatak evolucione priče postaje prilično neverovatan. Ali, ima mnogo problema. Svakako da je šašava ona priča sa Nojevom barkom, jer kako u Nojevu barku ukrcati sve životinje? Zašto imamo toliku varijabilnost živog sveta i stotine hiljada vrsta? Kako objašnjavate to? To su sve pitanja na koja je teško odgovoriti. Ali, ako se usudite da dođete sutra uveče, imaćemo ponovo zabavnu temu!

Pitanja i odgovori (sreda)

1. Šta je to homeopatija?

Postoje tri metoda lečenja: Prvi je da se homeopatija leči kad se problem već pojavi. Drugi metod bio bi naturopatija – pozabavili biste se problemom tako što biste koristili prirodne stvari kao što su lekovite biljke. A najbolji način da se izborite sa bolešću, po mom mišljenju, je da izbegnete primarni uzrok bolesti. Prevencija je bolja nego lek. Nešto od homeopatije zasniva se isključivo na tome da koristite isti princip koji hoćete time da pobedite. A nešto od homeotapije već zadire u ezoteriju gde imate posebne mantre, stihove koje koristite da

uvećate dejstvo ili stvaranje izvesne supstance. Imate oboljenje jetre kod čoveka, pokušaćete da koristite ekstrat jetre, po mogućnosti ljudske jetre, i onda ćete ga razređivati i mućkati i pevati mantru nad njim i opet ćete ga razrediti i opet ćete pevati mantru i sve tako dok ničeg od one početne supstance tu ne bude osim što je mućkano i mantrano nad tim. Oni koji to rade su obično istočnjački gurui. Neke od ovih velikih homeopatskih firmi koje proizvode te preparate, mehanički tresu i mućkaju te preparate, a imaju i svog gurua koji stoji pored tog «šejkera» i koji peva mantre. Lično, nemam previše poverenja u to.

2. Kako magneti deluju na zdravlje kao preventiva?

Odgovor: To je nova terapija koja se vrlo često koristi. Zasniva se na tome da magneti utiču na vaše polje. Ljudi stavljaju magnet na strateška mesta, čak i na mobilne telefone da skrenu zračenje tako da ono ne bude štetno. Postoje neki koji bi mogli da se zakunu da to deluje, a drugi kažu da to ne pravi baš nikakve razlike. Ostavljam na vama da prosudite, ali magnet vam ne može naškoditi.

3. Koliko je važan selen, koja je njegova funkcija i u kojoj hrani ga ima?

Odgovor: Selen je jedan od nekoliko minerala koji je prirodni antioksidans. On pojačava delovanje prirodnih antioksidanasa kao što su vitamin A, C, E. Uglavnom ga nalazite u žitaricama, mahunarkama, semenkama, u nekom voću i nekom povrću. Neka područja su siromašna selenom pa ih onda možete dodati u ishrani. Ali, ako koristite morsku so, ona ima selena.

4. Da li je visok bilirubin 56-65 u krvi koji doktori smatraju normalnim. Da li je njemu razlog nepravilna ishrana?

Odgovor: Bilirubin je indikator funkcije jetre, a povišen nivo govori o nekim poremećajima u funkciji jetre. Savetujemo da održavate jetru čistom. Nemojte piti kafu, nemojte piti alkohol, izbegavajte ishranu bogatu masnoćom, jedite puno voća i povrća, i jetra će vam biti zahvalna.

5. Da li postoji neka posebna preceptura kod lečenja prostate i kakvi su izgledi za poboljšanje ako se promeni način ishrane?

Odgovor: Jedna od supstanci koja proizvodi najviše sluzi u organizmu jeste mleko i mlečni proizvodi. A prostata je sluzna žlezda. Izbegavajući mleko i mlečne proizvode učinićete uslugu prostati. To je pravilo br. 1. Drugi proizvod koji je jako dobar jeste zreo paradajz. On sadrži fitohemijske supstance koje pomažu funkciju prostate.

6. Da li je štetan natrijum-glutaminat kao poboljšivač ukusa?

Odgovor: Ne bih nikad koristio natrijum-glutaminat. Kao što sam objasnio, glutamat je deo neurotransmiterskog puta u nervnom sistemu. Ako imate bolove u vratu ili migrene, to je često posledica korišćenja mononatrijum-glutamata. To sve dolazi do pojave sindroma kineskog restorana, do epilepsije, to stvara nervozu, znojenje, premor, itd. Postoje mnogo bolje stvari kojom biste začinili svoju hranu od ove.

7. Kada jesti salatu, pre jela, za vreme glavnog jela ili na kraju obeda?

Odgovor: Moja filozofija u jedenju salate je jednostavna: sve će se u stomaku izmešati bilo kada da je uzmete. Naravno, ako jedete prvo salatu, ona može da vam smanji apetit, a ako imate tendenciju da se prejedete kad ste gladni, dobro je da je pojedete prvo.

8. Piti crno vino ili ne? Da li vam je poznato da u Francuskoj, gde se piju dosta crnih i belih vina, procentualno ima manje oboljenja miokarda srca?

Odgovor: Čuo sam već da su crna i bela vina dobra za srce. Neki eksperimenti su pravljani sa vinima koja su vrlo skupa i pristupačna samo malom broju ljudi. Generalno, možemo reći da je crno i belo vino dobro za srce jer sadrži fitohemijske supstance koje su dobre za vaš kardiovaskularni sistem. Ali, takođe, sadrži alkohol koji je veoma loš za vaš imuni sistem tako da će smanjiti aktivnost vaših ćelija prirodnih ubica i povećati šansu da dobijete rak. Imam dobar predlog za vas: zašto da ne uzmete dobro nasuprot konzumiranju lošeg vina? Imajte sok crvenog i sok belog grožđa na vašoj trpezi i tako ćete dobiti sve komponente koje su dobre za srce a nisu štetne za imuni sistem.

9. Da li je dobro uzimati proizvode od soje kod kancera dojke koji je prouzrokovan estrogenom?

Odgovor: Soja je izuzetno dobar izvor fitoestrogena. Ona može da zameni terapiju dodavanja hormona u menopauzi. Da biste se izborili sa ovim problemom koristite laneno seme i sojine proizvode.

10. Koliko minerala ostane u zrnu mahunarke kad je isperem i natopim u više voda. Koliko će ostati proteina?

Odgovor: Sve ostaje. Imam pitanje za vas: Zašto postoje proteini i minerali u zrnu? Vi možete da ga jedete i da dobijete energiju iz njega. U zrnu postoji hrana koja treba da da inicijalnu energiju da nova biljka izraste. A da bi rasla, biljci treba mnogo što šta. Kada je seme u zemlji i kad pada kiša ono bubri i prihvata vodu, ponovo pada kiša i sve prosto ističe iz tog semena, i svi supresanti klijanja koji su postojali u biljci da ne klija dok nije u zemlji su istekli i sad može da počne rast i klijanje. To isto i vi činite kada potapate seme. Znači, da su dobre stvari izašle iz semena, ono ne bi moglo da raste. Ali, ukoliko ga posejete, videćete da bi raslo. Znači da je sve što je potrebno još uvek tu.

11. Nešto o upotrebi gline.

Odgovor: Neki ljudi uzimaju glinu da bi pokupili otrove. Neki je koriste za zatvaranje stomaka kod dijareje. Glina ima mogućnost da veže mnoga jedinjenja, a može i da absorbuje vodu. Znači, kao medicinsko sredstvo možete je koristiti, ali ne bih je svakako učinio delom svoje ishrane.

12. Ako kažete da su fosili dinosaurusu uvek okrenuti u istom smeru to objašnjavate njihovim izumiranjem zbog potopa, a u isto vreme kažete da ni jedna reka, gledajući količinu njenog nanosa, ne teče duže od 5.000 godina i to takođe objašnjavate potopom, da li to onda znači da smatrate da su dinosauri izumrli pre 5.000 godina?

Odgovor: Nisam rekao kada su dinosauri izumrli, ali budući da su u fosilnom zapisu mora da su živeli pre velike katastrofe. Kao što sam rekao, koncept vremena je relativan: ako hoćete da naćinite da imate sto miliona godina, možete, a ako hoćete 5.000 godina, opet možete, jer ne možete dokazati ni jednu ni drugu tvrdnju. Veoma je zanimljivo da postoje istorijski zapisi o životinjama koje su ljudi nazivali zmajevima. Ne zaboravite, dinosaur je kovanica novijeg doba. Mnoge priće o zmajevima su legende, ali i ozbiljni pisci, ne šarlatani, opisuju ovakva stvorenja u starijim vekovima. Čak ozbiljni pisci daju izveštaje o takvim stvorenjima u Srednjem veku u Africi. Zapravo, neke ekspedicije su pošle u Afriku da traže brontosauruse ili njima slična stvorenja jer domoroci tvrde, kada su videli slike u svojim udžbenicima o istoriji života, da neka takva stvorenja još uvek danas postoje. Budući da sam po prirodi skeptik rekao bih: «Pokažite mi i ja ću verovati». A i kada bi mi pokazali, ne bih bio iznenađen.

13. Ako tvrdite da je svaka vrsta životinje nastala samostalno, stvaranjem, kako objašnjavate činjenicu da sve životinje imaju i neke zajedničke osobine po kojima možemo da ih klasifikujemo, npr. gmizavci, ptice, sisari?

Odgovor: Ovo pitanje zahteva prilično dugačak odgovor. Sutra uveče će se o ovome govoriti.

Poreklo vrsta

Večeras imamo jednu malo šakljinu temu. Imam problem jer želim da dosegnem one koji imaju naučno obrazovanje i one koji to nemaju. Neka stvari će biti pojednostavljene do te mere da će nučnike iritirati, a neke će biti toliko kompleksne da će, možda, izazvati probleme kod onih koji nemaju naučno obrazovanje. Ali, verujem da ćete do kraja večeri svi imati ideju o onome šta želim da kažem. Meni je ovo najzanimljivije.

Da počnemo sa Čarlsom Darwinom. On je bio veoma srećna čovek. Oženio se vrlo bogatom damom što znači da je mogao da ima vrlo lagodan život. Ali, bio je i vrlo bistar čovek tako da se upuštao u mnoge neobične i mistične stvari. Imao je teološko obrazovanje, a bio je dobro prihvaćen i kao prirodnjak. Stoga je prihvatio mesto prirodnjaka na brodu Bigl gde je trebalo da mapira obale Amerike, posebno Južne Amerike. Večeras ću uraditi nešto neobično – braniću Čarlsa Darvina. Na kraju krajeva, bio sam darvinista većinu svog života, pa dajte da ga malo i odbranim večeras. *Ali, ono što je on znao u svoje vreme i ono što danas naučnici znaju su dve različite stvari.* Da vam kažem nešto o razumevanju naučnika u ono vreme. Oni su prošli kroz eone religijskog sukoba. Ljudima je bilo dosta rasprava o religiji, a način razmišljanja tog doba bio je da je Bog stvorio nepromenljive vrste i da je stvorio svaku pojedinačnu vrstu sa nemogućnošću promena ili mutacija. To znači da kad klasifikujete životinje, a to je cela nauka – sistematika, ljudi su, poput Linea, davali dva imena svakoj vrsti. To nam je poznato kao *binomijalna nomenklatura*. Naša vrsta ima, recimo, dva imena: *homo sapiens*. *Homo* je ime roda, a *sapiens* je specifično ime vrste. Ako je životinja imala, recimo, tri reda krljušti, a druga slična je imala samo četiri reda krljušti, onda to mora da je druga vrsta jer (*po tadašnjem uvreženom mišljenju*) Bog je vrste stvorio sa nemogućnošću variranja. Svaka mala razlika znači i različita vrsta. Tako su počeli da se stvaraju stotine hiljada i milioni vrsta.

Danas postoje *dve vrste naučnika* koji se bave sistematikom. Jedne zovemo onima koji razdvajaju, a druge koji sjedinjuju. Oni koji razdvajaju teže da kažu recimo: «Aha, ova ima dve dlake, to je jedna vrsta. A ova druga ima jednu dlaku, to je zasebna vrsta!» A oni koji sjedinjuju vrste kažu: «A, pa oni su vrlo slični, sigurno je u pitanju jedna vrsta!» U mom Odeljenju gde radim imamo i jednih i drugih naučnika. Oni jako brzo dolaze u sukob. (Znate, divno je pronaći svoju vrstu pa iza nje staviti svoje ime koje sa sobom nosi nešto. I onda neko dođe i kaže da nije u pitanju nikakva nova vrsta, i pokvari posao. I tako ceo tvoj život i sva tvoja reputacija nestaje sa tim.)

Darvin nije znao baš ništa o genetici. Mendel je svoje radove objavljivao, ali svi njegovi pronalazci bili su zatrpani manastirskom prašinom, tako da Darwin nije imao pojma kako funkcioniše genetičko nasleđe. Sad znate način razmišljanja Darvina u to vreme. Darwin je bio savremenik i prijatelj Čarlsa Lajala. Lajal je bio prvi koji je došao na ideju da slojevi stena predstavljaju eone i dugačke vremenske epohe. Već je Darwinov deda koristio ideju Aristotela da životinje mogu da imaju u sebi potencijal da se menjaju. I dok je putovao na brodu Bigl imao je sa

sobom nedavno objavljenu knjigu Čarlsa Lajla koja je nosila naslov «Principi geologije». Lajal je otac ideje o dugim vremenskim periodima. U Darvinovo vreme postojali su i drugi naučnici koji su imali ideje koje su se razlikovale od Darvinovih, ali Darwin je došao na ideju o *evoluciji putem prirodne selekcije*. U slučaju žirafe sa dugačkim vratom, ona ima selektivnu prednost nad onima s kratkim vratom, tako da je bilo verovatnije da će ona sa dugačkim vratom imati potomka koji bi mogao bolje da preživi. Gledano na duge staze, dugovratije žirafe su imale veću šansu da prežive od onih sa kratkim. Nije mogao da kaže da će potomci imati genetičku prednost, ali ipak pravilo važi da one sa dugačkim vratom imaju veću šansu da prežive. Lamarck je smatrao drugačije: Lamarck je mislio da su žirafe želele da postignu više, pa tako istežući vrat da dohvate nešto više, vrat im je postao duži. To je lamarkizam nasuprost darvinizmu. *Darvinizam je mnogo naučniji od lamarkizma*. Uvek sam pitao svoje studente da li ptice lete zato što imaju krila ili imaju krila zato što lete? Lete zato što imaju krila! To bi bio darvinizam. Ono drugo bi bilo lamarkizam. A da je lamarkizam istinit mogao bih da stanem i da mlataram rukama govoreći: «Ja hoću da letim!» i na kraju bih razvio krila. Ali, možete mlatarati rukama koliko hoćete i nećete poleteti. *Darvin je bio dobar za svoje vreme i stoga ga branim*. On je bio povučen čovek, tako da mu je trebao neko ko bi mu krčio put. Čovek koji je to uradio bio je Haksli. On je bio poznat kao Darwinov buldog. Ako bi se neko okomio na Darvina imao bi posla sa Hakslijem. Haksli je bio veliki govornik i on je prosto sravnjivao sa zemljom religijsku opoziciju, tako da je darvinizam dobijao naučne bitke.

Kako je sve počelo u Darwinovom umu? Ono što je on znao u njegovo vreme bila je nepromenljivost, nemogućnost mutacija, jer, tako je Bog stvorio. A putuje na brodu sa knjigom o dugim vremenskim periodima koju je napisao Lajal. Oplivali su Južnu Ameriku i došli do ostrva Galapagos i tamo je pronašao nešto neverovatno. Pronašao je zebice. A na svakom ostrvu zebice su bile malo drugačije jedne od drugih. Neke su imale vrlo jake kljunove kojima bi razbijale orašaste plodove, a druge su imale fine gracilne kljuniće da iskopavaju crviće ispod kore. Neke su se hranile kaktusima. To je bilo zapanjujuće jer na glavnom kontinentu, na kopnu, zebe nemaju ovakvu varijabilnost. Na kopnu samo ptice pevačice pokazuju ovakvu varijabilnost. Zato je Darwin počeo da razmišlja: «Da li je moguće da su neke zebice došle na ova ostrva, i da je postojala takva raznovrsnost hrane i različitost staništa, pa su se zebice prilagođavale ovim staništima svojim oblikom?! To je prilično logično! Ali postoji jedan problem. Onda, mora da su se one promenile. Ali, nije li Bog stvorio nepromenjive vrste sa nemogućnošću mutacije? I šta je bio sledeći zaključak: «Pa, onda to nije Bog uradio. Dakle, Bog nije stvorio! To je prirodni proces!» I znate šta, slažem se s Darwinom. 99%. Bio je u pravu. E sad sam vas sigurno iznenadio sa ovim. *Osim u jednom detalju*. Darwin nije završio rečenicu. «Bog nije stvorio nepromenjive vrste sa nemogućnošću mutacije». Nakon što je okupao bebu, sa prljavom vodom izbacio je i samu bebu. *Dakle, izbacio je mogućnost stvaranja na bilo koji način. Da mu optostimo njegovo neznanje, jer on zaista ništa nije znao o genetikama*. Ali, neću biti tako ljubazan prema darvinizmu kao što sam bio sa Darwinom.

Vidimo različite zebe. Očigledno je da su to sve zebe. Postoji razlika u njihovim oblicima i formama. Da počnemo priču od početaka odakle nauka o poreklu počinje, pa do onoga gde je Darwin stigao. Očigledno, Bog nije stvarao i sve je došlo u postanje prirodnim procesima. Kako je život otpočeo? Zemlja je davno bila različita nego što je danas. Nije bilo kiseonika. Svaki naučnik je uveren da, ukoliko je na zemlji postojao *kiseonik*, život ne bi mogao da evoluirati jer bi oksidacija uništila bilo koji molekul iz kog bi nastao život. Postulirali su da su vulkanski gasovi bili ti koji su prvo stvorili atmosferu. Pretpostavili su da je bilo azota, metana i vodonika. Sad imate gasovnu smesu, a Stenli Miler je, upravo, napravio takvu smesu. Zatim imitirate uslove oluje i tamo na dnu možete *ekstrahovati* organske molekule. Pretpostavili su da je u okeanu postojala supa organskih molekula i da su se one tako mešale međusobno i tako su formirale prvi živi organizam. Simpatična teorija sa još boljim eksperimentalnim potvrdama! Ali, postoji mali problem. Ako kroz ovu smesu prolazi iskra onda zaista dobijate organske molekule. Ali, bolje bi

bilo da ih *izvedete iz te sredine* dok sledeća munja ili iskra ne udari. Dakle, morate da ih uhvatite. Ako ih ostavite u prethodnoj smesi, oni će biti unušteni. A šta bi bilo ono što bi ih izvuklo na primordijalnu Zemlju? Supa podrazumeva da je sve u vodi. Sastav stare primitivne atmosfere bio je: vodonik, amonijak, ugljen dioksid, metan, azot i voda. Smatralo se da ovi gasovi potiču iz vulkana (koji inače nisu baš kao gasovi iz vulkana), ali rekoše oni, hajde da kažemo da je približno to bilo to. Zapravo, vulkanski gasovi su oksidišući gasovi. Ali, svi naučnici se slažu da, u *današnjoj atmosferi uz prisustvo kiseonika, nastanak života bi bio nemoguć*. Zato svi *započinju sa onom drugom atmosferom*. Postoji jedan mali problem. Treba vam *voda*. *Ako imate vodu, a nema kiseonika, onda ne postoji ni ozonski sloj jer nema kiseonika!* Stoga će *kosmički zraci* prodirati pravo na zemlju i razdvajće vodu na *vodonik i kiseonik*. Ako imate vodu mora da je prisutan i *kiseonik*, tako da je sve ovo praktično nemoguće. Ako je bilo vode, moralo je uvek biti i *kiseonika*. Čak i danas imamo oblak vodonika koji se kilometrima od Zemlje prostire u svemir koji dolazi od fotolize vode. Ali, da budemo još uvek ljubazni. Pretpostavimo da se ovo(!) dogodilo.

Sledeće, da biste imali život morate imati i *aminokiseline*. A da bi postojale aminokiseline mora da postoji amonijak u atmosferi jer je aminokiselinama potreban *azot*. Međutim, život može da koristi *samo alfa-aminokiseline*, a aminokiseline koje nastaju slučajno imaju u sebi sve aminokiseline: alfa, beta, gama, delta. A samo jedna pogrešna orijentacija u molekulu i molekul ne može da održi svoju biološku funkciju. Zatim imate L - levo i D - desno orijentisane aminokiseline, a živi organizmi mogu da koriste *samo L aminokiseline*. *I kako iz te supe da selektujete samo one koje vam trebaju?* Da bi se formirale aminokiseline treba vam *kisela sredina*. A zatim, ako hoćete gradivne blokove *molekule DNK*, onda stvarno imate problem: treba da pokupite sav azot iz atmosfere i da ga promenite u *azot-cijanid*. Tek tako biste imali sve što vam je potrebno da se formiraju aminokiseline koje su potrebne da se formira DNK, a kao što smo videli, aminokiseline ne možemo dobiti. Zatim, trebaju vam *šećeri za formiranje DNK*. I on mora da se formira u primordijalnoj atmosferi. Ali, ni to ne može da se uradi jer vam za to trebaju *bazni uslovi a to je suprotno od onoga što vam treba za aminokiseline*. A ne samo to, ako ima i najmanja količina amonijaka u atmosferi, šećeri ne nastaju. A čak i da nastanu u *visoko baznoj atmosferi*, onog trenutka kada nastanu moraju se razložiti. To znači da vam je, da bi vam se formirali gradivni blokovi za DNK potreban čitav niz različitih i suprotnih uslova od onih potrebnih za dobijanje aminokiselina; čitava stvar postaje nemoguća.

Ali da kažemo da se to dogodilo. Sad ovi gradivni blokovi treba da formiraju proteine i slične stvari, a i nukleotidi moraju da se povežu da bi formirali RNK, a moraju biti i upotrebljivi. A sve ovo treba da se dešava *nasumično(!)*. Koja je verovatnoća da se formira prvi molekul koji može da se upotrebi u biološkim sistemima? Čak i ako imamo u vidu da je bilo nemoguće da se sami formiraju, recimo da ih imamo. Ljudi su u međuvremenu izračunali da je verovatnoća 10^{-157} . A to i nije baš neka verovatnoća. Da vam to malo približim: fizika uči da je broj *svih čestica u celom svemiru* (ne samo atoma već i protona, neutrona, elektrona, kvarkova u celom poznatom svemiru) toliko veliki da vas zaboli glava, on je 10^{80} (!).

Koja je verovatnoća da, ukoliko podmetnete bombu pod gomilu balvana i bomba eksplodira, da drva padnu tako da imate kuću u kojoj sve funkcioniše kako treba? Verovatnoća je negde 10^{-80} . Ali kad govorimo o verovatnoći jedan prema deset na sto pedeset sedmi, onda ne govorimo o *BUM!!* formiranju kuće, već ta verovatnoća je tako mala kao da taj *BUM!!* stvori Njujork!! Ovo samo koliko da vam dam ideju koliko vere treba da poverujete u spontani nastanak života. Jedna od najkompleksnijih stvari jeste kako funkcioniše vaš genetski materijal.

I samo *jedan mali gen* zahteva da imate nukleotide poređane u *odgovarajućoj sekvenci*. Kod DNK, kod je tripletski kod. Tri baze kodiraju jednu aminokiselinu. Tako da, ukoliko želim 100 aminokiselina poređanih u odgovarajućoj

sekvenci u proteinu, onda mi treba 300 nukleotida u odgovarajućoj sekvenci. A to je za *jednostavan* protein. Postoje daleko komplikovaniji proteina. A verovatnoća da se to slučajno dogodi je 10^{-127} . Verovatnoća da se nešto tako dogodi je jedan na minus milion, milion, milion, milion... broja čestica u univerzumu. To je neverovatan broj!

Moram da vas naučim dve reči: jedna je genotip, druga je fenotip. Genotip su svi geni koji su prisutni u oplođenoj jajnoj ćeliji. Fenotip je rezultat tih gena, dakle, ono što dobijamo, jedinku kakvu je vidite. Kad pogledate u jednog čoveka, šta vidimo, genotip ili fenotip? *Vidimo fenotip. Genotip ne vidimo, ali on je tu.* Ali, postoji evolucionni zakon koji kaže da prirodna selekcija može da deluje samo na nivou fenotipa, a ne na nivou genotipa. To znači da ono što se dešava na nivou genotipa dešava se po principu slučajnosti mutacijama.

Evo jedan primer. dva čoveka šetaju nacionalnim parkom gde ima divljači. Jedan je mali debeli a drugi je visok i zgodan. I iz grma istrčava lav. Koji je verovatnije da će postati lavov obrok? Mali debeli. Ovom pričom želim da vam kažem da, ako šetate nacionalnim parkom gde ima divljači uvek povedite sa sobom nekog manjeg i debljeg. Zapravo, tu imate fenotip onoga ko ima kratke noge i zaokrugljeno telo i fenotip onog drugog koji je bio brži jer je bio dunogog. (Lav inače ne razmišlja o fenotipu, već o hrani.) Dakle, shvatate šta hoću da vam kažem. Ovaj zakon kaže da prirodna selekcija uvek deluje na nivou fenotipa, nikad na nivou genotipa. Dakle, imate vaše gene, to je vaš genotip, a oni geni koji su se ekspimirali formirali su vaš fenotip. Taj manifestovani fenotip je ono što je podložno delovanju prirodne selekcije.

Da ovo prenesemo u praksu. Imam knjigu sa uputstvima kako da napravim avion. Po tim informacijama mogu da konstruišem avion. Kako znam koliko dobro ovaj avion leti? Moram da ga prvo napravim, onda imam test pilota koji će sesti da ga isproba. Treba prilično platiti ovom test-pilotu jer ne znate da li će avion dobro da leti. Ova knjiga sa uputstvima je isto što i naš *genotip*. A kako avion leti, znaću ako načinim ovaj *fenotip*. Prirodna selekcija kaže: «Ili ću zadržati ovaj napravljen tip ili ću ga odstraniti jer nije više funkcionalan».

Imam pitanje za vas: Ko je napisao knjigu sa uputstvima? To je morao biti neko inteligentan. Kod darvinizma, ko je napisao knjigu DNK? Imamo genotip, ko ga je napisao? *Slučaj* ga je napisao. Super, knjiga sa uputstvima je slučajno nastala! Verovatnoća za to je neverovatna, ali slučaj je to *ipak* izveo. Dakle, knjiga je tu, ona postoji. I ona mi kaže kako da izgradim ovaj avion. Divno! Napokon mogu da imam avion! Dakle, uzmem knjigu, sednem na stolicu i čekam da se avion pojavi. Pa, čekajte, imam knjigu sa svim informacijama kako da nastane avion. I koliko dugo ću čekati? *Zauvek!* Nije dovoljno imati knjigu. Znae, ovi geni mora da se ekspimiraju. Ta ekspresija gena je neverovatno komplikovana, zapravo treba da slažete delove DNK koji su razdvojeni. I onda imam jedan prepisivač koji prepisuje informaciju s DNK na takozvanu informacionu RNK. Onda uzimam tu RNK i stavljam je u mašinu koja se zove ribozom, i imam tu puno enzima koji onda grade moj avion. Da vas pitam, kako je nastao ovaj sistem za prevođenje genetičke informacije iz DNK? *Prirodna selekcija tu ne može da pomogne. Prirodna selekcija može samo da mi kaže da molj avion leti, upotrebljiv je, ili ne leti. Dok nemam avion, zaboravite delovanje prirodne selekcije.* Ko je izgradio fabriku koja tako precizno funkcioniše? Slučaj?

Da budem dovoljno slobodan da iznesem još jednu mogućnost: dizajn, smislenom stvaranju. Možete da birate između verovanja: *BUM!!* eksplozija i evo 15 Njujorka izgrađenih u eksploziji sa svim pokretnim stepenicama koje funkcionišu u zgradama, i verovanja u inteligentno stvaranje. Šta ako imam dizajnera i želim da napravim neke promene u DNK, ili imam slučaj da hoću da promenim DNK, to ću onda morati da nazovem mutacijama. [On nema ništa zajedničko sa mutacijama, on je tu samo da bude sladak; *predavač govori o mladuncu polarnog medveda na slajdu*]. I mogu da prođem sa vama kroz tačkaste mutacije i sve druge vrste mutacija, a budući da radimo sa tripletnim kodovima, a enzim uvek čita DNK u specifičnom smeru, mogu mutacijom da dodam nukleotid ili mogu

neki da izbrišem, a kada to uracim cela rečenica se menja. Tako da ukoliko dodam jedan nukleotid na jedno mesto, umesto GGC, sledeći bi bio AGG. I svi sledeći bi, shodno tome, bili promenjeni. To je slučajna mutacija. Ona može da se dogodi. Da pojednostavimo: evo jednog tripletskog koda: The cat and the hat. Ovo je rečenica koja se sastoji od dve reči sa po tri slova: CAT AND HAT (MAČKA I ŠEŠIR). Ukoliko se desi mutacija i ukloni se C, onda bi moja rečenica umesto CATANDHAT bila ATANDHAT. Besmislica! Stoga, mutacije su štetne. Pravljenje izmena u DNK nije tako dobra ideja.

Da vidimo šta nam nauka kaže kako smo postali. Prvo su se formirali *jednoćelijski organizmi*, ali ja se ne sastojim od jedne, već od hiljadama vrsti različitih ćelija. Hekel kaže: «Imam ja odgovor. Imali ste jednu ćeliju i onda su nekim slučajem nakon ćelijske deobe, te ćelije ostale zajedno. Onda se stvorila cela lopta ćelija, i onda budući da je ona sve više rasla, došlo je do uvlačenja i to je dovelo do spajanja ta dva sloja koji su prethodno bili lopta i to je osnova vas i mene. Mi izgledamo tako». Jedno udubljenje je ovde, a drugi otvor ću prepustiti vama da zamislite gde je. Zatim je zaključio da svi embrioni različitih vrsta životinja prilično liče i prolaze kroz iste stadijume. Naravno, *namerno je varao i crteže embrionalnih stadijuma je malo modifikovao da bi odgovarali njegovoj teoriji*.

Hajde da zanemarimo da je varao i da razmotrimo *kako smo postali višćelijski*. Hajde da uvedemo genetiku. Ako uzmemo za primer jednu ćeliju, ukoliko ona mutira, možemo imati nešto različitu ćeliju. To je moguće, ali to nije ono što želimo. Počinjem sa jednom ćelijom, i to sa informacijom za tu jednu ćeliju, a sad hoću da postanem višćelijski.

Hajde da govorimo o dve ćelije: uzmimo primer ćelije mišića i nervne ćelije. Od one prve DNK koju smo imali za jednu ćeliju, dva različita seta informacija moramo da dobijemo za dve različite ćelije. Šta nam to kaže? Imamo ćeliju mišića. Da pojednostavimo da je za njeno kodiranje potreban jedan gen, iako je to mnogo komplikovnije. Imamo gen koji kaže: «Ti si mišićna ćelija». Zatim će morati da postoji gen koji će reći: «Ti si nervna ćelija». Da li je prva ćelija imala oba gena ili je bilo dovoljno da ima jedan isti komplet podataka? Imala je jedan set podataka. A odakle nam ovaj drugi? To je gen. Verovatnoća da on sam postane je 10^{-127} . Pre ga nije bilo, a sada mora da nastane, tu je. Odakle potiče? Slučaj ili dizajn? Možete da verujete da je u pitanju slučaj, nemam ništa protiv. Ali, vi onda verujete u onaj *BUM!!* i u čudo nastanka 15 Njujorka! To je ono u šta verujete, ali to nije dovoljno (trebaće vam još vere).

Ako imam svetla na dve strane ove sale, i želim da isključim jedno, a ne drugo, koliko prekidača moram da imam? Najmanje dva, tako da mogu svako svetlo pojedinačno da isključim i uključim. U mom mozgu imam nervne ćelije, a u ruci mišićne ćelije. One imaju identičnu DNK. Ali, u mom mozgu svi geni koji govore o formiranju mišićne ćelije su *isključeni*. A *uključeni* su svi geni za formiranje nervne ćelije. Prva ćelija od koje smo svi nastali bila je samo jedna, tako da joj nije trebao prekidač. Dakle, da bi ovo funkcionisalo, trebaju nam prekidači. Tačnije, *dva* da svakoj kažu: «Ti si uključen, ti si isključen!» A odakle potiče prekidač? Setite se, to je genotip i on nikada nije podložan prirodnoj selekciji. Pa, odakle onda potiče? Slučaj ili inteligentno stvaranje? Eksplozija kuće ili ...? To je ono u šta morate verovati!

Dobro, kako onda kad imam prekidače uključujem ili isključujem gene? Moram imati još ceo set dodatnih sredstava koji bi uključivali i isključivali prekidače. Čak ako imam dva prekidača na zidovina, a nema nikoga da ih pali i gasi, oni su totalno beskorisni. Prema tome, odkud potiče ovaj najkomplikovaniji sistem poznat nauci? Mnogo, mnogo komplikovaniji nego bilo šta što je čovek stvorio i izgradio kao što su rakete, čelاندžeri? Ako verujete u evoluciju, morate verovati da je sve to nastalo slučajno.

Ali, to još uvek nije dovoljno. Šta da radim ako imam nervnu i mišićnu ćeliju koja je svaka na svom mestu? Kakva mi je korist od njih pojedinačno? Moraju komunicirati međusobno. Nervna ćelija mora reći mišićnoj: «Hajde, sada svi se aktivirajte!» Dakle, šta mi treba? Trebaju mi strukturni geni koji će reći: «Ti ćeš izgledati ovako, a ti ovako», trebaju mi geni promotori koji će govoriti genima: «Ti si uključen, ti si isključen», trebaju mi geni koji kontrolišu fiziologiju i koji rade potpuno različito, trebaju mi geni koji će kontrolisati embrionalni razvoj da bi sve išlo na vreme kada mu je vreme. Hekel je, jednostavno, povezoao dve ćelije kada je zamišljao kako nastaju višećelijski organizmi i to je sve. On, zapravo, nije imao pojma šta radi! Sad svi ovi dodatni geni treba da uđu u funkciju. Genotipi su po njemu: BUM!! – kuća; BUM!! – kuća, BUM!! – kuća, BUM!! – kuća, itd. Za ovo vam stvarno treba *neverovatna vera!*

Ali, recimo da su i oni došli u postanje i sad imamo sve avione, ili prvi organizmi su tu. *Super, sad prirodna selekcija, napokon, može da počne da deluje.* Dakle, ukoliko hoću da izvršim selekciju, to znači da moram da imam najmanje koliko nečega da bih morao da izaberem? *Dakle, dva vam treba.* Sad trebate da udvostručite razmišljanje. *Prirodna selekcije ne može ništa da stvori. Onda može samo da izabere između dva već postojeća entiteta.* Ona samo može da kaže koji od dva aviona bolje leti. I ako prirodna selekcija odluči da jedan bolje leti, onda kažemo da taj ima selektivnu prednost, a drugi i ne leti baš tako dobro i, po darvinizmu, šta će se desiti onom prvom? Biva istrebljen. Tako radi prirodna selekcija. Ali, razmislite o tome! Da prirodna selekcija počne da deluje potrebno je da imate bar dva entiteta. Nakon delovanja prirodne selekcije koliko je ostalo? Jedan (!!). Imam pitanje za vas: ako ste počeli sa dva i ostao vam je jedan, imate li više ili manje od početnog? Manje. I kako onda kroz prirodnu selekciju da dobijam sve veći i veći broj varijeteta i sve više i više različitih životinja ako je sve što prirodna selekcija može da uradi to da smanjuje broj? Zaista ne znam kako da dobijam sve više i više od mehanizma koji stalno smanjuje broj.

Nauka je našla odgovor na to. Uzmimo klasični primer *moljca*. Tamna varijanta iste vrste ima selektivnu «nazadnost» u odnosu na onog koji je beo. Ovo je bilo na svetloj pozadini, a na tamnoj pozadini je suprotno, crni ima selektivnu prednost. Ako pogledamo biljke, vidimo da se smanjio broj oblika listova tokom vremena. Dakle, prirodna selekcija je ostavljala sve manje i manje proizvoda. *Odakle onda sva varijabilnost koju imamo?* Svaki gen morao je nastati ili slučajno ili inteligentnim dizajnom. Mora postojati ogromna varijabilnost koja je već ugrađena.

Na primer kod pasa možemo dobiti sve moguće varijante od najmanjih do najvećih. A sve je to bilo u onom primarnom divljem tipu kod vuka. Sve te boje, svi oblici ušiju, svi geni i sve varijante bile su već urođene u primarnom divljem tipu, u vuku. I sve to je moralo da bude u vuku slučajno ili po inteligentnom dizajnu. Uzmimo primer afričke pudlice. Njena dlaka je kao kosa kod Afrikanaca. Ako pogledate avganistanskog hrta, imaćete kosu Šveđana. Ako pogledate puževe, svi su bili klasifikovani kao različite vrste, a danas spadaju u jednu vrstu jer znamo da postoji varijabilnost gena unutar jedne vrste. Ovi leptiri imaju drugačije oblike, različito izgledaju u različitim sezonama. *Koliko varijeteta ima u jednom tipu divljeg goluba?* Selekcijom su dobili ogromne i male golube i sve druge golubove između od operških do šetača po snegu. I u divljem tipu goluba svi ti geni morali su već biti ugrađeni slučajno ili inteligentnim dizajnom. Prirodna selekcija nije mogla da načini te gene. I sve ove varijante kod buba.

A šta da kažemo o zanimljivoj životinji kuahi. Ona je jedna od tipa zebre. Ta vrsta je izumrla. Ali imaju jednu kožu ove životinje u muzeju u Kejptaunu. Kada su je analizirali otkrili su da postoji krvni sud na leđima sa crvenim krvim zrcima. Onda su je poslali u Sjedinjene Države da bi izvršili analizu DNK i na njihovo veliko iznenađenje DNK je bila identična onim običnim i danas živućim zebraama. To znači da ova životinja i nije izumrla. Sad imaju program

selekcijiranja i uzgajanja tako da se ponovo dobije kuaha kakva je nekad bila od živih zebri. Postoje dve bubamare za koje su smatrali u prošlosti da su u pitanju dve različite vrste dok nisu zaključili da se različiti geni aktiviraju zimi, a različiti u proleće. Miševi mogu da budu beli ili crni u zavisnosti od toga na kojoj podlozi žive. Dakle, imaju dva seta gena za boju krzna. Isto važi i za začeve i za guštere. *Da li su svi ti geni ugrađeni slučajno ili inteligentnim dizajnom?*

Nauka danas kaže da nam je potrebno više varijabilnosti da bi ovo moglo da funkcioniše tako da su ove modifikacije u genu morale da nastanu slučajno. A nauka kaže, da bi se povećala varijabilnost, to se čini oplodnjom. Mešanjem gena mužjaka i ženke nauka dobija veću varijabilnost. Imam pitanje za vas: Ova varijabilnost će postojati samo kad se pomešaju geni mužjaka i ženke. Dobićemo veću varijabilnost kod potomaka polnim parenjem nego kod ameba koje se razmnožavaju ćelijskom deobom. Razmislite o ovome! Deca potomci moraju biti prvo rođeni pre nego što prirodna selekcija može da koristi onu veću varijabilnost. Odakle su onda došli u postojanje muško i žensko jer nema povećanja varijabilnosti ukoliko ne dođe do parenja i proizvodnje nastanka potomaka? Odakle je to sada postalo? Imate samo dva izbora. Slučaj ili dizajn? Ženski rod je nastao slučajno! Zaista vam treba mnogo vere da prihvatite ovako nešto. Uzgred da vam kažem, Biblija kaže da je Eva nastala od Adama. Zar ne bi bilo logičnije da je Adam proizašao od Eve? Jeste, ali genetski, Adam nikad nije mogao da postane od Eve. Ja imam sve gene koji su potrebni da bi postao muško, i imam sve gene koji su potrebni da se postane žena. Ali, dame, vi nikad ne biste mogle da postanete muško jer nemate Y hromozom. Ne kažem da ste inferiorne, ali ne možete da budete muško. Naši geni se nalaze u hromozomima i imam ih 46. Po jedan od tate, po jedan od mame; po jedan od tate, po jedan od mame. Kad se dešava mejoza, oni se mogu razdvajati nezavisno. Koliko varijabilnosti to može da stvori? Imamo 23 para hromozoma i oni su nezavisni. To je $2 \times 2^{23} \times 2^{23}$. To je 80 triliona različitih potomaka! To je priličan broj potomaka! To još nije ništa jer tokom mejoze kada se hromozom razdvaja, gledajte šta se dešava, oni razmenjuju informacije. Plavi je od oca, a drugi deo hromozoma je od oca i majke, pa onda mama-tata, tata. To tako precizno funkcioniše hiljadama puta u ćelijskim deobama i to je najkomplikovaniji precizni mehanizam poznat nauci. To je fantastičan mehanizam! Postoje enzimi koji raspliću molekule DNK. I budući da je on heliksoidnog oblika mogao bi da se veže u čvor. Ako mi date kanap koji se sastoji od dve upletene žice i date mi dva kraja da držim, i osoba preko puta drži dva kraja od istoga, hajde sad da ih razdvojimo, šta se dešava u sredini? Još više postaje kao spirala i vi sad imate *enzim* koji te delove DNK koji se razdvajaju *preseca, drži oba i razmotava ih*. Zatim posedujemo *enzim koji čita sekvencu* i onda seče tačno gde treba i to isto radi i sa drugim krajem. I onda ako samo jedan presečete malo dalje nego što je trebalo, dobijate ceo onaj poremećen okvir čitanja, i rečenica gubi smisao. *Ni jedna greška u ovom mehanizmu nije dozvoljena ili biste se rodili kao kupus!* I sad, zamislite da ovaj toliko kompleksan mehanizam da nauku prosto boli glava od toga da razume, kako to nastaje? To je genotip. Slučaj ili dizajn? Zaista ste prvak u veri ukoliko još uvek možete da ostanete na stazama darvinizma. I ne smo to, koliko se sad varijabilnost povećava? Koliko sada različitih potomaka mogu da imam? Pogledajte se među sobom, ima li istih ljudi? *Postoji beskrajna varijabilnost*. Darwin nije znao ništa o ovome.

Pogledajte jednu ribicu. To je čovečija ribica. Nema oči i živi u pećini. To je nova vrsta? Da li je? Ako stavite bubašvabe u mračne pećine, posle četiri ili pet generacija potomci više neće imati očiju. Sve su to nove vrste? Da li je ovo darvinizam, pošto imamo mutaciju? Ne! Ono što se desilo jeste da se gen za oči, koji, sećate se, ima *prekidač*, nakon što je nestao stimulus – svetlo, *isključio*. Siguran sam da još uvek postoji gen za očiju kod ove vrste i to nije nova vrsta, to je samo varijetet neke već postojeće. *Jednostavno se gen isključio*. Postoje ptice koje

ne lete i koje žive na ostrvima. Vrlo brzo ptice na ostrvima izgube krila. Da li je to evolucija? Ne, u pitanju je isključivanje gena za razvijanje krila.

Neke vrste mogu međusobno da se ukrštaju. Kod sisara takvi potomci uglavnom ne mogu da daju novo potomstvo. Ali to nije slučaj kod riba, biljaka ili insekata. Imamo primer himere – mešavine konja i zebre; zatim mešavine leoparda i jaguara; lava i tigra – zovu ga ligar; između kita i delfina – zovu ga kelfin; zebre i magarca – zagarac; a imamo primer hemere. Ne mogu da nateraju ovcu i kozu da se ukrste, tako da uzmu embrione na stadijumu četiri ćelije koze i ovce, razdvoje ove embrione i stvore novi mešajući dve vrste ćelija i dobijate životinju koja je delimično ovca i deo koza. Uvek se našalim na ovu temu i kažem da ne bih voleo da budem ova životinja kada Isus dođe ponovo jer Isus kaže u jevanđelju da će razdvojiti ovce od koza.

Naši geni su svi na hromozomima. Neki hromozomi su duži, neki su kraći. Može se desiti da se dva hromozoma sjedine i onda postanu jedan veliki hromozom. Da li ovde dobijate nove genetičke informacije? Ne, to je samo drugačije raspoređivanje već postojećih informacija. Takvu fuziju ima i najveća antilopa na svetu. Pogledajte njene pruge i oblik rogova. Kudu antilope imaju iste šare a imaju drugačije rogove. A vidimo i njihove potomake, i mužjak bi imao iste rogove. Ovo je nijjala antilopa; ženka ima pruge, a mužjak nema. Znači, mužjak i ženka toliko izgledaju različito da izgleda kao da su u pitanju različite vrste. Ako pogledamo bongo antilopu vidimo da ona ima šare i sličnu vrstu rogova, a druga vrsta mala antilopa ima iste šare i iste rogove. Sve su različite vrste. Šta ako vam kažem da su one jedna veća vrsta? Pogledajte vuka: on ima 76 ili 78 hromozoma. To je divlji vuk. A sad imamo sve pripadnike porodice kanide a broj njihovih hromozoma varira od 38-78. Ako imaju samo 38 hromozoma, onda su to vrlo dugi hromozomi. Ako imaju 78, to su kraći hromozomi. Ako spojimo ove kratke zajedno, možemo reći da je to ista količina informacija. Imamo primer pasa za koje znamo da potiču od iste vrste. A imamo primer divljih pasa i vidimo da je varijabilnost skoro ista.

Imam pitanje za vas: Znajući ovo što sad znamo, koliko je pripadnika porodice kanide: vukova, pasa, lisica i ostalih bilo potrebno da uđu u Nojevu barku? Jedan par. Sva varijabilnost je već unutar njih da mogu da nastanu svi ostali. Slično je i sa miševima i oni imaju hromozomsku fuziju koja se zove robertsonova fuzija. Kućni miš mus musculus i drugi miš – poljski miš, razlikuju se samo u broju hromozoma, a mapa gena tih hromozoma je identična. Koliko je glodara trebalo ući u Nojevu barku? Jedan par.

Da pogledamo još jednu zanimljivu pojavu koja se zove *transpozon*. To je gen koji može da se *iseče sa svog mesta i da se stavi na drugo mesto u hromozomu*. Opet je u pitanju *vrlo precizan mehanizam* jer ako presečete samo jedno slovo u rečenici, rečenica gubi smisao. Samo nakon jedne generacije vidimo da od malog nastaje gegantski miš. Odakle potiče taj mehanizam transpozona? To je genotip. Slučaj ili dizajn?

Da sumiramo: sva varijabilnost je već ugrađena u genetski pult. Da li je ona nastala slučajno ili inteligentnim dizajnom? Razmenjivanje reproduktivnog materijala, da li je on nastao reproduktivnim putem ili dizajnom? Ceo proces ćelijskog razdvajanja, da li je taj proces nastao slučajem ili dizajnom? DNK koja može da menja mesta, slučaj ili namerno stvaranje?

Neke životinje imaju nešto što nazivamo drastičnim rearanžmanima. Na primer golišavi pacov se razmnožava kao pčele – postoji jedna kraljica, i u teška vremena za miševе geni se drastično rearanžiraju i imamo ceo mogući spektar različitih potomaka.

Da se vratimo darvinovim zebicama. Koristićemo vrstu loksops. Pogledajmo tu divnu varijabilnost. Svi su različiti a Bog ih nije stvorio. Ili ima toliko mehanizama za stvaranje ove varijabilnosti da je nije teško objasniti? *Da je Darwin znao ovo o čemu smo govorili večeras, on bi se zapanjio.* Toliko mehanizama da se stvori varijabilnost, a ni jedan od njih nije podložan prirodnoj selekciji! Kakva li je varovatnoća da nešto ovako kompleksno nastane slučajno?! Pao bi na kolena i rekao: «Bože, pa ti tako voliš raznovrsnost!» Možda bi pomislio na svoju ženu i rekao: «O, pa ti si stvorio moju ženu tako posebno drugačijom baš za mene?» Nisu li žene prelepe, a sve su različite. Jedna je crna a druga je bela. Mora da je bilo evolucije ili je to samo varijabilnost pa je gen za melanin aktivniji kod jedne a manje aktivan kodo druge? Tu nema evolucije! A šta da kažemo o deci? Deca vas moraju dirnuti! Adam je već u sebi imao sve gene potrebne da se formira sva ova varijabilnost koju danas imamo na planeti. Imao je alel za svaku boju očiju koja postoji. Mogu biti skoro siguran da jedan od prvog para morao je imati braon oči jer je braon boja dominantna, ali je morao imati i recesivne gene za recesiju zelenih, plavih i sivih očiju. Uvek kažem ljudima da ako imaju tamne oči njihova deca mogu imati bilo koju boju očiju. Ali, ako oboje imaju svetloplave oči, najverovatnije će i dete imati takvu boju očiju. Nauka je ispitivala voćnu mušicu i toliko ju je podvrgavala genetskim manipulacijama koje nikad evolucija ne bi bila u stanju da izvede. Voćne mušice su načinjene da budu sa crvenim očima, belim očima, bez očiju, dugačkih krila, kratkih krila, bezkrilne, s jednim grudnim delom, s dva grudna dela, ali to su i dalje ostajale voćne mušice.

Večeras bih želeo da počnete ovako da razmišljate: ako imam klavir, a tipke su geni, koliko melodija mogu da odsviram na mom pijanu? Beskrajn broj melodija. Ali, to će uvek biti klavirska muzika. A na gitari, koliko melodija mogu da odsviram? Takođe beskrajn broj. Ali, to će i dalje biti melodija izvedean na gitari. Ne smemo razmišljati o vrstama. Ono što je moralo ući u Nojevu barku moralo je biti na višoj kategoriji od vrste. Moralo je biti red, familija, čak i rod. Ne zaboravite Bog voli raznovrsnost! I šta večeras birate, slučaj ili dizajn? To je vaš slobodan izbor. Ali, setite se koliko vam vere treba da izaberete slučaj!

Pitanja i odgovori (četvrtak)

1. Koliko je vremena potrebno da nastanu slojevi uglja u Evropi s obzirom da postoji samo jedan aktivan vulkan Etna i ako ih je bilo više, koliki je minimalin vremenski razmak između tih kataklizmi?

Odgovor: Sve naslage uglja dolaze kao posledica potopa. Znači, oni nemaju ništa zajedničko sa vuklanizmom. A u seriji Grand kanjona pokazao sam vam kako brzo mogu da nastanu slojevi. Isto tako brzo mogu da nastanu slojevi uglja. Mrki ugalj je uvek na vrhu, dok je crni u nižim slojevima. Crni ugalj se uglavnom sastoji od biljaka kao što su mahovine i cikasi, dok je mrki ugalj uglavnom od drveta. Potop je samo jedan ciklus katastrofa sa više katastrofičnih ciklusa u njemu.

2. Ako sve činjenice i svi fosili ukazuju na to da se sveopšti potop dogodio, zašto to naučnici ne prihvate i zašto se to ne objavi u javnosti?

Odgovor: Neke od tih činjenica su publikovane u renomiranim časopisima. Ali, to je napisano u naučnom žargonu tako da vi ne shvatite da autor zapravo govori o potopu. Jer, ako se samo usudite da tako nešto spomenete, onda vam neće prihvatiti i publikovati članak. Cela serija katastrofičnih događanja oko planine Sveta Helena sa onim drvetima koje smo pomenuli je publikovano u paleontološkom časopisu, a nemate boljeg evolucionističkog časopisa od tog. Taj članak je objavljen od strane jednog kreacioniste. A kad naučna javnost sazna da je on

kreacionista, a saznaju tako što će ovaj držati predavanja, ići će tako daleko da vam pljunu u lice. I ja sam doživeo to iskustvo da su mi ljudi pljunuli u lice. To je emotivno pitanje. Ako prihvatite da je tako, morate prihvatiti i da je cela vaša životna filozofija i vaše učenje pogrešno. A onda gubite autoritet kod mnogo ljudi, a posebno kod svojih studenata. Ali iz ličnog iskustva mogu da vam kažem da naučnici podcenjuju studente. Nisu studenti tako negativni kao što mnogi misle.

3. Da li verujete u Boga? Zašto je česta postavka o vulkanu kao o katastrofi?

Odgovor: Da, verujem u Boga, a zašto, to je dugačka priča. Postoji nešto što je više od nauke što vas ubeđuje u Božje postojanje. A iskustveno proveravanje u ličnom životu je najbolji dokaz. A zašto su vulkani uvek u priči o katastrofama, to je zato što nam oni daju model za katastrofične događaje.

4. Nije dovoljno razjašnjeno, šta je sa fosilnim ostacima čoveka? Pominjali ste fosile majmuna, a šta je sa fosilima ljudi?

Odgovor: Fosili pripadaju ili grupi ljudi ili majmunima. Svi australopitekusi koji su pronađeni su majmuni. A svi homenoidi koji su pronađeni su ljudi. Različiti su oblici lobanje, ali tu imamo jednu varijabilnost kao što je i danas nalazimo. Ali, nema veze između majmuna i čoveka koliko god želeli da je nađete.

5. Kako kreacionizam objašnjava veliki meteor od 180 m koji je udario kod Jukatana i napravio krater? Kakav je njegov uticaj bio na tadašnji živi svet?

Odgovor: Kao što sam juče objasnio, udarni krateri su površinski fenomen, i oni su na vrhu geološkog stuba. To znači da su se pojavili posle katastrofe. Ako su meteori bili deo istorije planete zemlje kao što bi kosmologija zahtevala sa svojim postulatima, a ako geološki stub i mnoštvo slojeva predstavljaju milione godina, i da su ti slojevi jednom zaista bili na površini zemlje, onda treba u njima i da se nalaze meteori kao što meteore nalazite svuda po površini. Ali ih ne nalazite u starijim slojevima. Čak i na milionima kvadratnih kilometara ugljenokopa koliko ih ima u svetu, i u nižim slojevima geološkog stuba imajući u vidu sve duboke kopove, nikad nije otkriven čak ni jedan meteor. Očigledno su meteori udarali posle katastrofe da bi se kontinenti razdvojili.

6. Smatra se da su neke vodene vrste posle potopa preživele i da ih danas ima u okeanima. Da li je to moguće?

Odgovor: Svi vodeni organizmi koje danas imamo preživeli su katastrofu. To je ono što vidite danas.

7. Nešto o čaju banču, o puževima za jelo i medu u ishrani.

Odgovor: Čaj mi zvuči OK. Čajevi koji se prave od celih biljaka su obično OK. Budući da je banča čaj pečen, ulja koja su bila u toj biljci imaju tendenciju da se menjaju. A neki od njih mogu postati kancerogeni. Bolje je piti samo osušene biljke. Puževi nisu baš najbolja hrana koja postoji na svetu. Za mnoge ljude oni su visoko alergeni. Neurotransmiteri koje mekušci koriste su različiti od naših neurotransmitera i konzumirajući puževe možete imati različite alergijske reakcije po koži i reakcije nervnog sistema. Med, s druge strane, sastoji se od fruktoze, minerala i enzima. To je dobra hrana, ali u današnje vreme ima tendenciju da u sebi akumulira insekticide. Obratite pažnju na izvor meda.

8. Šta da rade vegeterijanci sa izuzetno niskim pritiskom? Bio je još niži kad sam bila mesojed. Fizički sam aktivna, a jutarnji pritisak padne na 80/70. Koristim mineralnu vodu i sok.

Odgovor: 80/70 zvuči nisko u zavisnosti od vaših godina. Ne znam koliko ste stari. Kad meni izmere pritisak kad odem kod lekara kažu: «Hej, pa ti si mrtav čovek!» Ja ima 90/60 što je dosta nisko za moje godine. A ja sam zahvalan za to.

9. Da li je dobro koristiti kalcijum u tabletama? Da li organizam može da ga deponuje u kostima posle 40-te godine. Ili magnezijum treba uzimati sa kalcijumom?

Odgovor: Način da kalcijum unesete u svoje kosti jeste da imate zdrave osteoblaste. Fitoestrogeni stimulišu funkciju osteoblasta. Izbacite svoje mleko i počnite da koristite sojino mleko i koristite zeleno povrće – spanać, kupuse. A ako želite dodatke u ishrani, dobra tableta kalcijuma ili magnezijuma nije toliko loša. Ali, bez onog prvog, ovo drugo vam neće pomoći.

10. Kakve direktne ili indirektne veze ima kravlje mleko sa infekcijom uha kod bebe?

Odgovor: Kravlje mleko je direktno povezano sa bronhijalnim infekcijama i infekcijama uвета kod beba. Prvo, zato što je alergenično, drugo, zato što izaziva lučenje sluzi u organizmu. To je povezano i sa sinuzitisom. Mleko je najgora hrana koju možete da izaberete kada je u pitanju sinuzitis. Govorim iz ličnog iskustva jer sam imao jedan od najgorih sinuzitisa koji možete da zamislite. Najmanje 6,7 pa i do 10 puta godišnje patio bih od sinuzitisa. Toliko je bilo loše da nisam mogao da gledam na oči. Od kako sam izbacio mleko iz ishrane, 15 godina nisam imao sinuzitis.

11. Veza između mleka, virusa leukemije i multipleskleroze.

Odgovor: Već sam vam rekao da sve države čije stanovništvo koristi veliku količinu mleka imaju visok nivo leukemije. Postoji velika mogućnost da kravljivi virus leukemije može isti virus izazvati i kod čoveka. A multipleskleroza, pacijenti koji boluju od ove bolesti imaju antigene na virus kravlje leukemije, što znači da sadrže isti u svom organizmu.

12. Po starom srpskom kalendaru sada je negde 7832. godina. Koji je to događaj ostavio takav istorijski trag da je taj događaj označio nultu godinu?

Odgovor: Postoje razni metodi dariranja koristeći, recimo, biblijske spise, istorijske podatke. Različiti narodi dolazili su sa različitom dužinom trajanja istorije. Čuveni episkop Ušer došao je do 6.000 godina starosti zemlje od stvaranja. Jevreji imaju sličnu cifru, malo je niža, istočne religije idu do nekih 8.000 godina starosti zemlje. A kada sam bio dete, onda su faraone datirali da su živeli negde 5.000 godina pre nove ere. Zanimljivo je, što se više podataka sakupljalo, hronologije su postajale kraće. Zaključili su da su mnogi faraoni koje su oni stavljali u niz onih koji su živeli, zapravo vladali u isto vreme u različitim provincijama, npr. otac, sin ili braća. Egipatska hronologija se smanjila na negde oko 3.000 godina pre Hrista. Arheolozi se danas ne usuđuju da stave čak ni 3.000 godina pre nove ere, stavljaju manje-više 3.000 godina. A sigurni su za samo 2.500 godina pre nove ere. Čini se da što više znamo, kraći je vremenski period koji dajemo istoriji.

13. Kome su bili potrebni dinosauri i ostale nakaze? Zar su oni izašli iz Božjih ruku?

Odgovor: Zašto verujete da su dinosauri nakaze? Jeste li videli nekad guštera? Dinosauri su samo veliki gušteri. Jeste li videli malo veće guštere kao one koji se nalaze na Galapagoskim ostrvima? Imaju divno obojene kragne. Za svakog ima po nešto: neko voli guštere, neko voli ptice, neko mačke. Ne mogu da dočekam da jašem na brontosaurusu. Stvarno hoću da jednog dana na nebu vidim da li je tiranosaurusureksusu smrdelo iz usta. Jeste li

videli kako su ih ljudi rekonstruisali ružnima? Možete ih rekonstruisati i prelepima ako želite. Isto je i sa dinosaurima.

14. Možete li mi reći nešto više o sazvežđu Orion po kome su i piramide građene?

Odgovor: Ne smete mešati nauku astronomiju i astrologiju. U nekom smislu, obe su povezane. Piramide su građene po vrlo preciznim astronomskim podacima, ali je to mistifikovano i povezano sa astrološkim podacima jer su razne zvezde postajala božanstva, tako da je Sirijus postalo Pseća zvezda, što je simbol boga Ozirisa. Piramide jesu građene prema zvezdanim podacima, prema putanjima zvezda. Ako povežete Meku sa piramidama, sa Rimom, sa Parizom i sa Stounhendžom, imate jednu pravu liniju. Stari hramovi su građeni duž takvih linija.

15. Mesožderi imaju kratka creva, zar ne? Da li čovek ima kratka ili dugačka creva?

Odgovor: Dužina creva mesoždera je šest dužina njihovog trupa. Životinje koje se pretežno hrane voćem ili žitaicama imaju creva 15 dužina svog trupa. Preživari, kao krava, imaju creva dugačka 22 dužine trupa. A kad pogledamo ljudska creva, prosečna dužina je 15 dužina trupa. To nas stavlja u kategoriju onih koji se hrane žitaricama, povrćem i semenjem.

Arheologija: lopatica otkopava istinu

Do sada smo razmatrali poreklo vrsta. Videli smo da postoji prilična sličnost između onoga što knjiga 1. Mojsijeve ili Postanje iz Biblije kaže i onog što naučne činjenice podupiru kao verovatno.

Danas se Biblija smatra knjigom zanimljivih priča i mitologije. Zanimljivo je da je Biblija preživela više kritika od bilo koje druge knjige na svetu. Bilo je mnogo više pokušaja da se ona ukloni sa lica zemlje nego što je to bilo sa ijednom drugom knjigom na svetu. Ali, izgleda da je ona vrlo stabilna i uvek se iznova pojavljuje. Iako je bilo mnogo pokušaja da se ona diskredituje na naučnoj i istorijskoj osnovi, zanimljivo je da je mnogo godina, tačnije i hiljadama godina Biblija bila jedini dokument koji je spominjao izvesne narode i istorijske događaje. Ovi narodi i događaji nestali su pod prašinom vremena, a to je ovoj školi tzv. *visoke kritike* dalo priliku da diskredituje ono što je Biblija tvrdila. Posebno je nemačka kritika poslednjih vekova bila zaista bespoštedna u svojim kritikovanjima Biblije. Čak i časopis «Time» obrađuje ovu temu pitajući se da li je Biblija činjenica ili fiksija. Naučna arheologija je stara nešto preko sto godina, tako da se ceo tok ljudske istorije tek sada iskopava.

Biblija stoji na policima mnogih domova. Ima je u mnogim knjižarama i policama sa knjigama. Izgleda da je svako poseduje, a vrlo mali broj čita šta je napisano u njoj. Neki su je mrzeli, a posebno omražena bila je hrišćanska religija. Volter je tvrdio da je umoran slušajući kako su Dvanaestorica uspostavili hrišćansku religiju i rekao je da će dokazati da je jedan čovek dovoljan da zbaciti tu religiju. Zanimljivo je da je baš u toj sobi gde su ove reči izgovorene, danas jedno od najvećih skladišta Biblije.

Biblija tvrdi neke stvari koje ni jedna druga knjiga ne tvrdi. Biblija postavlja neke izazove koje ni jedna druga knjiga ne postavlja pred nas. U 2. Poslanici apostola Petra 1:15 kaže se da je Biblija knjiga proročanstva i da bi bilo dobro

za nas da proučavamo proročanstva. Dakle, ona za sebe tvrdi da je istorijska, proročka i da je knjiga koja govori o spasenju. To su tri velike tvrdnje. U Knjizi proroka Isaije 42:9 imamo jednu zapanjujuću izjavu kad su u pitanju proročanstva. Bog kaže da nam on govori unapred, pa kad vidimo da se to uistinu zbiva, prepoznaćemo da je to to. Pre nego što se dogodi, obavestiće nas o tome. *I po tome, videćemo da li nam govori istinu ili laže.* Biblija nam tvrdi da je ona knjiga proročanstva i da je dobro da je proučavamo i daje nam izazov: «Ja vam kažem unapred, a vi vidite šta će se desiti i da li je tako». U Knjizi proroka Isaije 46:9.10 ide čak i dalje i kaže: «Iz početka javljam kraj i ono što još nije bilo». Drugim rečima, Bog kaže da nam ne govori samo ono što je bilo u početku, već kaže šta će se dogoditi sve do samog kraja.

Da li znate koliko ljudi čezne da sazna šta će se desiti u budućnosti? Koliko ljudi gleda u šoljicu da bi saznali budućnost? Koliko njih je spremno da da čitavo bogatstvo da čuju proročanstva o svojoj budućnosti? A evo knjige koja tvrdi da će nam reći, a mi ćemo onda moći da proverimo da li će se to ispuniti. *Ovo je najjeftiniji izvor informacija o onome šta će se desiti u budućnosti.*

U Jevanđelju po Jovanu kaže da se sve o istoriji i o budućnosti, zapravo, okreće oko jedne osobe. Na neki način, svi su povezani sa tom osobom. A u Jevanđelju po Luci Isus kaže da se sve što je napisano u Mojsijevim knjigama, Prorocima i Psalmima odnosi na njega. Evo ovih zapanjujućih izjava. Istorijske informacije, informacije o postanju, proročke informacije i informacije o Mesiji. Svakako bi bilo lako proveriti da li je to činjenica ili fikcija. Pa, zašto je onda to tako teško? Svakako je moguće pogledati neka proročanstva i videti da li su bila istinita ili pogrešna. Svakako da možemo da razmotrimo istoriju i vidimo da li je to zaista bilo tako ili su u pitanju bile laži, posebno zato što je Biblija jedini dokument koji je o nekim događajima nešto zapisao.

Večeras želim da vas povedem na malo putovanje između dva parametra. Posmatrali smo poreklo, postanje. Hajde da razmotrimo neke zapanjujuće istorijske činjenice, činjenice koje su dugo smatrane mitom ili su bile poricane, a onda ćemo razmotriti proročanstva i videćemo neka ranija proročanstva i da li su se ona ispunila ili ne. To može da nam stvori osnovu da razmotrimo neka proročanstva o budućnosti koja još uvek stoje pred nas.

Neki od najvažnijih istorijskih zapisa potiču iz Egipta. Vidimo čuvenu stepenastu piramidu u Sahari. To je piramida fazarona Sosea iz treće dinastije. U pitanju je 2750 god. pre n. ere. Jedna od priča za koju se smatra da je mitska je priča o Josifu. Biblija kaže da je sve u njegovim rukama napredovalo. A evo priče kako je on prošao sa faraonom. On je faraonu obrazložio san koji je sam faraon sanjao. 1 Knjiga Mojsijeva 41. poglavlje zapisuje ovaj događaj. Ako ste čitali ili se sećate, faraon je sanjao sedam debelih i sedam mršavih krava, a zatim sedam debelih i sedam šturih klipova kukuruza. Biblija nas izveštava da je tada Josif protumačio faraonu da će tada nastupiti sedam plodnih, a zatim sedam gladnih godina. To je stvorilo temelje da se deca Izrailja mogu doseliti u Egipat. «To je simpatičan mit!», rekli bi ljudi. A zatim su pronašli istorijski dokaz u jednoj od utoka Nila koja izgleda da podržava ovu priču. Govori se o gladi koja je trajala mnogo godina, a da je kukuruz pre toga već bio sabran, a zatim deljen ljudima. Tu se tvrdi da Nil nije plavio čak sedam godina, ali da su pre toga izgrađene žitnice i ambari i da su napravljene zalihe. U nekim grobovima nalazite crteže debelih i mršavih krava. Nije li to zanimljiva priča?

Najveća priča tiče se izlaska Izrailja iz Egipta. Pogotovu što o tom izlasku nedostaje toliko mnogo informacija. Holivud bi voleo da da svoj doprinos ovom događaju, pa kad gledate film o Mojsiju imate takvu mešavinu biblijskog izveštaja sa mitologijom, da je to neverovatno. Imate islamske elemente u toj priči, naravno, oni su imali savetodavce iz islamskog sveta za ovaj film. Uglavnom, hronologija ovog događaja je totalno promašena i film o ovom izlasku opisuje faraona Ramzesa koji se uopšte ne uklapa u biblijsku hronologiju.

U egiptološkim izvorima nema nikakvih zapisa o istorijskom izlasku Izraelaca iz Egipta a u Bibliji je opisan kao jedan grandiozan i važan događaj. Ne samo da je opisano 10 zala nego je i celokupna egipatska vojska bila zbrisana u Crvenom moru, uključujući i samog faraona. Tu je došlo do sučeljavanja religijskih izvora i po Bibliji, izraelska verzija je isplivala na površinu, a toga nema ni spomena u hijeroglifskim zapisima.

U Knjizi proroka Jezekilje piše da će egipatska zemlja biti opustošena i ubrzo arheološka lopatica počinje da otkopava zanimljive stvari: pronašli su zlatno tele koje je bilo obožavano u biblijskom izveštaju, koje je danas već dobro zasnovano kao kult bika Apisa, i religiju koja je bila dominantna u Egiptu. Vidimo zanimljive slike sa zmijama i crvenim sunčanim diskom. Čak se spominje i trojstvo Izides Horus i Set. Vidimo Izidu koja postaje vrlo popularna u pokretu New Age. Imamo i boga Ozirisa sa njegovom Mitrom, zatim Anubis, bog mrtvih, tu su i vage koje odlučuju, zatim Izides sa zmijama sa obe svoje strane, zatim Haptor, pa bog Horus sa glavom orla, a Hator je bio obožavan u obliku krave. Budući da je to bila panteistička religija, bog je bio u svakom živom stvoru – u životinji, u biljci, u žbunu. Bio je i u balegaru. Skarabej je postao važno božanstvo, ali Izida, Horus i Oziris su i dalje ostali na vrhu. Oni su bili vrhovna božanstva. Oni su poprimali različite oblike u različitim vremenima, utelovljenja bogova Ra, Amon i druge varijante.

Hajdemo do piramida da vidimo da li one pružaju neke zanimljive informacije. Prve podatke dobijamo kada je otkriven kamen iz Rozete. Šampoleonu je trebalo 20 god. da dešifruje ovaj kamen. Zanimljivo je da je ovaj kamen pronašla Napoleonova ekspedicija. Danas se nalazi u Britanskom muzeju. On je pisan na tri jezika što je omogućilo da se po prvi put dešifruju hieroglifi. Zatim je pronađeno mnoštvo grobova i mumija i oni dodaju još informacija. Pronađeni su i obelisci koji još pridodaju informacija. Da vidimo kakav je bio način razmišljanja *faraona*. Oni su bili reinkarnacija boga sunca. A kao takvi, oni su bili *bogovi u telu*. To ih je činilo nepogrešivima i neosvojima. Dakle, u *hijeroglifskim zapisima faraoni beleže samo svoje uspehe. Na egipatskim zidovima naći ćete mnoštvo laži*: faraon koji slavi svoju pobjedu nad Hetitima, a oni su zapravo morali da se sakriju da bi sačuvali svoj sopstveni život; Ep o Karkamešu je još jedan takav primer. Ali, faraoni uvek pobeđuju i oni su uvek veliki ratnici i imaju najbrže dvokolice. A božanstva su, naravno, uvek na njihovoj strani. Oni se čak i nazivaju po božanstvima. Imamo boga Amona koji je bio predstavljen kao ovan. Hijeroglifi pričaju priču o njihovim velikim pobjedama. Kao i u arapskom, hijeroglifi se čitaju unazad. Postoji hieroglif koji može da se čita u oba smera a u sredini imamo ank koji je simbol života. Možete obožavati i balegara ako želite a ptice su imale značajno mesto u predstavljanju bogova. Malteški krstovi predstavljali su boga sunca. Faraoni su obavezno bili ogromni i impresivni. U ovom istorijskom razdoblju još ne čujemo o emancipaciji žena, zato vidimo da su žene crtane kao vrlo male, faraonu su samo do kolena.

Da se vratimo na priču izlaska Izraelaca iz Egipta. Ništa o tome nema zapisano u egipatskim izvorima. A to je, po Bibliji, još uvek najdramatičniji istorijski događaj. Da vidimo da li nešto o tome, ipak, možemo da pronađemo. Ne zaboravite da je cela nacija bila izložena moćnom objavljivanju Božjem. Ceo egipatski narod mogao je da vidi sukob dva božanstva. Oni su jasno mogli videti, po Bibliji, da je Bog Izrailja sve nadmašio. Da li mislite da je to moglo da promeni njihovo način razmišljanja? Videćemo!

Pogledajmo cara Ramzesa. Po hronologiji u biblijskoj Knjizi o Carevima, on je prilično zakaznio za ovu priču. Tu je dobra stara egiptologija i nema ničeg neobičnog u toj priči. Tu je žena još niža od nivoa kolena. Dakle, ništa se nije promenilo. Znae da priča počinje sa Mojsijem puštenim u kovčežić niz Nil. Evo kratke hronologije: po Bibliji, rođen je 1530. pre n. ere, a pobjegao je 1490. kada je imao 40 god. (Sećate se da, budući da smo u dobu pre nove ere, godine brojite unazad) A Biblija kaže da je imao 80 godina kada je Izrailj počeo da izlazi iz Egipta. A po 2 Knjizi o Carevima to se desilo 17. marta 1450 god. Da li je tog dana neki faraon poginuo (kako to inače Biblija tvrdi)? Da!

Čak i u egipatskom kalendaru to vidimo. To je bio Tutmos III. Tutmos III je bio poznat kao egipatski Napoleon. On je bio najmoćniji faraon svih vremena. On je čak i napisao «Knjigu mrtvih». On je formalizovao celu egipatsku religiju. I sad možete videti taj sukob interesa. Šta ćete boljeg faraona za ovakav grandiozan okršaj od ovog koji je zasnovao celu egipatsku religiju. On pripada osamnaestoj dinastiji.

Prvi faraon je bio *Ahmes*, to je bilo pre izlaska Izraelaca iz Egipta; drugi je bio *Amenotep* – što znači «zadovoljava Amuna», a to je bilo samo dve godine pre Mojsija. Dakle, taj faraon morao je da bude na vlasti kada je Aron, Mojsijev brat, bio rođen. Zatim dolazi Tutmos I, *upravo u vreme Mojsija*. Mora da je on bio taj koji je izdao dekret da svi izrailski dečaci moraju biti pobijeni. Pitanje: da li je on imao kćer? Sećate se, princeza je pronašla malog Mojsija u Nilu. Da, imao je ćerku! Njeno ime je bilo Hačepsut. Bila je udata za lošeg momka. Kad je njen otac umro, njen muž je postao sledeći faraon i on je vladao svega četiri godine. *Ona nije imala dece sa ovim mužem. Ali, on je imao nezakonitog sina*. Taj sin postaje veoma zanimljiv. Kad je ovaj faraon, njen muž, umro, po drugi put nije bilo faraona. Nije bilo pravog naslednika prestola. Sad priča postaje zanimljiva jer Biblija kaže da je Mojsiju bilo ponuđeno da postane faraon, ali on je to odbio. To se dešavalo kad je otac Hapšetsut umro, a drugi put kad je njen muž umro. Ali, ako je Mojsije odbio, ko je preuzeo presto? *Sama Hatšepsut*. Sveštenici su insistirali da i ovaj nezakoniti sin sa njom deli vlast, tako da su Hačepsut i Tutmos III, nezakoniti sin Tutmosa II, zajedno vladali. Zanimljivo je da je Hačepsut na početku bila uticajnija, a na kraju se sve o njoj briše. Sada idemo kroz ceo niz faraona: Amenotep, Amenotep II, Tutmos IV. Da se vratimo na priču: Pretpostavimo da je Hačepsut pronašla Mojsija. Biblija nam kaže da ga je podigla njegova majka Izraelka, i kao posledica tog vaspitanja držao se nekih religijskih principa. *I to se moglo odraziti i na Hačepsut*. Primećujemo da je imala bradu, jer kao faraon morate biti muškarac jer ste vi ponovo rođeni Oziris. Budući da je morala biti muškarac imala je počasnu bradu. *Zanimljivo je da imamo vrlo mali broj njenih statua*. Ovu koju sada imamo nađena je u rupi sa mnoštvo nebitnih stvari. Časopis «Time» podržava ovu priču i Tutmosa III naziva Napoleonom Egipta.

Čudan obrt događaja se dešava posle ovog perioda. *Egipatska religija se menja!* Dolazimo do tzv. Amarna perioda. Vidimo *čuveći posmrtni hram Hatšepsut*, zatim vidimo univerzitet gde su se obrazovali faraoni. Kad dođete u ovaj posmrtni hram, ima nečeg zaista zanimljivog: svi reljefi koji su prikazivani Hačepsut bili su otkinuti sa zidova! Tamo su samo podsećanja na paganske religije. Vidimo boginju Hator. Imamo zanimljivu prostoriju u Luksoru i tamo vidimo još jedan interesantan reljef. Na njemu božanstva blagosiljaju faraon. Faraon je, takođe, obijen, kao da sećanje na ovog faraona treba da se izbije. Zanimljivo je da su Egipćani to radili faraonima koji su promenili svoju religiju! Istorija o Hačepsut je otklonjena jer je ona promenila svoju religiju. Nestaju svi zapisi i svi podaci o njoj šest godina pre nego što su nju i sav njen kabinet pobili. *Jedan faraon ostaje da vlada, to je Tutmos III*. On je vladao zajedno sa svojim sinom koji je Amenotep II. Tokom ovog vremena, Biblija nam kaže da se desio izlazak Izraelaca iz Egipta. Tutmos III je poslao svog sina da uguši ustanke u Siropalestini. Možemo videti dva obeliska, jedan pripada Hačepsut, a drugi njenom ocu. Imamo čuveći grob Tutmosa III. Ovo bi mogao da bude onaj faraon za koga Biblija tvrdi da je poginuo u Crvenom moru. On je onaj ko je izazivao Arona zajedno sa svojim sveštenicima i bacio svoj štap da postane zmija - isto što je i Mojsija činio. Njegov grob je visoko u planini, a vidimo i njegovu mumiju. To je zanimljivo jer je velika verovatnoća da je on morao nestati u Crvenom moru.

Dva naučnika, Heriks i Viks, proučavali su ovu mumiju i došli do začuđujućeg zaključka. Ovo je mumija mladića!! Tutmos je morao imati preko 80 god. kada je, po Bibliji, nastradao u Crvenom moru. Dakle, imamo lažnu mumiju!! To je mumija mladog čoveka, tako da je nemoguće da je to mumija Tutmosa. Da li je moguće da su izgubili mumiju? Zanimljivo je da nam natpis kaže tačnu godinu 1504. kad je on umro.

A ako uđete, nalazite tipično egipatsko obožavanje Skarabusa, ali, dok sam bio tamo otkrio sam zapanjujući reljef. Imate sveštenika boga Horusa sa štapom u svojoj ruci i kao da se sprema da se baci i onda je pred njim zmija. A onda su tu pojedinci koji obožavaju zmijske. Gde čitamo o štapu koji biva bačen i pretvara se u zmijsku. To čitamo u Bibliji. Ovde su delovi «Knjige mrtvih». Imamo faraona, takođe, sa zmijskom.

Zanimljivo je da imamo lažnu mumiju, a da se na reljefu pojavljuje slika koja opisuje priču sličnu onu o Izlasku. Zanimljivo je da je Hačepsut bila zbrisana. A njen sin Amenotop, koji se nekad naziva i Amenofis, on nije bio mrtav u vreme izlaska, bio je u Siropalestini. On se, zapravo, vratio dva meseca posle izlaska. I šta bi pronašao? Pronašao bi zbrisanu egipatsku armiju, pronašao bi mrtvog oca i pronašao bi mrtvog i svog sina prvenca. Istorija beleži da, kada se on vratio, prošao je kroz različite egipatske gradove, savnio ih sa zemljom i pobio mnoštvo ljudi. Kako biste se vi osećali kada biste se vi vratili sa drugog ratišta i videli da je vaša vojska pobijena? To je, zaista, bio ljutiti čovek. Vidimo njegov grob i u njemu se nalazi Knjiga mrtvih. Vidimo i njegovu statuu. Na hijeroglifskom zapisu piše: «Sve je dobro u mom carstvu, sve je u miru!» - dok je on skidao galve i naticao ih na kolce! Ovde imamo tipičan primer dezinformacije. Izgleda kao da se na svetu ništa nije promenilo. Naravno da je on imao sinove, ali šta se desilo njegovom prvorođenom sinu, ako je Biblija u pravu? Umro je tokom desetog zla. Sledeći faraon, koji je prozvan Tutmos IV, *morao je da objasni zašto je on, drugorođeni, postao faraon, a ne prvenac*. Njegovo objašnjenje nalazim na steli koja se nalazi među svinginim nogama. Priča kaže da se on odmarao među njegovim nogama. Svinga ga je zviznula i rekla: «Ti ćeš biti faraon! Ti, zapravo, ne možeš da budeš faraon jer si drugorođeni sin. Ali, reći ću ti nešto. Malo počisti pesak između mojih nogu i učiniću da ti budeš faraon, a ne prvenac!» Sad znate zašto je on postao faraon, a ne njegov brat. To je, naravno, ukoliko želite da poverujete priči napisanoj na steli. Onda morate da poverujete da je, u slučaju njegovog dede, tridesetogodišnjak ili četrdesetogodišnjak bio osamdesetogodišnjak. Vidimo njegov grob. Ovde je došlo do velikih potresa. Egipćani su počeli da razmišljaju.

Sledeći faraon je Amenotep III. On je moćan faraon, ali čini veliku grešku - počinje da menja religiju. A šta su oni radili sa onima koji su menjali religiju? Isto kao u slučaju sa Hačepsut, obili su njegov lik sa zida. Njegov sin je bio Amenotep, kako se pretpostavlja, koji će biti IV. Ali, njemu se ne sviđa ovo ime. Šta znači Amenotep? To znači «Amon je zadovoljan». On menja ime u Akanatan. On je rekao: «Neću da imam ništa sa gradom bogova koji je okrenut prema istoku. Premestiću svoju prestonicu na drugu stranu reke. Sagrađiću novi grad Hakatatan». On počinje da služi novom bogu Aten. Amon je zbrisan, dolazi Aten. To je, dakle, promena religije. On kaže: «Znam da se faraoni predstavljaju kao veliki, a žene kao male. Ali, to neće biti slučaj i sa mnom. Prikažite me onakvim kakav sam. Nisam baš mnogo lep, imam trbušćić. A ni lice mi nije baš lepuškasto. Ali, ono što vidite, takvim me napravite!» I vidimo ga sa ružnim usnama i sa trbušćićem. A zatim kaže: «Moja žena je prelepa i dragocena mi je. Nije ona samo crvić među mojim nogama». Par scena o preostaloj porodici i tamo možemo videti njega kako ljubi svoju prelepu nevestu. Oboje su skoro iste veličine. Sede na stolicima jedan naspram drugog i igraju se s decom na svojim krilima. Imao je šest ćerki i svaka od njih u svom imenu je sadrala –aten. Ime njegove šeste ćerke bilo je Ankensentpaten. A njegova žena je bila čuvena Nefretiti. Oni su promenili egipatsku religiju u monoteističku. *A kom su bogu služili? Jedini način da to pronađete jeste da čitate zapise*. Zamislite, on citira Mojsijevu psalme. On piše psalme citirajući psalme iz Mojsijevih. Kojem je on bogu, onda, služio? Egipatski carevi promenili su se u monoteiste, ali ova priča ima tužan kraj.

Amenotep III je imao visokog sveštenika koji je bio špijun. On je, zapravo, bio obožavalac Amona. Ali, dok je faraon bio u dobrim godinama, sveštenik je obožavao Atana. Taj sveštenik je bio sveštenik prljavih prstiju jer jedne mračne noći uveo je sveštenike Amona i pobili su celu porodicu osim ćerki. A onda, najmlađa ćerka koja je Ankensentpaten, imala je jednog dečka u koga je bila zaljubljena, a ime mu je bilo Tutankaten («Ank» – život, a

«aten» – onaj koji ga daje). Bilo joj je dopušteno da se uda za njega. Njegov originalni presto je bio presto Atena. On vlada vrlo kratko i umire. *Ali, pre nego što je umro, on menja svoje ime.* On menja ime u Tut-ank-amon. Bio je Tutankaten, a sada postaje Tutankamon! A najgova prelepa mlada nevesta, bila je Ankensenpaten, ali je postala Ankensentamon. On leži pod svojom maskom, najveća blaga Egipta, zlatni presto Atena, koji se premestio u presto Amona. Imamo predstavljene u Luksoru Ankensent i Tutankamoni. *Dakle, oni su se suočili sa : «Promeni religiju ili umri!» Oni su promenili religiju.* Vladao je za kratko i potom umro. On ima ogromnu rupu na svojoj lobanji. Ko bi to moglo uraditi? *Da li je moguće da je u pitanju stari sveštenik koji se predstavljao za sveštenika Atena, a bio je sveštenik Amona?* Jadna Ankensentpaten! Prelepa, mlada žena! Piše pismo hetitskom kralju: «Molim te, daj mi jednog od svojih sinova ili ću umreti!» A hetitski kralj kaže: «Ne, ne ulazim u to!» Pogodite šta se desilo? Ovaj osamdesetogodišnji sveštenik proglašava se faraonom i ženi se nesrećnom Ankensentpaten. Tužna priča! Ali, ona ilustruje te velike potrese u egipatskoj religiji.

Da sumiramo: Princeza biva ubijena, jer je, možda, našla Mojsija i, možda, promenila svoju religiju. Faraon u vreme izlaska iz Egipta umire, a lažna mumija se nalazi u njegovom grobu. Njegov unuk je drugorođeni sin umesto prevenca, a skoro dolazi do *promene religije u monoteizam* i ta religija citira Mojsijeve psalme. Zatim se dešava jedna velika intriga i cela porodica biva pobijena, osim starca koji zadržava prelepu mladu devojkicu, i religija se ponovo vraća na staro i žena je opet mala, niža od kolena. Recite vi meni, da li ima dovoljno činjenica koje govore u prilog istinitosti biblijske priče?

Visoka kritika tvrdila je da nije bilo takvog naroda zvanog «Hetiti». A, evo hetitskih gradova otkrivenih sa Ebla tablicama koje su pronađene na drugim mestima potvrđujući imena kao što su Avram, Sodoma i Gomora, i drugi biblijski nazivi. A svici sa Mrtvog mora potvrđuju da se Biblija nije promenila. Dakle, vidimo da istorijski postoje činjenice koje mogu tvrditi da je Biblija ispravna.

Da prođemo kroz jedno *proročanstvo koje je bilo ispunjeno*. Pogledajmo grad Tir. To je bio feničanski trgovački grad. To je ostrvski grad Tir. Prorok Jezekilj je rekao da će Tir biti uništen. Vi ćete reći: «Velika stvar, pa, svaki grad će pre ili kasnije biti uništen!» Njihova religija je bila takva da su zaista bili iskvareni. A onda dolazi Jezekilj i kaže još nešto: «Počistiću ovaj grad kao prah a tamo gde je on stajao biće ribarske mreže!» Danas tamo imamo ostatke grada, ali to nije originalni grad Tir, to je njegov naslednik koji je izgrađen na ostrvu. Jezekilj je išao dalje i rekao je: «*Ceo grad i njegova prašina biće bačeni u more!*» E, sad je prorok otišao malo predaleko! On prorokuje da će ceo grad biti bačen u more! Bog kaže da će to biti mesto gde će se širiti ribarske mreže i da će tu biti go uglačan kamen. I upravo to nalazite danas na mestu grada tira: mreže! Prvi deo proročanstva ispunio je Navuhodonosor. On ga je sraunio sa zemljom, ali ga nije bacio u more. Feničani su došli i izgradili novi Tir na ostrvu. Tamo je grad ležao četvrtinu milenijuma dajući izazov Jezekiljinim rečima da će grad biti počišćen u moru. Danas stari grad možete videti u moru i tamo možete videti neke mreže.

Onaj koji je ispunio ovo proročanstvo do kraja bio je Alaksandar Veliki. Došao je da napadne novi grad Tir, ali oni su bili mudri i stavili su barijere oko ostrva, tako da su se brodovi obijali o te prepreke. A onda je Aleksandru stvarno bilo dosta! Gledao je i rekao svojim vojnicima: «Vidite li ruševine onog starog grada? Pobacajte to u more i napravite mi put kojim ću umarširati u onaj grad!» Tako su ceo grad «prebacili» u more. A prašinu, sitan materijal su upotreбили da utabaju put. Ispunjenje proročanstva bilo je 100%! Danas možemo videti to ostrvo koje je zasuto i koje je postalo poluostrvo. Stara Majerova istorija citira Bibliju i kaže: «Dobar deo grada je go kamen gde ribari suše svoje mreže.» Dakle, ovde imamo jedno staro proročanstvo koje zvuči nemoguće, koje se ispunjava do

poslednjeg slovca. A kako onda da posmatramo proročanstva koja nam predskazuju budućnost i koliko su ona verodostojna? Bog je rekao u Knjizi proroka Isaije: «Reći ću vam stvari koje još nisu bile pre nego se zbudu».

Hoću nešto da vam kažem o krajnjem proročanstvu koje ima neko iskrivljenje u sebi. Možda je to jedna vrsta suočavanja religijskih sistema kao što je bio onaj sukob u Egiptu. Pogledajmo čuveni grad Petru. Bog je rekao da će Petru srušiti. Rekao je da će njegov dom načiniti visok kao orlovo gnezdo. To vidimo u Prodoku Avdiji. A Jeremija kaže da je to grad od čvrste stene. *Nemačka kritika je rekla: «Grad od čvrste stene, kakva glupost! Nema takvog grada, nikad takav grad od cele stene nije postojao!»* do pre smo 100 godina kada je taj grad pronađen. Morate da prođete kroz jedan uzani procep i onda vidite dok prolazite kako se zgrade pomalaju. Svuda duž puta su statue i rezbarije. Formacija ovih stena je zapanjujuća. Vidimo veličanstveni hram Alkazna. Oni su verovali, budući da je ovo bila i zidina riznica, da je u ovoj kupoli egipatsko zlato. Niko ne zna da li je, zaista, bilo tamo jer nikad nije pronađeno. Zapanjujuće je da ovaj grad nije izgrađen, on je isklesan u steni. Vidimo i grobove bogataša, a ako ste još bogatiji, za vas ima još bogatijih grobova. Neke od kuća su, takođe, isklesane u steni. Čuveni amfiteatar u Petri sa grobovima tačno iznad njega. Ako si bogat, imaćeš grobnicu iznad amfiteatra, tako da ti neće biti dosadno kad umreš. Bar ćeš gledati predstave tamo. Vidimo Petru sa grobovima svuda naokolo. Formacija ovih stena su zapanjujuće. *Jeremija kaže: «Živiš na visokim stenama, na vrhu planine».* *Ali, Bog kaže: «Zbaciću te na zemlju i niko više neće živeti u tebi!»*

Isto je rečeno i za Vavilon. Znete li koliko je onih koji su osvajali ovaj grad želelo da ga obnove i ponovo nasele? Ali, danas tamo niko ne živi. A Beduini kažu: «Ne, ne, nećemo ni mi tamo da živimo!» Zašto je ovaj grad trebalo da bude uništen? Ponovo je u pitanju religijski sukob. Vidimo stelu na vrhu planine. To je najbolje očuvana visina na svetu. Vidimo i stepeništa koje vode do ovog hrama na vrhu planine. Ova visina ima dve stele. Ako je bilo dve stele, to znači da su tamo prinošene ljudske žrtve. Na drugim mestima gde se pronalaze dve stele, obično se nalaze masovne grobnice sa ostacima dece i ljudskih žrtava. Božanstva su morala biti milostivljana ljudskim žrtvama, po mogućstvu mladim devojkama devicama. Dok se penjete na stepenište koje vodi do visine, stela postaje vidljiva. Na ploči piše: «Visina za žrtvovanje». Naravno, tu su žrtvovane i životinje, ali na mestima gde se nalaze dve stele bile su prinošene ljudske žrtve jednom godišnje. Kada bi sunce doseglo do sunčanog stuba, tada je žrtva prinošena. Vidimo i mesto za ritualna pranja svetom vodom. Ako je to bila ljudska žrtva, stavili bi tamo devicu, bilo bi četiri sveštenika koji bi hvatali devojkicu za ruke i za noge i gledali bi kad sunčani disk dođe do stuba. Onda bi izvadili srce iz žrtve dok je još živa i stavljali bi ga na mesto koje je predstavljalo sunčani disk, a krv bi iz srca potekla niz usek i očistila vode. I onda je bog sunca bio umilostivljen. Ako gledate preko brda sa ove visine, videćete beli kamen. Tradicija uči da je to Aronov grob. Ta religija koju su propovedali Aron i Mojsije bila je suprotna ovoj religiji.

Pogledajmo sad grob Teosa, zbog formacije stene. Tu vidimo čuvenu fontanu lava i zidin hram, a vidimo i simbol Vavilona, lava sa orlovim krilima. Možete da se popnete i na neke druge visine s druge strane, i opet nalazite prelepi hram koji je isklesan u steni. Ogroman je! Zanimljivo je da tradicija uči da je još jedna biblijska ličnost tu sahranjena. Oni to tvrde za Mirijam, za Mojsijevu sestru. Po tradiciji, Aron je bio sahranjen tamo gde je onaj beli kamen, a ovde je sahranjena Aronova sestra, Mirijam. Znete šta mi je zanimljivo: dok su proroci živi, niko ne želi da ih sluša. A kad umru, podugnu im velike grobove i obožavaju ih u njihovim hramovima. To je dupla uvreda za Boga. Prvo ne veruju prorocima ono što govore u Božje ime, a onda obožavaju objekat, klanjaju se proroku.

Ako uporedite ovakve religije sa biblijskom religijom nalazite da oni imaju ljutitog boga koji stalno treba da bude umilostivljavao ljudskim žrtvama. Isus kaže: «Neka se ne plaši srce vaše! Verujte Bogu i meni verujte! Mnogi su

stanovi u kući moga oca, a da nije tako kazao bih vam». A onda sledi veličanstveno obećanje: «Doćiću ponovo i uzeću vas da i vi budete tamo gde sam i ja!». Jevrejska religija imala je jagnje koje je predstavljalo Mesiju koje će doći i koji će platiti cenu za nas, zauvek, koji će onda otići i, pripremivši nam mesto, vratiti se ponovo po nas. To je religija koja je zasnovana na steni sopstvenog porekla. Prva religija je zasnovana na sopstvenoj steni, a ova druga na steni koja je Mesija. Oni su isklesali grad od stene, a za drugi, Isus kaže: «Na meni, na ovoj steni izgradite svoj dom jer se ta stena nikada neće pomestiti!» Imamo sad neke izbore pred sobom:

Mislim da Biblija ima dovoljno istorijskih dokaza da je tačna. Mislim da imamo dokaza da verujemo i proročanstvima koja su ispunjena i u ono što je Bog rekao: «Evo vam kažem unapred da verujete kada se zbude!». Verujem da Bog ima moć da učini ono što je rekao. Biblijska religija je religija nade.

Pozivam vas da dođete i slušate sledeća predavanja kada ćemo razmotriti neka druga pitanja. Gledaćemo u budućnost jer postoje proročanstva koja se bave budućnošću koja je pred nama i ona se protežu do naših dana. Dođite i vidite da li je zaista tako!

Pitanja i odgovori (petak II)

1. Šta je kolagen i koja hrana ili postupak povećava njegov postotak u organizmu?

Odgovor: Kolagen je vezivno tkivo i on održava zglobove. Hrana koja proizvodi kolagen je: voće, povrće, žitarice, orašasti plodovi i semenje. Druge ideje dolaze od homeopatije da kolagen proizvodi kolagen. U tom slučaju je najbolje da ga dobijate iz svinje jer ona ima dosta kolagena. A time biste dobili i ceo tovar sumpora koji izaziva kalciozezu. Najbolji kolagen nalazi se kod najjačih životinja na svetu kao što su slonovi, papkari, konji, i oni to dobijaju iz trave i iz lišća. Moramo da se sklonimo od homeopetskog načina razmišljanja da se nešto stvara time što jedemo istu supstancu. Kad biste taj model ekstrapolirali, onda bi najbolji način da proizvedete svoja tkiva jeste da jedete ljudsko meso. Vidite, nije baš najbolja logika u pozadini takvog načina razmišljanja.

2. Šta preporučujete atletičarima i ostalim sportistima za ishranu i piće?

Odgovor: Ishrana bogata ugljenim hidratima sa niskom količinom proteina i masnoća.

3. Da li je moguće izlečiti stalnu zalušćenost nosa hranom i kako? Imam vrlo retko lako disanje kroz nos.

Odgovor: Mleko je hrana koja stvara najviše začepjenja na svetu. Začepjenja se neverovatno dobro uklanjaju potpunim izbegavanjem mleka.

4. Nešto o mesu od ajkule. Da li je tačno da je ono dobro kao terapija protiv raka? Da li zmijski otrov pomaže kod nekih specifičnih oboljenja i ureja od konja?

Odgovor: Ajkula je vrlo specifična riba. Ona preživljava u morskoj vodi tako što uvećava svoj unutrašnji osmotski pritisak. Ali, budući da nema dovoljno slanijih žlezda da to isto uradi i sa solju, kao što ribe sa koštanim skeletom imaju mogućnost da apsorbuju ili eliminišu so kroz škrge, ajkula ima žlezdu koja reguliše koncentraciju soli koja se izliva u rektalni deo. Ajkula rešava osmotski pritisak u ćelijama retencijom ureje. Ureju možete naći u koncentraciji 800 miliosmotskih jedinica. Da se takva osmotska koncentracija formirana putem ureje pojavi kod vas, bili biste mrtvi. Ali, enzimi ajkule su prilagođeni toj koncentraciji ureje. Ona može da absorbuje vodu nasuprot koncentraciji

soli zbog visoke koncentracije stvorene urejom. Kao što znate, ureja je toksin i stoga se naši bubrezi oslobađaju iste. Ukoliko bubrezi otkazu, umrećete od trovanja urejom. Zato ljudi idu na dijalizu da se oslobode ureje. Ali, ljudska priroda je zaista čudna. Japanci su počeli tako što su prvo koristili peraja ajkule. To je bilo pre nego što je otkriveno zamrzavanje. Ta peraja su sušili na brodovima i onda bi ih kod kuće skuvali u vrućoj vodi. Tako nastaje ta čuvena supa od ajkule za koju biste dali malo bogatstvo da je pojedete u restoranu. A od čega se ona sastoji? Ureja se kristalizuje dok se peraja suše, tako da u toj supi dobijate visoku koncentraciju ureje. Kada ta peraja potopite u supu to je kao da ste potopili vrećicu čaja od ureje. Ako hoćete zaista jeftinu supu od ajkulinih perja, predlažem vam da jedete veliku količinu proteina i da ništa ne pijete, i da urinirate u tanjir i onda imate najbolju ajkulinu supu i to vrlo jeftino. Čudno je da ljudi misle da je ureja lek budući da je ona toksična. Može da ubija bakterije tako da su ljudi koristi urin i ureju da tretiraju površinske rane. U tom slučaju ureja može da pomogne. Ali, opasno je to iz toga što u ureji, možda, imate neke druge bakterije koje ne biste želeli na svojoj rani. Ja bih ovo zaista izbegao. Bog me je stvorio tako divno da imam bubrege da se oslobodim ureje, a ja sad to treba da jedem. Isto važi i za meso konja. Ovde opet srećemo homeopatski način razmišljanja da se borimo vatrom protiv vatre.

5. Šta od hrane može isprovocirati epileptični napad?

Odgovor: Prava epilepsija nastaje kao posledica lezije u mozgu. U tom slučaju mnoge okolnosti mogu da izazovu epileptični napad. Ali, napadi dolaze i od hrane. Kao što sam rekao ranije, mononatrijum glutamat je problem br. 1. Sve što sadrži aspartinsku kiselinu je štetno. To je nešto čega, zaista, trebate da se pridržavate. Pazite šta stavljate kao začine i pročitajte njene sadržaje.

6. Glina je poznata i cela Evropa je pije. Puna je silicijuma, magnezijuma, aluminijuma, gvožđa i ostalog. Pije se i leči sve bolesti. Izbacuje sve toksine. Da li vam je to poznato?

Odgovor: Zašto nisam više pažnje obratio na glinu? Zato što sam rekao da je ona kurativ za neke poremećaje. Ono što pokušavam generalno da vam kažem jeste da ako živite dobar, uravnotežen život, onda ćete sve manje i manje misliti na ova nova lekovita sredstva. Mi smo postali društvo toliko orijentisano prema lečenju da ćemo jesti i najčudnije stvari pod suncem da bismo nastavili da živimo ne tako dobrim stilom života. Meni lično to nije logično. Ako jedem dobru, zdravu hranu, onda ne moram da unostim stvari koje su čunog ukusa i koje su strane mom sistemu. To ne znači da takva sredstva nisu dobra, ukoliko se razbolite, kao lek.

7. Molim vaš komentar o legendarnom kontinentu Mu u knjigama engleskog pukovnika Džemsa Čiršvalda. Prema autoru, kontinent Mu je paradigma biblijskog raja na zemlji.

Odgovor: Nisam čuo ništa o ovom kontinentu, ali da vam ipak kažem nešto: Ništa od raja na zemlji danas ne postoji. Niti kontinent Mu, niti bilo šta slično, danas raja na zemlji, nema. Sve što imamo je geološki stub svuda, što znači da živimo u postpotopnoj zemlji.

8. Ako smo nastali od jednog čoveka i jedne žene, kako to da postoji više ljudskih rasa? Zašto su Indijanci podložniji alkoholu? Ili, rekli ste da mleko izaziva različite posledice kod belih i kod crnih korisnika. Kako, ako imamo iste pretke? U početku je morao postojati incest. Kako to da se nisu rađala poremećena deca?

Odgovor: Adam i Eva su već u sebi imali gene za sve rase. Divlji psi i vukovi, takođe, imaju sve gene da se proizvedu svi varijeteti kao što su čivava, avganistanski hrt i drugi. To je neverovatna varijabilnost koja je već morala biti ugrađena u takozvani divlji tip. Varijetet koji je postojao je mnogo veći nego što mi možemo da dobijemo, recimo kod pasa, time što ih selekcioniramo. Nema različitih genetičkih karakteristika kada je u pitanju

podnošenje mleka kod belih i crnih ljudi, samo ima razlike u tome koliko gen ostaje aktivan ili se deaktivira kada se organizam odbije od majčinog mleka. Crnci koji istorijski nisu koristili mnogo mleka imaju potpunu deaktivaciju ovih gena, tako da su oni najbliži onom originalu kako je trebalo da bude. A bela rasa koja je zloupotrebila taj genetički prekidač tako da se gen ne isključuje u potpunosti kao što bi trebalo, mleko se, površno gledano, bolje toleriše što je čak i opasnije. Neke bolesti se prosto ušunjavaju i ne znate odakle potiču, a one su tu zato što koristite proizvode od mleka. Nije u pitanju genetička razlika. Adam i Eva morali su da se ukrštaju u srodstvu jer nije bilo nikog drugog. Zanimljivo je u biologiji da, ukoliko posmatrate divlji tip, tačnije ono što nije bilo selekcionisano do neke tačke, postoji na stotine takvih primera. Recimo jedan par himalajskih organizama, lame. Samo jedan par, iste boje, pobjegao je iz zoološkog vrta u Africi i od njih su nastale sve planinske koze koje i danas žive tamo. I pojavljuju se u svim oblicima, bojama, i to samo od jednog para, a ima stotine primera kao što je ovaj svuda po svetu. Jedan par zečeva proizveo je veliki kaos u Australiji. Vidite, nema problema ukoliko počinjete od divljeg tipa koji nije selekcionisan. Kada ste od divljeg tipa selekcionirali, i počnete međusobno da ih ukrštate od tog ograničenog genetskog pula, nauka kaže da će se u izvesnom broju generacija pojaviti potomci koji imaju manju mogućnost da preživljavaju ili će čak biti abnormalni. Kad dospete u taj stupanj, morate ponovo da ih ukrstite sa divljim tipom i možete da nastavite dalje. Dakle, Adam i Eva su mogli da nasele celu planetu raličitim ljudima. Ali, kad su počele te diverzifikovane grupe da se međusobno ukrštaju u srodstvu, onda se javljaju negativne posledice.

9. Recite mi, otkud velika sličnost između majmuna, recimo šimpanze, i čoveka crnaca? Ili je to dovoljna razlika da oni imaju različitog pretka?

Odgovor: Ovo je zanimljiva tvrdnja! Postoji podjednaka sličnosti između belaca i šimpanze, kao i između crnaca i šimpanze. Tvrdi se da mi sa majmunima imamo 99% zajedničkih gena. I onda nauka udara na sva zvona i govori: «Vidite, postali smo od majmuna!» Koliko gluposti! Znate li da delimo sličan broj gena sa miševima, a imamo 95% sličnih gena sa bananom! Da li to znači da smo postali od banane? Trebamo da prestanemo da ratujemo ovim argumentima. To nisu smisleni argumenti. Imamo isti enzimski sistem za varenje za ceo metabolizam, stoga imamo zajedničke gene sa svim ovim životinjama. Ali, način na koji organizam njima manipuliše čini veliku razliku. Gen koji trigeruje razvijanje i rast mozga, ako je duže aktivan, mozak će postati veći. Dakle, isti geni ne znače i isto poreklo. To samo znači da imamo isti dizajn. Na isti način će i sva kola imati točkove, i po istom principu mi i druge životinje imamo iste gene za iste funkcije.

10. Ako bi se nekoliko generacija čovečijih ribica držalo na svetlu, da li bi im se povratile oči?

Odgovor: Ovo je dobro pitanje. Nisam našao u naučnoj literaturi da je neko to tako uradio, ali pretpostavljam da bi se to dogodilo, jer bubašvabe u svega nekoliko generacija, kao što smo spomenulu, gube oči, tako da je sasvim logično da bi i obratna mogućnost postojala.